BETTY WATSON

Bărbatul din sălbăticie

Traducerea şi adaptarea în limba română
de
CORNEL ROMOSAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— Ah, cât e de frumos! oftă Emma Anderson. Opri maşina şi deschise geamul ca să poată contempla jungla. Într-o poiană plină de iarbă, înconjurată de copaci ca nişte umbrele de soare, păştea o turmă de antilope impala, care părea să nu se sinchisească de prezenţa ei. Un singur exemplar, mai mare decât celelalteşeful turmei, fără îndoialăse uita la ea. Trupul puternic era în gardă, ochii sclipitori o priveau fără să clipească. Până la urmă, ca şi cum ar fi înţeles că nu reprezenta niciun pericol, începu să pască şi el.

„Nu pot să trec pe lângă aşa ceva”, îşi spuse tânăra. Îşi luă aparatul de fotografiat de pe locul de alături. „Ce iniţiativă grozavă am avut cu voiajul ăsta!” Reglându-şi aparatul, se străduia să-şi păstreze calmul; animalele puteau s-o ia la fugă în orice clipă. Până la urmă, fu pregătită. Aplecată cât putea peste portieră, se întoarse de pe o parte pe cealaltă; totuşi nu era mulţumită. Vedea masculul în prim-plan şi două-trei antilope în apropiere, însă ar fi vrut să vadă şi copacii care înconjurau poiana. Dacă ar fi putut să se apropie puţin... puţin mai în

dreapta... Pentru asta, trebuia să coboare din maşină.

Îşi aduse aminte de pancarta de la intrarea în parc. Dar era ridicol: atenţionarea nu se aplica în situaţia asta. Nu era niciun pericol şi nu se aventura departe de maşină. Deschise portiera şi înaintă să găsească unghiul ideal.

Era prea preocupată de ceea ce făcea ca să audă apropiindu-se cealaltă maşină. Aceasta opri. Bărbatul era chiar lângă ea, când îşi făcu simţită prezenţa.

— Fir-ar să fie! exclamă tânăra. M-ai speriat.

— Ce naiba faci aici?

Era încruntat şi o domina cu statura.

— Fac o fotografie... Sunt atât de frumoase!

— Nu puteai să faci din maşină?

— Nu aşa de bine. E vorba despre unghi, nu vezi?

— Nu, nu văd. Spune-mi, domnişoară, fiindcă vorbim despre vedere, n-ai văzut pancartele care interzic coborârea din maşină?

— Ba da, bineînţeles. Dar aici nu e nimic, în afară de antilope impala. Oricum, n-ar fi trebuit să te fofilezi aşa ca să ajungi lângă mine. M-ai speriat.

— Un leu ar fi fost mai potrivit dacă apărea? întrebă nou-venitul, ironic.

— Un leu?

— Sunt şi lei în Parcul Kruger, doamnă.

— Da, ştiu, dar...

— Crezi că nu e niciunul prin apropiere?

— Cu siguranţă, răspunse cu o expresie jignită. Am făcut drum lung de când am intrat în parc şi n-am văzut niciun animal, înainte de antilopele astea.

— Ar putea să fie un leu în spatele tufişului ăsta.

Ea tresări, privind de jur-împrejur.

— Acum nu e, continuă bărbatul. Dar dac-ar fi fost, n-ai fi ştiut până s-ar fi năpustit asupra ta.

— Fii serios! Locul e atât de liniştit...

— Nu te lăsa înşelată de liniştea asta. Suntem în Africa, nu într-o grădină zoologică. Multe animale sălbatice ar fi încântate cu o bucată de carne, sunt sigur.

Zâmbi spunând asta.

— ... o carne atât de fragedă şi de savuroasă!

— Uiţi că eşti în aceeaşi situaţie cu mine, replică interlocutoarea cu răceală.

— Nu, nicidecum. Pentru oameni ca tine, este prevăzută o amendă serioasă. Bucură-te că ai scăpat fără, urcă în maşină şi nu te mai opri până în tabără.

Bărbatul, înalt şi bronzat, urcă în jeepul lui şi se îndepărtă. Emma aşteptă câteva minute înainte să

pornească. Nu voia să-l mai întâlnească.

Cu mâinile tremurând, îşi puse aparatul în etui. Nu voia să recunoască, însă întâlnirea o tulburase cât se poate de mult. Bărbatul fusese cât se poate de grosolan şi de arogant. În definitiv, ce rău făcuse? Nu se dăduse jos din maşină decât câţiva paşi. Dacă ar fi apărut vreun pericol, s-ar fi întors cât ai clipi. Dar atunci, de bună seamă, antilopele n-ar fi păscut atât de liniştite. Nu, hotărât lucru, bărbatul vrusese doar să fie nesuferit.

Conducea încet, viteza în parc fiind limitată la patruzeci de kilometri pe oră, trecând în revistă cu privirea pădurea virgină. Vedea animale din ce în ce mai des. Din când în când, se oprea să privească mersul împleticit al unui porc spinos care trecea drumul, să observe o girafă maiestuoasă care mânca din frunzele unui copac. Cel mai des vedea antilope impala, care săreau graţios pe lângă maşină sau rămâneau nemişcate cu capetele întoarse în aceeaşi direcţie, ca să adulmece.

„Am să-mi aduc aminte întotdeauna cu plăcere de locurile astea”, îşi spuse. Avea la dispoziţie trei luni să cutreiere regiunea asta minunată. Şi-ar fi petrecut ore întregi cu aparatul în mână, aşteptând animalele să vină să se adape. Ar fi avut ceva de lucru.

Soarele era în înaltul cerului şi Emmei începea să i se facă foame când, după un viraj, văzu mai multe maşini imobilizate pe drum. În prima clipă, crezu că era vorba de un accident, dar observă că toţi se uitau în aceeaşi direcţie. Unii priveau prin binocluri, alţii, cu palmele streaşină la ochi. Era clar că se întâmpla ceva.

Tânăra femeie opri lângă o maşină albastră şi se întoarse cu faţa spre pădure. Puţin mai departe, o turmă de antilope impala trecea liniştită, însă nu vedea nimic în locul spre care se îndreptau privirile celorlalţi. Se aplecă peste portieră ca să atragă atenţia ocupantei din maşina alăturată.

— Ce se-ntâmplă?

— Sunt nişte lei, răspunse cea întrebată, arătând spre un pâlc de copaci.

— Lei?!

— Da, trei. Acolo, în spatele copacilor...

— Dar nu văd nimic!

— Bineînţeles. Sunt culcaţi...

Emma îşi luă binoclul şi scrută hăţişul.

— Tot nu-i văd.

— Sunt acolo... Parcă am văzut o coamă... Cel puţin aşa cred. Cu muşuroaiele astea de termite, nu poţi fi sigur de

nimic. Dar ar fi amuzant să pot spune, când mă întorc acasă, că am văzut un leu.

— Mda... Dar cum ai făcut să-i reperezi?

— Oamenii din cealaltă maşină... cea roşie, de acolo, au avut norocul. Leii au traversat drumul prin faţa lor, întorcându-se de la râu. Poate or să rămână mult timp acolo, acum...

— Ei bine, nu vreau să aştept să se trezească. Vreau să ajung în tabără.

Prudentă, Emma se strecură printre maşinile care stăteau pe loc. Nu era prea bine dispusă. Trei lei erau acolo, în junglă, şi, văzând liniştea înconjurătoare, nu te-ai fi aşteptat la nimic periculos. Făcu drumul fără să se oprească deloc, pentru că voia să se instaleze, să facă o baie şi să mănânce. La câteva minute după ce ajunse, recepţionera o primi cu un zâmbet şi începu să râdă.

— Vă plac porcii noştri spinoşi de aici? Le place noroiul de sub robinet. Familia asta mică ne-a adoptat... Nu fac rău.

Femeia puse mâna pe un teanc de hârtii.

— Ia să vedem... Da, uite aici. Miss Emma Anderson. Rămâneţi trei luni?

— Da.

— Perfect. Băieţii or să fie bucuroşi să vadă chipul unei noi femei.

— Băieţii?

— Gardienii, personalul taberei. Ei bine, miss Anderson, am un bungalou drăguţ pentru dumneata. O să găsesc pe cineva care să te conducă acolo... Aha, uite-l pe Lance Mason.

Se apropie un tinerel.

— Lance, ai terminat pe ziua de azi? Uite-o pe miss Emma Anderson, care vrea să stea câteva luni la noi. Vrei s-o conduci la bungaloul ei?

— Aş fi încântat, răspunse tânărul arătându-şi dinţii albi. Unde v-aţi lăsat maşina? în parcare? Bine, atunci să mergem acolo.

După o jumătate de oră, Emma era aşezată pe veranda mare, în faţa restaurantului, care dădea spre râu. Lance Mason o condusese la bungaloul ei, o lăsase să-şi despacheteze bagajele, apoi se întorsese, îi bătuse la uşă şi merseră împreună la restaurant. În aerul liniştit, se simţea miros de foc de lemne. Dincolo de palisadă, turişti înarmaţi cu binocluri scrutau imensitatea junglei.

— Nu se vede niciun animal, spuse Emma.

— Credeţi? răspunse Lance râzând. Uitaţi-vă acolo... nu,

unde vă arăt eu cu degetul. Vedeţi?

— Parcă văd nişte pete maronii!

— E vorba de o girafă. Se duce spre râu.

— Vine de obicei pe aici?

Se întoarse puţin spre interlocutor.

— Un prieten care a făcut un sejur aici, scrie o carte şi mi-a cerut să fac nişte fotografii.

— Vă pricepeţi la animale?

— Nu prea... Dar ştiu să fac fotografii. Am profitat de ocazia care mi s-a oferit.

Tăcu. Se gândea la Jimmy. Acum, ar fi trebuit să fie căsătoriţi, dacă. Dacă. Dar n-avea niciun chef să vorbească cu Lance despre asta.

— Ce zici, crezi că am să mă descurc? îl întrebă, temătoare.

— Sunt sigur. Am să te iau cu mine de fiecare dată când o să am timp. Am să-ţi arăt tot.

— Eşti amabil. Eşti gardian?

— Nu. Lucrez la magazin şi la birou. Sunt un fel de „face-de-toate”, spuse zâmbind.

— Înţeleg, domnule Mason...

— Spune-mi Lance, te rog.

— Pe mine mă cheamă Emma. Lance, când am venit,

am văzut nişte porci ţepoşi. Credeam că animalele nu pătrund niciodată în tabără.

— De obicei, nu, dar familia asta face excepţie. Skukuza n-ar mai fi aceeaşi fără porcii spinoşi. Dar, dacă vrei să vizitezi nişte tabere mai mici, nu te sfătuiesc să ieşi noaptea târziu, după ce se sting focurile.

— Vrei să spui...

— Se mai întâmplă ca o hienă să mai sară gardul împrejmuitor ca să caute ceva resturi de mâncare.

Începu să râdă, văzând-o îngrijorată.

— Fii liniştită. Nu se întâmplă niciodată nimic...

— Cu condiţia să respecţi regulile.

Emma şi Lance ridicară privirile spre bărbatul care se oprise lângă masa lor. – Dumneata!

Tânăra privea chipul aspru al omului pe care-l întâlnise cu câteva ore înainte. Lance era vizibil intrigat.

— Stewart? Emma? Vă cunoaşteţi?

— Ne-am întâlnit mai devreme, fără să facem cunoştinţă. Ochii cenuşii ai bărbatului o priviră cu dispreţ. Lance făcu prezentările şi întrebă:

— De ce faci remarca asta despre regulament?

— Trecând pe aici, am auzit ce vorbeaţi, şi remarca mi s-a părut potrivită. În parc sunt o sumedenie de animale,

miss Anderson. Azi-dimineaţă, cred că nişte lei au făcut o victimă.

— Eşti omul cel mai...

Emma se întrerupse; vorbea cu un spate care se îndepărta repede.

— Totdeauna e aşa de bădăran? întrebă, fără să-l scape din ochi.

— Stewart Bristow al nostru nu e deloc diplomat. Lance îşi privea curios interlocutoarea.

— Lucrează aici?

— E unul dintre gardieni. Însemna că se va mai întâlni cu el.

— Nu ştiam că v-aţi întâlnit.

— Într-o situaţie ridicolă...

Începu să-i povestească ce se întâmplase.

— Era chiar aşa de periculos? Eram foarte aproape de maşină.

— În orice caz n-a fost deloc prudent, Emma.

Să fii mulţumită că nu te-a amendat. Îi zâmbi s-o liniştească. Curaj, în definitiv nu s-a întâmplat nimic. Data viitoare, să fii mai prevăzătoare. După-amiază sunt liber, nu vrei să facem o plimbare cu maşina? O să ai ce fotografia.

Când maşina ieşi pe poarta taberei, Emma, în culmea fericirii, se aplecă înainte. Lance o luă la stânga, după panoul de semnalizare care indica itinerariile pe care puteau să le străbată.

— Sper c-o să întâlnim destule animale încât să-ţi aduci aminte cu plăcere de prima zi petrecută în Parc.

— E minunat!

Emma sorbea din priviri peisajul care-i defila prin faţa ochilor.

— Ah, Lance, nu-mi vine să cred că sunt aici!

— Nu te aştepta să vezi animale la fiecare pas. Nu suntem la o grădină zoologică, unde stau aliniate de o parte şi de alta a drumului.

„Nu e o grădină zoologică”. Auzea a doua oară vorbele astea. Prima dată, chiar în aceeaşi dimineaţă, fuseseră rostite cu furie. Dar Stewart n-avea să-i strice ziua aceea, nici zilele următoare.

— Ştiu, răspunse ea liniştit. Mergem foarte încet, Lance. Limita de viteză este de patruzeci de kilometri pe oră, dar nu mergem prea încet?

— Dacă mergem cu viteza limită, o să mergem prea repede. Ca să vedem animalele, trebuie neapărat să mergem încet.

— Da, bineînţeles. Lance, priveşte!

Babuini şi alte feluri de maimuţe se legănau pe crengile copacilor, se urmăreau prin iarbă şi se aşezau chiar în mijlocul drumului, în faţa maşinii.

— Închide geamul! ordonă Lance.

— Oh, dar...

Era cu capul ieşit afară pe geam. Se retrase înăuntru.

— Închide repede geamul!

Făcu aşa cum i se spusese, în momentul în care o maimuţă mai mare decât celelalte apărea din tufişuri.

— Un babuin mascul, spuse tânărul. E cât se poate de periculos.

Animalul masiv se cocoţă pe maşină, prinzându-se cu mâinile de portiera Emmei, cu faţa la câţiva centimetri de a ei. Tânăra se dădu imediat înapoi.

— E simpatic, nu-i aşa? Să nu-ţi fie frică, Emma. Nu poate să-ţi facă nimic prin geam.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aş fi închis?

— Probabil te-ar fi scalpat, răspunse grav Lance. Te-ar fi tras de păr şi n-ai fi putut să-i scapi aşa uşor.

— Nu-mi dădeam seama... spuse tânăra, tremurând. Nu credeam că era aşa pericol.

— Nu-i pericol, dacă oamenii respectă regulile impuse

aici. În privinţa asta, Stewart are dreptate. Animalele nu atacă atunci când eşti în maşină, dar sunt totuşi nişte animale sălbatice.

— Da, ştiu...

— Mulţi oameni par să uite. Ies din maşină sau lasă geamurile deschise ca să vadă mai bine. Se cred în menajeria unui circ. Am văzut un bărbat care voia să întărâte un elefant ca să-l poată filma şi să le arate asta prietenilor. Ştii ce făcea? Arunca în el cu portocale.

— Doamne! Şi a reuşit să-l filmeze?

— A avut noroc că a scăpat cu viaţă.

Nu e nicio prostie mai mare decât să încerci să te joci cu un elefant. Dar oamenii sunt proşti...

— Ca mine, de exemplu.

— Nu chiar aşa, spuse şoferul cu blândeţe, dar n-o mai lua de la capăt.

Dacă Stewart Bristow nu s-ar fi arătat aşa de înţelegător... îşi spuse ea. Dacă... Se hotărî să-l dea uitării pe tipul ăsta antipatic.

Alte două maşini se opriseră să privească maimuţele şi babuinii. Un copil coborâse puţin geamul şi le arunca biscuiţi. Babuinul cel mare se îndepărtă cu o expresie dispreţuitoare. Cei mici se băteau să prindă mâncarea. O

maimuţă sări pe capota maşinii. O pungă goală trecu prin deschizătura ferestrei. Animalul o înhăţă şi şi-o îndesă în gură. Emma izbucni în râs.

— Cum o să scape de ea? întrebă tânăra.

— O să sară jos. Pe aici, maimuţele sunt obişnuite cu maşinile şi cu turiştii. Fireşte, acestora le place... mai ales copiilor.

— Şi mie-mi vor plăcea, spuse Emma în clipa în care plecau din nou.

Merseră încet, în tăcere. Ajunseră într-un loc care o făcu pe Emma să deschidă ochii mari. Parc-ar fi fost în locul unei devastări teribile. Copaci doborâţi, crengi rupte, căzute pe jos şi iarba strivită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Sunt elefanţi.

— Dar copacii?

— Elefanţii le mănâncă frunzele. Agaţă crengile cu trompa. Uite rezultatul. Au trecut pe aici de curând.

— De unde ştii? întrebă, curioasă.

Îi arătă câteva baligi negre, chiar în mijlocul drumului.

— Uite, baligi de elefant din care mai ies aburi...

— O să-i vedem?

— Cu puţin noroc, da.

Şoferul conducea acum şi mai încet şi era foarte atent la tot ce se întâmpla. Câteva clipe mai târziu, după o curbă, ajunseră lângă trei maşini oprite. La prima vedere, părea că nu se întâmplase nimic, dar un bărbat se aplecă pe geam să strige:

— Sunt trei elefanţi, acolo!

— Nu-mi vine să cred, spuse Emma.

Lance privea pe lângă ea.

— Vezi copacul ăla? Nu vezi nicio mişcare?

— Ba da.

— E un elefant. Sunt chiar mai mulţi.

— Lance, ce mai aşteptăm? Nu crezi că merită să ne dăm osteneala? îşi aducea aminte de leii de dimineaţă.

— Cred că da. N-o să avem prea mult de aşteptat, pentru că vor coborî la râu.

Stăteau pe loc de câtva timp, şi mai opriră la rândul lor şi alte maşini, când, deodată, tufişurile începură să freamăte. Ceva mare, cenuşiu, se legăna prin verdeaţă. Apăru un elefant care mergea încet, greu, spre drum.

— E imens... şopti tânăra. Uite ce urechi şi ce trompă mare are!

Apăru altul... Şi încă unul. Toţi trei coborau spre drum, oprindu-se din când în când ca să agaţe câte un smoc de

frunze de pe ramuri.

— Priveşte, Emma, murmură Lance.

— Parcă visez! Nu se poate!

Mai apărură încă doi elefanţi din hăţiş. Tânăra îşi scoase la îndemână aparatul şi era pregătită să-i fotografieze când voiau să traverseze drumul.

Mai veneau şi alţii. Erau cel puţin cincisprezece, de toate mărimile. Taţi, mame, copii, nepoţi; într-o ordine perfectă, treceau printre maşini. Era un spectacol impresionant.

Apoi dispărură. După câteva minute, Emma îi auzi mugind, în timp ce traversau desişul să ajungă la râu.

— Uite, sunt acolo! spuse Lance.

— Ştiu bine şi totuşi, nu văd decât trei. Ah, nu, uite-l şi pe al patrulea. Uite-l pe ăla cum trage apă cu trompa şi se stropeşte!

— Aşa fac ei duş.

După vreo douăzeci de minute, Lance spuse:

— Ai aparatul pregătit? Uite-i că vin!

Şi, încă o dată, toată turma de elefanţi, trecu fără grabă printre maşini. Taţi, mame, pui se afundară în desişul junglei. Într-o clipă, dispăruseră.

— Spectacolul s-a terminat.

Tânărul porni maşina. Ceilalţi turişti făcură acelaşi lucru.

Se apropiau de câmp când el remarcă:

— O să fie o mare plăcere să fiu împreună cu tine. Până la urmă... am ajuns să mă simt singur.

— Adevărat?

Îl privi, contrariată. Era un tip deschis, simpatic; trebuia să aibă mulţi prieteni.

— Totuşi, tabăra e plină de oameni.

— Cred că cei mai mulţi sunt turişti. Stau o zi-două şi pleacă.

— Fireşte. Mai ales la Skukuza, care e cea mai mare tabără. E ca un sătuc. Toată lumea se cunoaşte. E plăcut să vină cineva nou... şi deosebit, adăugă zâmbind.

— Mulţumesc foarte mult, domnule... În afară de angajaţii taberei, mai sunt şi gardienii Parcului, nu?

Chipul lui Lance parcă se întunecă. O întrebă:

— Te gândeşti la Stewart?

— Ah... nu. Era numai o întrebare.

— Doar o întrebare... Da, mai sunt şi gardienii parcului... Emma, continuă el după o scurtă tăcere, ascultă sfatul unui prieten: să n-ai încredere în Stewart.

— Doamne! De ce spui asta?

— Ţi se pare seducător, nu?

— Abia îl cunosc! L-am văzut de două ori, câteva

minute, şi de fiecare dată a fost cât se poate de nepoliticos.

— Bine, bine, poate n-ar fi trebuit să deschid discuţia despre el, dar, dacă nu mă înşel... Nu te îndrăgosti de el, Emma. Eşti o fată drăguţă. N-aş vrea să ţi se frângă inima pentru el.

Se mai opriră o clipă, să vadă o familie de maimuţe urmărindu-se şi ciorovăindu-se prin crengile copacilor. Lance se uită la ceas.

— E timpul să ne întoarcem. E bine să nu întârziem seara prea mult.

În momentul în care intrau pe poartă, se întoarse spre însoţitoarea lui.

— Ţi-ar plăcea să mâncăm un grătar împreună? Punem la fript nişte carne pe jăratic.

— Mi-ar face plăcere, răspunse tânăra, bucuroasă să-şi vadă însoţitorul regăsindu-şi buna dispoziţie.

— Bine, spuse el deschizând portiera. Vin la tine, puţin mai târziu.

* * *

În picioare, în faţa gardului despărţitor, Emma privea spre râu. Soarele apunea, şi jungla căpăta o atmosferă misterioasă. În jurul ei, toată tabăra se pregătea pentru

masa de seară. Era fascinată de râul lat şi de imensitatea junglei, care se ridica în cealaltă parte. Încerca să-şi închipuie sutele de animale ce locuiau acolo, mureau, îşi creşteau puii. Nu se mai sătura să privească peisajul. Cele trei luni aveau să treacă foarte repede.

— Ai văzut ceva?

— Nu.

Zâmbitoare, ridică ochii şi întâlni privirea lui Stewart. Imediat, surâsul îi dispăru.

— N-am să te muşc, spuse nou-venitul. Îţi place?

Se rezemă cu coatele de palisadă, lângă ea.

— Mda. E... fascinant.

— Jungla sau animalele?

Îl privi pe furiş şi-l văzu zâmbind.

— Vorbeam despre vegetaţie. Nu văd animale; este prea întuneric. Dar cu siguranţă e câte un leu în spatele fiecărui copac.

El începu să râdă, şi, deodată, încordarea dintre ei dispăru. Tânăra continuă:

— Nu, este vorba despre junglă. Îmi dă... nu ştiu cum să spun... sentimentul de eternitate. Ca şi cum... ca şi cum s-ar întinde aşa la nesfârşit.

— O impresie nedefinită? o întrebă simplu.

— Da, chiar aşa. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. În Anglia.

— Îmi închipui că n-aveţi asemenea peisaje.

— În Anglia e frumos, totul e aşezat la locul lui. Aici... e sălbăticie. Şi e frumos, foarte frumos. Totul e atât de grandios... înţelegi ce simt, nu-i aşa?

— Da, Emma.

Îi spunea pe nume pentru prima oară, atât de firesc.

— Înţeleg ce simţi. Şi eu simt la fel. De asta trăiesc aici.

— Nu te-ai gândit niciodată să duci o altă viaţă? îl întrebă, curioasă.

— Ţinutul acesta... prezenţa animalelor... e tot ce-mi place. Rămaseră tăcuţi câtva timp. Întunericul îi înconjura de peste tot.

În sfârşit, Stewart o mângâie pe braţ.

— Hai să ne împăcăm. Vrei să mâncăm împreună?

— Oh, Stewart, nu se poate.

Ar fi dat orice, îşi spuse deodată, să-i primească invitaţia, în loc să se întoarcă la bungaloul ei, unde Lance trebuia s-o aştepte.

— Eu... I-am promis lui Lance să iau masa cu el.

A spus ceva despre un grătar.

— Un barbecue. Foloseşte cuvântul potrivit. Ei bine, îmi

pare rău, adăugă pe un ton neutru.

— De ce nu vii să mănânci cu noi? Am putea să...

— Nu, Emma. N-ar fi pe placul lui Lance.

— Dar...

— Vino. E târziu. Trebuie să-ţi fie foame.

Buna dispoziţie dispăru de pe chipul tinerei.

— Ne mai vedem? îl întrebă fără să se gândească

— De bună seamă. Skukuza parcă e un sătuc. O să ne mai întâlnim.

Nemişcată, privi silueta înaltă îndepărtându-se repede, topindu-se în noapte. Avea s-o creadă o fată de moravuri uşoare? Păruse surprins când îi vorbise despre întâlnirea cu Lance.

Furioasă, clătină energic din cap. Plecase din Anglia ca să scape de complicaţii. Povestea ei de dragoste cu Jimmy se terminase prost când el hotărâse să se însoare cu tânăra patronului, cu o lună înainte de data pe care o stabiliseră pentru căsătoria lor. Acum se întreba dacă-l iubise vreodată pe Jimmy sau dacă, pur şi simplu, îi plăcuse ideea să se mărite cu un bărbat seducător. Propunerea acestui sejur în Africa de Sud venise ca un dar căzut din cer.

Acum, aproape îşi regăsise echilibrul interior. Nu se mai

gândea la dragoste. Bărbaţii cu care avea să se întâlnească vor fi numai nişte simple relaţii, nişte prieteni, nimic mai mult. Se temea că Stewart, Lance sau oricine altcineva să nu-i distrugă liniştea sufletească la care ajunsese.

Când ajunse la bungalou, îl găsi pe Lance făcând focul.

— În sfârşit! exclamă el.

— Îmi cer scuze. Nu credeam să te găsesc deja aici.

— Nu-i nimic, dar mă gândeam dacă nu-mi tragi ţeapa...

— Cum adică?!

— Să nu mă laşi baltă pentru Stewart, spuse zâmbind.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă ea, furioasă. Ce vrei să spui cu asta?

— Să fim serioşi, Emma, glumeam... dar întârziai să apari, aşa că mi-am spus că poate ai hotărât să cinezi cu Stewart.

— Nu, n-am hotărât să cinez cu Stewart. Cu toate că m-a invitat, adăugă încet.

— Adevărat?

— Da, Lance, dar să punem lucrurile la punct de la început. Nu sunt datoare niciunui bărbat şi nu vreau să schimb situaţia asta. O să mă împrietenesc cu cine voi crede de cuviinţă, când o să vreau.

— Pfff! făcu tânărul, dându-se un pas înapoi. Asta ce vrea să însemne?

— E o declaraţie de independenţă, atâta tot. Zâmbi, încercând să se liniştească. Tocmai m-am înfuriat şi m-am descărcat pe tine. Îmi pare rău, Lance. Putem să fim totuşi... prieteni?

— Bineînţeles.

— Şi mă ierţi?

— Dragă Emma, ar fi greu să nu te iert. Bine, acum uite carnea. Două cotlete de miel pentru fiecare şi câte o bere.

— Mmm, arată foarte bine. Cum trebuie să le pregătesc?

— Nu trebuie să-ţi baţi capul. Pe aici, e obiceiul ca bărbaţii să se ocupe de treaba asta.

Tânărul aşeză bucăţile de carne pe un grătar dotat cu o coadă lungă şi le puse pe jăratic. Puse în jurul grătarului patru ştiuleţi de porumb. Emma se arătă nedumerită de ceea ce se pregătea.

— Dar, Lance, n-o să putem mânca atât!

— O să facem un efort, în orice caz.

Trăgând în piept mirosul de carne prăjită, tânăra simţi că-i era foame de-a binelea.

— Mmm, e minunat! Delicios! Muşcă cu poftă dintr-un cotlet. Nu-mi aduc aminte să mai fi savurat o asemenea

friptură.

Un braaivleis avea într-adevăr un farmec aparte. Erau mai multe lucruri care creau o atmosferă deosebită: mirosul de cărbune, pâlpâitul jăraticului, râsetele care se auzeau din bungalourile vecine; deasupra capetelor, cerul african cu miriade de stele şi, de jur-împrejur, zgomotele nocturne ale junglei.

După ce terminară de mâncat, cei doi se duseră să se plimbe prin tabără. Trecură pe lângă bungalouri unde se jucau copii îmbrăcaţi în pijama, iar părinţii spălau vasele sau stăteau de vorbă la o bere. Merseră de-a lungul palisadei şi trecură prin dreptul intrării, unde ardeau nişte focuri mari.

Treceau prin partea taberei unde stăteau angajaţii când Lance o prinse de mână.

În următoarea clipă, o siluetă înaltă se apropie de ei. Tânăra vru în prima clipă să-şi elibereze mâna, dar îşi aminti de hotărârea pe care o luase; rămase mână în mână cu însoţitorul ei şi-l privi pe Stewart în ochi.

— Bună seara, spuse pe un ton neutru, când trecură unul pe lângă celălalt fără să se oprească.

De ce alesese Lance chiar momentul acela s-o prindă de mână? se întrebă Emma. Însă alungă gândul ăsta. Îi

oferise o seară cât se poate de plăcută. Dacă o luase de mână în timp ce mergeau, nu era vorba decât de un gest prietenesc. Sigur nu era o provocarenici faţă de ea, nici faţă de Stewart.

— E... e atât de sigur pe el, spuse ea după câteva clipe.

Era sigură că Lance ştia despre cine vorbea.

— Ah da, reacţionă el pufnind în râs. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus: nu te îndrăgosti de el. Ce-ar fi să coborâm spre râu?

Ajunşi la gardul înconjurător, se sprijiniră de el şi începură să privească întunericul junglei. Lance îi oferi o ţigară pe care o refuză, aşa că-şi aprinse el una. Nu vorbeau. Emma trăgea cu nesaţ în piept aerul parfumat al nopţii. În jurul lor se auzea cântecul greierilor.

— Glasul nocturn al Africii, murmură Lance.

Din când în când se mai auzeau şi alte zgomote; un râs de hienă, un schelălăit asemenea unui câineţipătul unui babuin, îi explică însoţitorul. Un răget scurt răsună deodată în noapte, şi Emma tresări.

— A fost un leu, spuse Lance. E ceva bizar, când nu eşti obişnuit.

După un timp, se răcori, şi tânărul o conduse la bungaloul ei.

— Somn uşor, spuse aplecându-se spre ea şi sărutând-o pe frunte.

În seara aceea, trecu mult timp până să adoarmă. Nemişcată, Emma asculta zgomotele care pătrundeau pe fereastră. În tabără era linişte. Auzi un răcnet de leu şi se întrebă dacă era acelaşi cu cel pe care-l auzise lângă palisadă.

„O să-mi placă viaţa asta” îşi spuse în sinea ei.

Anglia şi imaginea lui Jimmy se estompau. Îşi dădea seama pentru prima oară că în ziua aceea abia se gândise la fostul logodnic. Era cu totul vindecată. Se gândi o clipă la ceilalţi doi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Era gata să adoarmă, când în faţa ochilor îi apăru o imagine. Nu era Jimmy, ci un chip ironic, cu ochi cenuşii maliţioşi, şi un zâmbet pieziş. Viziunea asta dispăru la rândul ei şi reuşi să adoarmă.

Capitolul 2

Emma se obişnui repede cu viaţa din tabără. Dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, deschidea uşa bungaloului ieşea să privească întunericul risipindu-se, apoi intra să se îmbrace. La ora aceea, era destul de rece. Îmbrăca o bluză de lână şi-şi punea o haină; scăpa de ele mai târziu, când soarele se ridica pe cer şi când se mai încălzea. Văzuse că în timpul zilei era foarte cald.

Odată îmbrăcată, se ducea la unul dintre fierbătoarele care, furnizau toată ziua apă caldă şi-şi făcea un nes. Îi plăcea momentul. Cu cana fierbinte în mână, bea încet şi ronţăia câte un biscuit, privind cum se trezea tabăra.

În jurul ei, copiii ieşeau din bungalouri. Mamele umpleau termosurile cu apă fierbinte. Taţii ştergeau parbrizele acoperite de rouă. Porţile Parcului Naţional Kruger se deschideau în zori şi se închideau la apusul soarelui. Nicio maşină n-avea voie să circule în timpul nopţii; Lance îi explicase că exista riscul să fie călcat vreun animal pe drumurile neluminate.

Emma nu era de multă vreme în tabără, însă era deja obsedată să vadă felinele mari. Nu se întâmpla să meargă

mult timp cu maşina fără să întâlnească animale. Mereu vedea antilope impala, maimuţe şi elefanţi, însă vânătoarea de imagini din ea spera să vadă lei, leoparzi şi gheparzi. Leul, regele animalelor, avea un prestigiu deosebit şi era mai incitant să vadă jungla peste maşinile care staţionau, să vadă dispărând o coadă de leu, decât să-şi piardă timpul aşezată confortabil, să privească o familie de maimuţe jucându-se.

În magazinul din tabără, un turist care stătea la coadă alături de Emma ca să-şi achite cumpărăturile, îi spusese:

— Când mă întorc acasă, am să le spun prietenilor că am văzut un leu. Nu contează că i-am văzut doar capul... pentru că leneşul n-a binevoit să se ridice; l-am văzut cu ochii mei!

Emma aştepta împreună cu ceilalţi să se deschidă poarta ca să pornească la drum împreună cu celelalte maşini. Îi plăcea să meargă pe malul râului, pe al cărui nisip erau imprimate urme de antilope, maimuţe, mistreţi şi girafe.

I-ar fi plăcut să le poată identifica pe fiecare. Îşi spunea că Stewart ar fi putut s-o facă.

Când soarele era sus, când începea să i se facă foame şi să-i fie cald, tânăra se întorcea în tabără, îşi punea pe ea o

cămaşă şi un şort şi îşi pregătea micul dejun. Impresia de vacanţă era o fericire pentru ea. În faţa unui foc, alături de alte femei, îşi prăjea ouă cu şuncă şi, deseori, după o a doua cană cu cafea, trecea pe la magazin sau pe la birou. Câteva minute de discuţie cu Lance erau un interludiu plăcut. Pe urmă se întorcea la bungaloul ei, scotea harta să-şi pregătească itinerarul zilei şi, înarmată cu aparatele de fotografiat şi cu binoclul, pleca la drum.

Uneori, vedea în depărtare o siluetă în ţinută de safari. Se salutaseră de câteva ori când se întâlniseră întâmplător, însă întâlnirile lor se limitau la atât şi Emma era mulţumită de asta.

Într-o dimineaţă, în magazin, se postă în faţa tejghelei de librărie.

— Căutaţi ceva anume? întrebă vânzătoarea, recunoscând-o.

— Cred că da. Aş vrea o carte în care să fie prezentate toate animalele. Văd o sumedenie de păsări, de antilope minunate şi nu ştiu niciodată cum le cheamă. Aveţi aşa ceva?

— Fireşte.

Vânzătoarea căută prin rafturi, alese câteva cărţi şi i le întinse.

— De ce nu le răsfoiţi, să vedeţi care v-ar conveni mai mult? Emma alese două şi scotea portofelul să plătească, în momentul în care auzi un glas în spatele ei:

— Aş putea să vă ajut, dacă vreţi.

Tânăra se întoarse şi văzu un puşti, care repetă:

— Aş putea să vă ajut, dacă vreţi.

— Cum aşa?

— Am auzit ce aţi spus despre animale. Aş putea să vă însoţesc şi să vă spun cum le cheamă pe fiecare.

Avea vreo doisprezece ani, părul blond-roşcat, şi-şi ţinea mâinile în buzunarele şortului ca un adult. Îşi ridică ochii spre Emma muşcându-şi buza de jos, înainte de a întreba:

— V-ar plăcea?

— Ştii atât de multe despre animale?

Vânzătoarea auzise ce vorbiseră. Îi zâmbi puştiului.

— E Johny, băiatul unui gardian. Vă va spune tot ce vreţi să ştiţi.

— Ar fi nemaipomenit. Plec în zece minute, Johny, dar dacă vrei să vii cu mine, cred că ar trebui să-i spui mamei.

Curând, ieşeau pe poartă şi, după câteva minute, vorbeau ca nişte prieteni vechi.

— Pot să vă arăt un drum formidabil, miss Anderson.

— Mi-ar face plăcere. Dar de ce nu-mi spui Emma? Aşa,

aş avea impresia că suntem prieteni.

— De acord... Emma... reuşi să spună puştiul.

Lăsa impresia că îi cântărea prenumele, şi ea trebui să-şi stăpânească un zâmbet.

— N-am mai auzit niciodată până acum numele ăsta, dar e frumos.

— Cu atât mai bine, spuse ea râzând. Să mergem, Johny, tu mă îndrumi.

Porni maşina pe drumul pe care i-l arătase călăuza.

— Şi tu locuieşti în Parc?

— Da. Tata e gardian.

— Şi şcoala?

— Oh, mă duc la şcoală în oraş. Acum, sunt în vacanţă. Dar tu, cu ce te ocupi?

— Pe moment, sunt aici ca să fac nişte fotografii, care vor apărea într-o carte.

— Cu toate că nu te prea pricepi la animale, nu?

— Aş vrea să învăţ. Poţi să-mi dai lecţii?

— Bineînţeles! De asta am venit cu tine.

— Mincinosule!

— Ba ăsta-i adevărul.

O privea cu ochii prea larg deschişi ca să nu spună adevărul.

— M-ai însoţit doar ca să mă înveţi să recunosc animalele? O clipă, îl privi maliţios.

— Sunt încântată să te am cu mine, Johny, dar spune drept, de ce te-ai oferit să-mi fii ghid?

— Bine... spuse resemnat. Pari o fată de treabă, şi voiam să mă plimb. Tata mă ia cu el când poate, dar uneori e imposibil, şi într-o zi precum cea de astăzi nu voiam să rămân în tabără.

— Nu, bineînţeles. Ce-o să faci când vei creşte?

— Ah...

Copilul îşi întoarse privirea.

— O să fii gardian, ca tatăl tău?

— Da... Ba nu, ca să fiu sincer...

O privi o clipă pe fată, ca să ia o hotărâre.

— N-ai să râzi dacă-ţi spun?

— Bineînţeles că nu.

— Aş vrea să stau aici, să fiu gardian ca tata... dar, în acelaşi timp, aş vrea să fac altceva.

— Ce anume?

— Aş vrea să fiu pictor.

— Pictor?! exclamă Emma, surprinsă. Îţi place să pictezi, Johny?

— Îmi place la nebunie. Şi îmi plac animalele şi jungla.

Atunci, înţelegi, dacă aş locui aici, dacă aş deveni gardian, aş putea să mă ocup de animale şi, în acelaşi timp, aş putea să le pictez.

Emma zâmbi şi-l privi pe puştiul aşezat lângă ea.

— O să-mi arăţi într-o zi ce-ai făcut?

— Da, dacă vrei să vezi. O să-mi arăţi şi tu fotografiile pe care le faci?

— Aş fi încântată, răspunse grav. După ce am să le developez. În orice caz, ceea ce faci tu este mult mai greu.

Băiatul se gândi o clipă.

— Trebuie să ai dreptate, dar uneori vezi nişte fotografii grozave.

— Ai dreptate. Oh, priveşte!

Un animal mic tocmai se ascunsese în vegetaţie.

— Este o impala? Nu ştiu niciodată...

— Nu, este un duiker. Sunt destul de rare.

— Mereu iau toate antilopele drept impala, dar cred că mă înşel, nu-i aşa?

O privi cu o expresie gânditoare. Ea se aştepta la o replică batjocoritoare, dar puştiul spuse, cât se poate de serios:

— Nu prea te pricepi, nu?

— Nu, cred că nu.

— Ascultă, n-am treabă în fiecare zi. Cred c-ar trebui să petrec ceva timp cu tine, să te învăţ să recunoşti animalele. Ai vrea să ştii mai mult decât găseşti în carte, nu?

— Ţi-aş fi recunoscătoare, încuviinţă Emma. Ceva mai târziu, îl întrebă:

— Îi cunoşti pe toţi gardienii?

— Pe cei mai mulţi.

— Îl cunoşti pe unul, Stewart? întrebă, aparent nepăsătoare.

— Bineînţeles. E un tip formidabil. Un prieten, răspunse puştiul, cu glasul vibrând de emoţie. Îl cunoşti şi tu?

— Am vorbit cu el o dată sau de două ori.

— Ei bine, înţelegi, Stewart, este... Se întrerupse brusc.

— Emma, uite un kudu.

Tânăra opri maşina şi se uită în junglă.

— Unde?... Nu văd nimic.

— Ba da, uite, insistă răbdător, cu braţul întins. Cred c-o să apară pe aici.

— Ah, da! Johny, îl văd! E într-adevăr un kudu?

— Da, bineînţeles.

— Să ştii că eşti tare!

— Mulţumesc, spuse cu gravitate. Şi eu, te găsesc foarte

amabilă. Era un compliment care venea din inimă. Emma se întoarse spre el şi-l strânse în braţe. Puştiul făcu o strâmbătură.

— Mi-ar plăcea ca femeile să nu se simtă mereu obligate să te mângâie, să te sărute. Dar, totuşi, tu eşti drăguţă. Ai şi alţi prieteni, în afară de mine şi de Stewart?

— Johny, Stewart nu e chiar prietenul meu. Lance este. Lucrează la magazin. Îl cunoşti?

— Da.

— Şi el e unul dintre prietenii tăi?

— Nu. El şi Stewart nu se prea înţeleg.

Emma ar fi vrut să ştie mai multe, dar Johny era doar un copil şi nu voia să profite de situaţie.

Porniră din nou la drum mergând încet, Johny dându-i explicaţii despre animalele şi păsările pe care le întâlneau, despre copacii, arbuştii şi florile care creşteau pe malul râului. Surprinsă de cunoştinţele însoţitorului ei, îl asculta şi cu fiecare cuvânt îndrăgea şi mai mult Parcul.

Odată întorşi la Skukuza, parcă maşina sub un copac mare, plin de flori, şi spuse:

— Aş vrea să-ţi ofer ceva rece de băut. De acord?

— Păi... nu ştiu.

— Johny, e atât de cald. Dacă nu beau ceva imediat,

simt că mă topesc şi nu vreau să mă aşez singură la o masă.

— Nu ştiu dacă mama ar fi de acord...

Îşi dădea deodată seama de statutul de turist al Emmei şi era timid.

— Credeam că suntem prieteni, protestă tânăra.

— Suntem... dar...

— Ştiu, eu sunt turistă, dar am să rămân aici mai mult timp. Atunci, ai putea să mă consideri doar pe jumătate turistă?

— Cred că da.

— Bine. Mă duc să comand ceva de băut... Apropo, ce vrei să bei? între timp, nu vrei să te duci să aduci câteva din picturile tale? Mi-ar plăcea să le văd.

După un sfert de oră, aşezaţi unul lângă celălalt, îşi beau băuturile cu gheaţă din nişte pahare mari, şi Emma răsfoia un dosar cu acuarele.

— Johny, asta e superbă!

Se oprise la imaginea unui kudu.

— N-arată rău... spuse pictorul, cu modestie. Însă chipul îi radia de plăcere.

— Eu o găsesc remarcabilă. Ai surprins caracterul animalului.

Tăcu, să se uite mai îndeaproape la acuarelă.

— Îţi aduci aminte când am văzut un kudu ieşind din junglă? Mi s-a părut că avea o alură regală, pe care i-ai redat-o perfect.

— Adevărat? spuse puştiul agitându-se de bucurie.

— Copacii sunt magnifici, felul graţios cum îşi ţine capul şi...

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu artistul nostru...

Emma şi copilul ridicară capetele. Stewart pusese afectuos o mână pe umărul lui Johny. Înalt, bronzat, dezinvolt, zâmbea. Deodată, inima tinerei începu să bată nebuneşte.

— Nu vrei să stai cu noi?

— Mulţumesc. Făcu un semn unui picolo, comandă o bere, înainte de a se întoarce spre Emma.

— Şi acum, spune-mi ce părere ai despre Johny?

— Are talent, nu-i aşa?

— După părerea mea, o să fie cel mai bun pictor de animale din zilele noastre.

Stewart zâmbi copilului care-i răspunse la rândul lui. Tânăra văzu afecţiunea şi înţelegerea dintre ei.

— Într-o bună zi o să fim mândri de Johny al nostru, adăugă nou-venitul.

— Oh, Stewart!

Băiatul nu ştia cum să-şi ascundă bucuria.

— Cum aţi făcut cunoştinţă?

Fără să-i lase Emmei răgaz să răspundă, Johny îi povesti întâlnirea de la magazin şi plimbarea cu maşina.

— Pentru ea, toate antilopele sunt impala, îţi dai seama? adăugă puştiul.

— Cu ajutorul tău, o să înveţe repede... sunt sigur de asta.

— Da, o să fim prieteni.

Băiatul avea o amabilitate emoţionantă şi ar fi fost foarte încurcat dacă s-ar fi auzit.

— Cu atât mai bine, spuse Stewart. Sunt foarte mulţumit.

— Tata n-a vrut să vin cu ea astăzi, spuse Johny.

— Ştiu. Caută nişte capcane.

— Iar sunt braconieri?

— Da, aşa se pare. E una dintre preocupările noastre permanente, îi explică Stewart Emmei.

— De asta n-a vrut să merg cu el? întrebă copilul, încruntându-se.

— Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla când ai de-a face cu braconieri.

— Când o să fiu mare, eu...

Johny făcu un gest rapid cu mâna în sensul de tăiere a gâtului.

— Aşa, n-or să mai vină.

— Foarte bine. Contez pe tine să-i bagi în sperieţi. Stewart goli paharul şi se ridică.

— Berea asta a mers la fix, dar trebuie să plec. Îi zâmbi Emmei. Dacă ai un pic de timp de pierdut şi tânărul o să te lase, nu vrei să vii să faci o plimbare cu mine, zilele astea?

— Mulţumesc. Cu mare plăcere.

Îl privi îndepărtându-se. Spera că bucuria nu i se citea în ochi.

Capitolul 3

După două zile, Emma, lângă gardul despărţitor, privea cu atenţie jungla. Ziua era foarte frumoasă. Plouase în timpul nopţii. Avea să se încălzească nu peste mult timp, ca de obicei, dar, pentru moment, peisajul părea proaspăt spălat. Într-o clipă, avea să se ducă să-şi ia aparatele din bungalou şi să pornească la drum. Ca de obicei, îi plăcea să asculte zgomotele din jurul ei şi bâzâitul albinelor în copaci, să vadă panorama imensă care i se deschidea în faţă.

— Locul ăsta te atrage ca un magnet, nu-i aşa?

Tânăra ridică ochii şi întâlni chipul zâmbitor al lui Lance.

— E minunat...

— Da, ai dreptate. Te căutam, spuse el.

— Adevărat? După grătar, tânărul fusese de serviciu „în orele cele mai nenorocite”, spunea el. Când Emma îl întâlnea la magazin sau la birou, schimbau câteva cuvinte, dar n-aveau ocazia să stea mai mult împreună.

— Astăzi sunt liber, spuse el. De fapt, trebuia să lucrez, dar m-am descurcat. La urma urmei, e duminică. Vrei să-ţi petreci ziua împreună cu mine? Un prieten a acceptat să

facem schimb.

— Eşti foarte convingător, spuse ea râzând.

— Destul ca să te trimit să-ţi cauţi costumul de baie?

— La ce mi-ar folosi?

— Mă gândeam să ajungem la Pretoriuskop. Astăzi, o să fie o căldură toridă, numai bună pentru făcut baie. În cât timp eşti gata?

— Mă întorc la bungaloul meu şi ne întâlnim lângă maşina ta peste un sfert de oră.

— Durează atât de mult? făcu el, curios de neliniştit. Nu poţi mai repede?

— Am să încerc, promise ea, părăsindu-l.

Se întreba de ce părea atât de grăbit. Aveau toată ziua în faţă. Ajungând în faţa bungaloului, avu parte de o surpriză: o aşteptau Stewart şi Johny.

— Bună! îi salută, veselă. Îmi pare bine să vă văd.

— A fost ideea lui Johny, spuse Stewart zâmbind. S-a dus să vadă dacă maşina ta mai e în parcare, şi era. S-a gândit că mai devreme sau mai târziu ai să te întorci aici. Ce-ai zice să-ţi petreci ziua împreună cu noi?

— Astăzi?

Deodată, cerul se întunecase.

— E duminică, spuse Stewart. Sunt liber. Avem de gând

să facem o tură cu maşina, să-ţi oferim un dejun la Lower Sabie şi să ne întoarcem fără grabă spre sfârşitul după-amiezii.

— Nu... nu pot, bâigui tânăra.

— Ah, nu?

— Dar de ce? izbucni puştiul.

— Tocmai m-am întâlnit cu Lance şi mi-a făcut aceeaşi propunere. Vrea să mă ducă la Pretoriuskop, şi eu...

— Doar n-o să mergi cu Lance! murmură Johny.

— Din păcate, i-am promis. Puştiul se încruntă.

— Stewart, spuse el, mai devreme, în magazin... ai spus că mergem să-i cerem Emmei să vină cu noi. L-ai văzut pe Lance?

— Cred că era printre rafturi.

— Era chiar lângă noi.

— Se poate. Nu-mi aduc aminte.

— Eu îmi aduc aminte. Încerca să desfacă o cutie cu sticle şi nu reuşea. Şi am observat că era cu urechea ciulită să audă ce vorbeam noi.

— Se poate să ai dreptate. Indiferent, Stewart se întoarse spre fată.

— Dar asta nu schimbă nimic, nu-i aşa?

— I-am promis, repetă ea, nefericită. Şi... Johny, sunt

sigură că te înşeli.

— Ba era acolo, îmi aduc bine aminte! Trăgea cu urechea.

— Să nu ne grăbim, Johny, îl sfătui Stewart.

— Nu cred nimic, insistă Emma. Lance nu-i aşa. Ştiu că nu-l placi, dar e foarte amabil.

— Dar vă spun că...

Puştiul era furios, gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu trebuie s-o facem să întârzie, interveni Stewart. E aşteptată.

Tânăra ar fi vrut să poată spune: „Vreau să-mi petrec ziua cu voi doi. Am să găsesc o explicaţie pentru Lance”. Dar nu se putea; ar fi fost ca un pumnal în spatele tânărului care-i dovedise atâta prietenie.

— Nu pot să fac nimic... începu ea.

— Nu, bineînţeles, spuse Stewart cu un zâmbet pe buze. Placi prea multora, asta-i problema. Dar Lance te-a invitat primul, ai acceptat invitaţia, trebuie să mergi cu el.

— Da, aşa e, spuse tânăra, recunoscătoare. Putem s-o lăsăm pe altă dată?

— Fireşte. Vino, Johny; să vedem ce-am putea să facem noi doi pe ziua de azi.

Emma îşi luă lucrurile şi se duse să-l întâlnească pe

Lance. Rămăsese pe gânduri. Presupunerea lui Johny era ridicolă, fără îndoială. Lance lucra la magazin; prezenţa lui acolo nu era deloc surprinzătoare. Chipul lui îi apăru în faţa ochilor zâmbitor, cu dinţi frumoşi, ca ai unui star de cinema. Nu, era absolut ridicol. În dezamăgirea lui, Johny inventase o poveste de necrezut. Chiar Stewart nu-l mai lăsase să continue. În definitiv, Lance nu-i ascunsese adevărul, şi explicaţia lui era de bun-simţ.

O aştepta. Apropiindu-se de el se simţi şovăind, cu toate că nu voia aşa ceva, nu putea să-i privească cu aceiaşi ochi pe toţi bărbaţii.

— Ai venit repede, o întâmpină el. O să petrecem foarte bine, Emma.

— Nu mă îndoiesc. În sinea ei, îi cerea scuze pentru neîncrederea pe care o avusese.

— Doamne, ce cald o să fie! O să fie nemaipomenit să facem baie.

Lance era un însoţitor încântător. Stewart putea uneori să fie sardonic, când voia, însă cel cu care era acum era mereu zâmbitor, bine dispus, dornic să placă celorlalţi. Tot mergând, spunea anecdote despre oamenii care trăiau sau lucrau acolo. Poveştile lui erau uneori maliţioase, dar erau foarte amuzante şi nu te puteai abţine să nu râzi.

Stewart fu singurul al cărui nume nu-l auzi rostit; Emma se simţi uşurată; nu i-ar fi plăcut să audă vorbindu-se despre el în acest fel.

Când ajunseră la Pretoriuskop, Lance o conduse la restaurant, să se răcorească. Locul ăsta, cea mai veche amenajare a rezervei, era foarte diferit faţă de Skukuza. Până la urmă, avea să-şi dea seama că fiecare tabără avea atmosfera ei proprie. Aici, nu era niciun râu, dar Emma privi în jur şi-i plăcu liniştea locului.

Cei doi se duseră pe urmă la piscină, unde ea trecu pe la vestiar să-şi pună costumul de baie. Când se întoarse, Lance o privi cu admiraţie nedisimulată. Ca să-şi ascundă stânjeneala, tânăra spuse:

— Nu mi-am dat seama până acum cât m-am bronzat. Mai ales pe o parte. Fără îndoială, din cauză că sunt tot timpul în maşină, am un braţ mai bronzat decât celălalt.

— Eşti fermecătoare. Emma, cred că în Anglia ai o mulţime de admiratori.

Ea îşi aduse aminte de Jimmy; se gândea din ce în ce mai rar la el. Până la urmă, răspunse:

— Unul doi...

— Eşti foarte frumoasă.

— Mulţumesc, răspunse Emma, înroşindu-se.

— Stewart ţi-a spus-o deja?

— Pentru numele lui Dumnezeu!... Nu, nu mi-a spus-o şi n-a avut niciun motiv s-o facă. Hai să schimbăm subiectul, Lance. N-aş vrea să stricăm ziua.

— Înţeleg.

El se ridică, se apropie de marginea piscinei şi se aruncă în apă.

Îl privi traversând bazinul. Avea un stil de înot cursiv, fără efort. Făcu patru lungimi, apoi o invită şi pe ea. Cu mâinile pâlnie, îi strigă:

— Leneşo! Vino şi tu, dacă nu vrei să vin să te arunc în apă! Bucuroasă să-l vadă din nou bine dispus, se aşeză pe marginea piscinei şi vârî un deget în apă. El se apropie s-o stropească.

— Nu! protestă ea. E groaznic!

— Haide, vino!

Emma se lăsă să alunece în apă.

— Au, e îngheţată!

— Ţi se pare; înoată puţin şi ai să te încălzeşti.

Făcu la rândul ei două lungimi de bazin. Simţea ochii însoţitorului studiind-o şi se bucura că învăţase să înoate în copilărie; nu înota rău deloc. Întorcându-se spre el, spuse:

— Aveai dreptate, e minunat. Mi-ar plăcea să pot sta toată ziua în apă. El îi prinse chipul în palme, şi, o clipă, rămaseră nemişcaţi, privindu-se.

— Într-adevăr, eşti foarte frumoasă.

Se apropie o clipă de ea şi o sărută uşor pe buze, după care se îndepărtă înotând. Imediat, Emma simţi că o cuprinde frigul şi ieşi din piscină. Se şterse pe spate şi pe umeri înainte de a întinde prosopul pe iarbă ca să facă plajă. Puţin mai târziu, veni şi Lance, se întinse lângă ea şi adormi instantaneu. Nici nu se puse problema unui sărut.

Plecară din Pretoriuskop după masa de prânz. Distanţa până la Skukuza nu era prea mare, însă datorită restricţiilor de viteză din Parc, trecu ceva timp până o parcurseră.

Soarele apunea când intrară pe portal.

— Am petrecut o zi foarte plăcută, spuse Emma, încântată.

— Îmi pare bine.

Lance avea o expresie enigmatică; se întrebă la ce se gândea.

— Ar trebui s-o luăm de la capăt, adăugă el.

Atunci, îl văzu privind fix o maşină staţionată în parcare; o maşinuţă roşie.

— Prietena lui Stewart se pare că a venit să-l vadă, spuse el în cele din urmă.

— Prietena lui Stewart? repetă prosteşte.

— Îi face câte o vizită din când în când. Locuieşte în oraş şi trece câteva zile pe aici. E înnebunită după el.

Emma îşi simţi mâinile tremurând şi speră că Lance nu va băga de seamă.

— Dar... nu înţeleg... De bună seamă, nu ştia de vizita ei.

— Nu? De ce crezi asta?

— Pentru că... M-a invitat să petrec ziua cu el, dar tu mă invitaseşi deja... Dacă ar fi aşteptat-o, nu mi-ar fi propus să ieşim împreună.

— Sau poate tocmai de aceea.

O privea cu atenţie pe interlocutoare.

— Nu, cu siguranţă, spuse ea încet.

— Nu?... Stewart e un tip curios. Adu-ţi aminte: ţi-am spus să ai grijă să nu ţi se frângă inima din cauza lui.

— N-am de gând să-mi leg inima de cineva, dar tot nu înţeleg de ce Stewart m-ar fi invitat să ieşim împreună, dacă... aştepta o vizită.

— Poate voia să te facă geloasă, spuse tânărul cu o stranie amărăciune. Miranda e frumoasă. Chiar foarte

frumoasă.

— Ah...

Stânjenită, Emma se întreba cum să pună capăt discuţiei.

— Cinezi cu mine? îi propuse el.

— Nu, mulţumesc, Lance. Mă simt cam obosită. Am avut parte de atâta soare... şi apă. Cred că mai bine mă duc să mă culc. Mulţumesc încă o dată, adăugă cu un zâmbet forţat.

Se ducea spre bungaloul ei când îi văzu. Miranda era foarte frumoasă, într-adevăr. Avea vreo treizeci de ani, şi, chiar văzută de la distanţă, avea un farmec deosebit. Părul lung, negru şi mătăsos, încadra o faţă ovală cu trăsături perfecte. Ridica puţin capul spre Stewart, care se apleca s-o audă mai bine. Emma nu vedea chipul bărbatului, ci doar zâmbetul radios al Mirandei. Cuvintele femeii se vedea că-l amuzau pe Stewart care o strânse mai bine lângă el.

Emma nu aşteptă să vadă mai mult. Din fericire, n-o văzuseră. Cu paşi nesiguri, ajunse la ea acasă, unde după ce-şi făcu o cană cu ceai, se întinse în pat.

Soarele apusese şi se făcuse întuneric. Cufundată în gândurile ei, nici nu-şi dădu seama. Ce motive avuseseră cei doi bărbaţi să-i solicite compania în ziua aceea? Dacă l-

ar fi crezut pe Johny, Lance vrusese doar să-i strice planurile lui Stewart. Şi, dacă Lance avea dreptate, dacă Stewart ştia despre vizita prietenei lui, de ce-i ceruse să iasă cu el? Ca s-o facă pe Miranda geloasă?

Curios lucru, dacă ideea că a fost folosită de Lance în interesul lui o înfuria, nu putea să accepte gândul că o minţise Stewart. Nu voia încă să ştie de ce.

* * *

A doua zi dimineaţă, tânăra traversa câmpul când văzu din nou perechea de aseară. Femeia vorbea cu aprindere, şi, când îi zâmbi lui Stewart, avea din nou aceeaşi expresie radioasă. De data asta, Stewart o văzu.

— Emma! o strigă. Aş vrea să ţi-o prezint pe Miranda. Miranda, iat-o pe Emma. O să stea aici câtva timp.

Emma o văzu pe însoţitoarea lui Stewart cântărind-o cu privirea.

— Lucrezi aici? o întrebă ea.

— Nu. Am venit doar ca să fac nişte fotografii pentru o carte.

— Atunci, nu stai prea mult, nu?

— Cred că vreo trei luni.

— Ah... Perfect...

— Lance şi-a luat angajamentul să-i arate împrejurimile,

spuse Stewart. Eu am să-i dau câteva sfaturi. Şi câteva avertismente, adăugă zâmbind.

— Ai noroc că ai găsit asemenea ghizi.

Miranda zâmbea şi ea, însă tânăra îi citi duşmănia în priviri.

— Bine, spuse ea, plec să explorez. Sunt încântată că te-am cunoscut, Miranda.

Era deci prietena lui Stewart, îşi spunea mergând încet. De aproape, este şi mai încântătoare. „Nu ştiu de ce gândul ăsta mă deprimă. Am hotărât să nu las niciun bărbat să depăşească hotarele prieteniei. Atunci, ce importanţă are dacă o femeie îi face o vizită lui Stewart? în ceea ce mă priveşte, poate să aibă o sută, cu siguranţa şi aroganţa lui”.

Dar lucrul ăsta avea importanţă, ştia în adâncul sufletului. Prea multă importanţă.

Curios lucru, nu se gândise că un bărbat ca Stewart, singur, trecut de treizeci de ani, trebuia să aibă o femeie în viaţa lui. Se trezi deodată dorindu-şi să fie mai în vârstă. Măcar de-ar fi fost brunetă, sigură pe ea, fermecătoare şi sofisticată ca Miranda.

* * *

— Astăzi, n-ai să mă refuzi.

Era dimineaţă, câteva zile mai târziu. Emma se străduia să se întoarcă încet, să-l privească pe Stewart.

— De ce te-aş refuza?

— Mă duc la Lower Sable. Mi-ar plăcea să mă însoţeşti.

— Ah... făcu ea întorcându-se spre râu.

— Emma, ştiu că-ţi place priveliştea asta, eram sigur c-am să te găsesc aici, dar ai putea să te întorci o clipă ca să-mi răspunzi?

Furioasă, se răsuci pe loc însă văzându-l zâmbind, n-avu curajul să-l înfrunte.

— Sper să nu ne certăm, spuse bărbatul. Vii cu mine?

Da, da, da! îi venea să strige. N-avea nicio importanţă ce aveau să creadă Miranda, Lance sau oricine altcineva.

— Da, răspunse zâmbind. Cu mare plăcere.

— Curios cum, uneori, lucrurile se rezolvă de la sine, spuse el visător. Acum câteva zile, când ţi-am cerut să ne însoţeşti pe mine şi pe Johny, nu mă aşteptam să apară Miranda.

— Ah, nu?! reacţionă interlocutoarea fără să vrea.

— Nu, fireşte, prostuţă mică, altfel nu te-aş fi invitat.

Nu voia să abordeze subiectul Miranda, dar era fericită că adusese el vorba. Atunci când o invitase, n-avusese niciun motiv ascuns, acum era sigură. Miranda reprezenta

un element din existenţa lui, dar nu era treaba ei. Dacă Stewart voia s-o ia cu el, era fericită să-l însoţească; era singurul lucru care avea importanţă.

Drumul spre Lower Sabie părea, în ziua aceea, să aibă un interes deosebit. Din când în când, Stewart oprea maşina ca să-i arate unele animale tinerei, care îşi dădea din ce în ce mai bine seama cât era de nepricepută. La ultima oprire, într-un loc mai retras pe marginea râului, Emma lăsă geamul jos ca să respire din plin aerul parfumat.

Totul în jurul lor, era tăcut, liniştit şi frumos.

— E interzis să cobori geamul, nu ştii?

— Dar nu e niciun pericol! Oh, uitasem, spuse ea râzând; e câte un leu în spatele fiecărui tufiş.

— Nu, aici nu e, dar ar fi putut să fie; nu se ştie niciodată.

— Ai ochi peste tot; nu laşi să te surprindă niciun pericol, nu-i aşa?

— Nu, Emma, n-am să las niciodată să planeze vreun pericol asupra ta, spuse el calm.

Răspunsul nu avea nicio semnificaţie deosebită; totuşi, tânăra îşi simţi inima bătându-i mai repede.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac? spuse ea ca să schimbe

subiectul.

— Despre ce-ar fi vorba?

— Mi-ar plăcea să mă întind pe pietrele alea ca să mă bronzez. Bărbatul izbucni în râs, şi ea se încruntă.

— Bineînţeles, n-aş face ceva aşa de ridicol, dar n-ai să-mi spui iarăşi că poate apărea un leu?

— Nu, nu-i niciun leu. Totuşi, uită-te bine. Vezi ceva?

Ea examină copacii, râul, pietrele, înainte de a se întoarce spre el.

— Îţi baţi joc de mine.

— Aşa crezi?

— Poate e vreun şoarece prin tufişuri, dar nu mi-e frică de şoareci.

— Atunci, cu atât mai bine. Începu să râdă. Îi plăcea râsul lui.

— Emma, ţi-ar plăcea să faci plajă pe pietrele alea mari, plate? Trebuia să fie ceva cu pietrele alea. Le cercetă de-a-fir-a-păr.

Degeaba.

— Acolo se ascunde vreo şopârlă veninoasă? întrebă până la urmă.

De data asta, râsul lui Stewart deveni homeric.

— Cam aşa ceva.

Îşi luă binoclul de pe locul din spate şi i-l întinse.

— Poftim, mai uită-te o dată. Tânăra îi aruncă o privire bănuitoare.

— Foarte bine, spuse ducând binoclul la ochi. Vreau să văd şi eu monstrul.

La început, văzu doar nişte ramuri, un pic de verdeaţă. Însă lentilele ajunseră la locul care-i fusese indicat. Îi trebuiră câteva clipe să înţeleagă cum stăteau lucrurile.

— Stewart! ţipă, îngrozită. Oh, Stewart!

— Ai descoperit deci şopârla veninoasă?

— Oh! Stewart! repetă pentru a treia oară. Lăsă binoclul jos şi-l privi îngrozită.

— Este... e chiar un crocodil?

— E un crocodil adevărat, răspunse el.

— De necrezut! Este enorm. L-am luat drept o piatră. N-aş fi crezut niciodată că un crocodil poate fi atât de mare.

Era fascinată de animalul hidos şi alura lui preistorică.

— Nu se mişcă deloc. Nu e mort?

— Nici vorbă. Ar putea să stea nemişcat ceasuri întregi.

— Doarme?

Stewart începu din nou să râdă.

— Nu, bineînţeles că e treaz. Dacă ar apărea o pradă savuroasă, l-ai vedea agitându-şi frenetic coada, şi

sărmana creatură care nu l-ar fi văzut n-ar mai exista.

— Asta se întâmplă de multe ori?

— Da, din păcate. E uşor să iei un crocodil drept o piatră.

— E de necrezut cum un animal se poate confunda perfect cu ceea ce-l înconjoară.

— Ăsta e camuflajul. Ai văzut câte animale se confundă cu tufişurile sau cu nisipul? Pentru ele, înseamnă o protecţie naturală.

— Sunt atâtea de învăţat...

— Dacă vorbeşti doar despre camuflaj... nu e prea complicat. Dar animalele însăşi, obiceiurile lor, felul de a trăi. Aici, da, ai dreptate.

— Şi îţi plac toate astea...

— Sunt viaţa mea, răspunse el, cu ochii aţintiţi asupra râului.

— Nu vrei nimic altceva? Se întoarse spre ea.

— Bineînţeles că vreau unele lucruri. Niciun bărbat nu este mulţumit cu ce are. Dar viaţa mea este aici, cu animalele, şi mi-ar plăcea să cred că Toate celelalte şi-ar putea afla locul în existenţa asta.

Tânăra lăsă ochii în jos. Nu era sigură că înţelegea bine.

— De ce-ai venit aici? întrebă Stewart.

— Să fac nişte fotografii, ştii bine.

— Dar mai e şi un alt motiv, nu?

— Lucrul ăsta e chiar atât de clar? spuse, după câteva clipe de tăcere.

— Ştii atât de puţin despre animale şi cam tot atât despre fotografii.

Vorbea cu atâta blândeţe, încât nu se putea supăra pe el.

— Uneori, e bine să povesteşti. Vezi lucrurile altfel. Dacă aşa stau lucrurile şi cu tine. Vrei să-mi spui totul?

— Îl chema Jimmy, începu ea în cele din urmă, cu glas tremurător. Ne cunoşteam de câtva timp. Urma să ne căsătorim. Eram atât de fericită... Luasem toate hotărârile. Se lucra la rochia mea de nuntă... florile erau comandate. Căutam un apartament. Nu era uşor; nu stăteam prea bine cu banii. Jimmy era inginer. Încă nu câştiga mare lucru, dar avea nişte proiecte... minunate.

— Şi atunci?

— Patronul lui avea o fată căreia îi plăcea de Jimmy. Era atât de frumos... frumos, inteligent şi simpatic. Oricum, ar fi ajuns sus. I-ar fi trebuit ceva timp, dar s-ar fi descurcat.

— A găsit un drum mai uşor.

— La început, n-a fost aşa. Uneori, râdeam de situaţia

asta. Ea îl aştepta când pleca de la muncă, îi cerea s-o ducă ici-colo. Dar... până la urmă, Jimmy n-a mai râs. Când făceam glume pe tema asta, nu-l mai amuzau deloc.

— Poate se îndrăgostise de ea...

— Cred că da. E aşa uşor când cineva te adoră. Şi tatăl ei... îi făcea atâtea promisiuni lui Jimmy. Nu voia să piardă un colaborator preţios. I-a promis să-l ia asociat, să-i dea o casă frumoasă... şi câte altele.

— Cu inteligenţa lui, n-ar fi reuşit singur?

— Ba da. Dar aşa, reuşea mai repede. Jimmy e atât de ambiţios! Am început să ne certăm. Până la urmă, a fost fericit că am terminat-o.

— Şi ruptura s-a întâmplat cu puţin înainte de căsătorie?

— O lună...

— A fost o încercare foarte dură.

— Cât am mai plâns! Nu credeam să pot plânge două zile întregi. Nu mai mâncam şi mamei i-a fost frică să nu mă îmbolnăvesc.

— Ce-a făcut Jimmy când a aflat?

— N-a ştiut. N-am vrut să i se dea telefon. N-ar fi folosit la nimic.

— Trebuie să fie un prost ca să te lase aşa... Şi ăsta-i motivul care te-a adus aici?

— Voiam să plec cât mai repede din Anglia. Vaporul pleca în ziua în care ar fi trebuit să ne căsătorim. Un prieten al tatii ştia cum stăteau lucrurile. A stat mai mult timp aici şi a scris o carte. El mi-a propus să fac nişte fotografii ca s-o ilustreze.

— Înţeleg...

— Viaţa merge mai departe, nu-i aşa? întoarse spre Stewart ochii înlăcrimaţi.

— Uneori, e atât de greu, încât nu crezi că mai poţi ieşi la suprafaţă. Dar viaţa merge mai departe.

Îi trecu un braţ pe după umeri şi o strânse.

— Da, viaţa merge mai departe. Aşa trebuie. Şi eu am învăţat asta, adăugă după o pauză.

Emma îl privi fără să spună nimic. Se simţea bine alături de el. Ştia că gestul lui fusese prietenesc, însă avea nevoie de căldura lui. Bărbatul spuse, foarte încet:

— Am fost însurat. Ştiai?

Ea clătină din cap. Se înfioră.

— O chema Mary, şi locuiam în alt parc, mai în nord. Nu era la fel cu ce avem aici. Locuiam într-o căsuţă, singuri, în mijlocul unui teritoriu imens.

— Trebuie să fi fost o viaţă foarte solitară...

— Pe vremea aceea... nu ni se părea.

— Ce s-a întâmplat cu Mary?

— A fost omorâtă de un leu. N-a respectat o regulă de bază... o regulă pe care trebuie s-o respecte toţi cei care trăiesc în junglă. După asta, când totul s-a terminat, am plecat. Nu mai puteam să rămân acolo, singur. Am venit aici.

— E cumplit! Nu ştiu ce să spun.

— Nu e nimic de spus. N-am s-o uit niciodată, fireşte. Nu uiţi niciodată o fiinţă pe care o iubeşti... Dar mi-am revenit. Mi-a trebuit mult timp.

— Şi eu care mă credeam atât de nefericită, spuse tânăra printre lacrimi.

Stewart se aplecă spre ea şi o sărută cu blândeţe.

— Totul e relativ, Emma. Un eveniment are o mare importanţă la un moment dat, pentru persoana implicată.

— Şi totuşi...

— A fost o încercare, dar ai să treci peste ea. Ai făcut deja primul pas, nu? Fii curajoasă! Ca să te ajut, am să te duc într-un loc unde animalele se adapă. Poţi să rămâi acolo ore întregi cu aparatul de fotografiat şi să faci nişte poze excelente.

O conduse într-un loc încântător. O poieniţă lângă râu, de unde se vedea malul râpos şi cărările bătute zi de zi de

animalele care veneau să se adape. Singură, Emma n-ar fi descoperit niciodată locul acesta. Se ajungea de pe un drum pe care n-aveau voie să meargă decât gardienii, dar Stewart îi dădu voie să treacă pe acolo de câte ori avea nevoie. Cu o mişcare bruscă, se întoarse spre el.

— Mulţumesc, mulţumesc mult, Stewart!

— Îţi place? o întrebă cu o expresie greu de definit.

— E un adevărat paradis!

— Cu atât mai bine.

Porni din nou motorul şi plecară la drum.

— Plecăm deja? întrebă, decepţionată.

— Poţi să te întorci aici când vrei. Dar dacă n-ajung la timp la Lower Sable, cel cu care trebuie să mă întâlnesc, n-o să mă aştepte. De altfel, adăugă el cu o privire maliţioasă, cred că în curând o să ţi se facă foame!

Ajunseră în sfârşit în tabăra de la Lower Sable. Un castel de apă înalt se ridica în apropiere şi o sumedenie de maimuţe mici îl luaseră drept loc de joacă. Se legănau agăţate de grinzile de fier, se dădeau peste cap şi se trăgeau de coadă. Emma izbucni în râs.

— Sunt nemaipomenite! Leul poate este regele pe aici, dar e atât de leneş... şi rareori îşi face apariţia. Creaturile astea mici sunt nostime.

— Şi puştanii sunt înnebuniţi după ele, spuse Stewart. După ce parcă maşina, o întrebă:

— Crezi că pot să te las singură puţin? Am să lipsesc vreo jumătate de oră. Ne întâlnim la restaurantul care se vede, peste o oră.

Tânăra se plimbă prin tabără. Locul era foarte diferit de Skukuza, mult mai mic, cu nişte bungalouri dispuse în semicerc. Se apropie de gardul împrejmuitor ca să contemple jungla şi râul. Era acelaşi râu care curgea şi la Skukuza, însă aici era mai îngust, mai puţin impetuos.

Priveliştea, totuşi, era încântătoare.

Se apropia ora mesei de prânz; turiştii se întorceau din plimbările lor matinale. Unii, în faţa bungalourilor proprii, se odihneau stând de vorbă; alţii începeau să pregătească mâncarea. În faţa gardului împrejmuitor se adunase un mic grup şi căuta să vadă ceva. Emma se apropie şi descoperi că era vorba despre un elefant. Însă era departe: numai foşnetul tufişurilor şi mişcarea unei urechi mari îi trădau prezenţa. Tânăra se îndepărtă.

Timpul trecuse foarte repede; era ora să-l întâlnească pe Stewart la restaurant. Îl văzu apropiindu-se şi-i făcu semn cu mâna.

— Sper că nu te-ai plictisit, nu?

— Nu, nicidecum.

Este cu totul altceva decât la Skukuza.

— Da. Fiecare tabără are atmosfera ei proprie. Aici, e unul dintre locurile mele preferate; are un farmec aparte. Şi acum, spuse întinzându-i meniul, ce-o să mâncăm?

Luară masa sub copaci. Păsările de un albastru strălucitor ţopăiau în jurul mesei, mereu gata să fure o bucăţică de mâncare, de îndată ce mesenii ar fi întors capetele.

— Dacă le-ai vedea la Shingwidzi! spuse Stewart. Sunt o adevărată pacoste!

— Sunt drăguţe. Şi îmi place să-i privesc şi pe oameni.

— Şi ei sunt drăguţi?

— Iarăşi râzi de mine! Nu, oamenii sunt interesanţi. Plimbându-mă pe aici, am auzit o sumedenie de limbi diferite.

— Şi ai văzut o grămadă de aparate de fotografiat şi camere de filmat.

— Da! recunoscu râzând. Nu sunt singura fotografă prin locurile astea, dar, continuă zâmbitoare, pot să pun pariu că sunt singura care beneficiez de un loc privilegiat să-mi fac fotografiile.

— Turiştilor din toată lumea le place să vină aici,

continuă Stewart. Ştii cum a apărut Parcul Naţional Kruger?

— Nu, nu ştiu.

— Cândva, în locurile astea erau o mulţime de animale. Jungla se întindea pe mii de kilometri pătraţi şi era plină de animale sălbatice. Oraşele mari, precum Johannesburg şi Cape Town, nu existau. Leii se plimbau prin locurile unde acum sunt străzile capitalei.

— Şi ce s-a întâmplat cu animalele?

— Când se construiau oraşele, când civilizaţia venea peste noi, animalele au fost omorâte sau alungate din ce în ce mai departe. Cred că aşa se întâmplă peste tot: când apare omul, animalele trebuie să-i facă loc. Dar unul dintre primii preşedinţi ai Transvaalului, Paul Kruger, a înţeles ce se întâmpla; dacă nu trecea repede la acţiune, curând n-ar mai fi rămas animale deloc. A hotărât să creeze un fel de refugiu, unde animalele să trăiască fără să fie omorâte, ca să facă loc oraşelor. Un azil în care niciun vânător să n-aibă dreptul să intre. Ne aflăm în refugiul acesta, care a primit numele preşedintelui.

— Minunat, spuse ea. Nu ne dăm niciodată seama câte lucruri bune putem să facem. A fost nevoie de eforturi serioase ca să se pună la punct o rezervaţie ca asta. Dar a

meritat, nu-i aşa? Acum, cred că înţeleg de ce ţii atât de mult la Parc. Înţeleg că aici e locul tău.

— Emma, crezi că ai putea veni aici ca să împărtăşim aceleaşi sentimente?

— Hmm... încă nu-mi dau seama. Sunt aici de puţin timp... Dar cred că da.

Tânăra ridică ochii şi întâlni privirea însoţitorului, care parcă o studia. Încă o dată, avea acea privire care o tulbura. Curând, trebuiră să plece din nou.

Se apropiau de Skukuza, şi Emma îşi spunea că nu mai trăise niciodată o zi atât de frumoasă, când Stewart se întoarse spre ea.

— Ai developat cumva filmele?

— Nu, n-am avut ocazia.

— Mă duc câteva zile la Pretoria; trebuie să mă întâlnesc cu câţiva dintre administratorii Parcului. Ai vrea să mă însoţeşti?

— Să te însoţesc? repetă, stupefiată.

— Cu toată demnitatea, dacă asta te frământă. În ochii lui era o sclipire de ironie blândă.

— Te-ai schimba puţin. Ai putea să faci unele cumpărături, iar seara am ieşi împreună.

Tânăra se întrebă dacă i se citea pe faţă bucuria care o

cuprinsese deodată.

— Ah, Stewart! Aş fi încântată!

Capitolul 4

În timpul drumului până la Pretoria, Emma se trezi de mai multe ori gândindu-se la Miranda. Ce însemna ea oare pentru Stewart? Ştia că o invitase să-l însoţească?

Fără să aibă nicio datorie faţă de cealaltă femeie, Emma nu putea să nu-şi pună întrebări în legătură cu reacţiile Mirandei. Îi văzuse expresia radioasă când vorbea cu Stewart, tandreţea din privire când îi zâmbea. Mai remarcase şi felul cum Stewart se apleca s-o asculte. Ar fi trebuit să se răzgândească şi să nu plece cu el. Trebuia să privească adevărul în faţă: era îndrăgostită de bărbatul care se arăta uneori atât de aspru şi ironic, dar care, alteori, era atât de blând şi de tandru. Era îndrăgostită de el cum nu mai fusese niciodată, şi asta o făcea să şovăiască. Dacă o iubea pe Miranda, i-ar fi fost cu atât mai greu să accepte adevărul după călătoria asta. Îşi petrecuse mult timp gândindu-se singură, noaptea în bungaloul ei, şi ajunsese la o concluzie: se va duce să-l caute pe Stewart ca să-l anunţe că se răzgândise.

Însă, atunci când îl văzu surâzându-i cu chipul bronzat, hotărârea i se topi asemenea zăpezii la soare.

— Voiam să ştiu la ce oră plecăm, spuse până la urmă.

Acum îi privea profilul scrutător, mâinile cu degete lungi, destinse pe volan. Era atât de diferit faţă de Jimmy, omul pe care crezuse că-l iubeşte. Semăna mai degrabă cu... Ideea îi veni pe moment: da, cu Lance.

Se încruntă. Când îi spusese lui Jimmy despre călătorie, el o luase ca pe o ofensă. Plecase din Anglia ca să evite complicaţiile, dar dacă n-avea grijă, putea să dea aici peste altele. Tânăra oftă.

— Ai ajuns departe, remarcă Stewart zâmbind. Îţi pare deja rău că ai venit cu mine?

— Nu, sunt puţin obosită, atâta tot. Nu sunt obişnuită să mă trezesc aşa devreme.

Parcă ghicindu-i gândurile, şoferul îi atinse o clipă mâna.

— Emma, o să petrecem trei zile cât se poate de plăcute. O să te descurci singură, fără să-ţi faci griji pentru mine. De altfel, am să lipsesc cea mai mare parte a zilei. Mă gândeam că o să ne putem vedea seara.

— Înţeleg că n-ai deseori ocazia să părăseşti Parcul.

— Câte o seară în oraş, din când în când. Să pot alege câte o altă distracţie în fiecare din următoarele trei zile o să fie ceva nou pentru un necioplit ca mine.

— Mi-ar face plăcere, spuse pe neaşteptate.

Avea s-o alunge o dată pentru totdeauna pe Miranda din minte, îşi spuse. Are să ia fiecare clipă aşa cum va veni. El zâmbi şi îşi aşează mâna pe volan.

— Cu atât mai bine. Şi mie mi-ar plăcea.

Când ajunseră, Emma descoperi că aveau camerele la cele două capete ale culoarului.

— Eşti mulţumită? întrebă Stewart, puţin ironic. Cât se poate de cinstit, aşa cum ţi-am promis.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, declară tânăra zâmbind la rândul ei.

În după-amiaza aceea, în timp ce Stewart participa la o conferinţă, Emma se duse să se plimbe. Totul era atât de diferit faţă de Anglia, de Londra şi de satul unde copilărise. Cumpărăturile urma să le facă a doua zi; pentru moment, se mulţumi să arunce o privire în jurul ei.

Trecea prin faţa unei vitrine, când o rochie îi atrase atenţia. O privi îndelung. Era cam scumpă pentru banii ei, dar era atât de frumoasă, încât nu putu rezista tentaţiei. O rochie plăcută şi feminină, ideală pentru o seară petrecută cu bărbatul iubit.

Când se întoarse la hotel, îl găsi pe Stewart pe hol, cu o expresie crispată pe faţă. Îi bănui imediat îngrijorarea.

— Unde ai fost? întrebă el.

— Am făcut câteva drumuri.

— E târziu.

— Da? Pardon, am pierdut noţiunea timpului.

— Nu ştiam unde eşti. Nu cunoşti oraşul, şi n-aş fi ştiut unde să te caut.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, spuse tânăra. Dar, până la urmă, era fericită; însemna că o iubea dacă era atât de îngrijorat, nu?

— Am reţinut o masă la un restaurant, la întâmplare. Mi s-a spus că se mănâncă bine şi se dansează. Emma, vrei să cinăm împreună?

— Cu multă plăcere, răspunse, veselă.

— Atunci, am putea să ne mai plimbăm puţin şi pe urmă să ne întoarcem să ne îmbrăcăm.

Plimbarea fu scurtă, dar plăcută. Nu putea fi nimic mai incitant decât să se plimbe cu Stewart într-un oraş unde n-o cunoştea nimeni. Era cu totul altceva decât la Skukuza, unde toţi se cunoşteau între ei.

Întoarsă în cameră, Emma făcu o baie în cadă, în care puse săruri aromate. Era încă o extravaganţă, dar în seara aceea voia să se simtă feminină şi răsfăţată. În apa caldă, se gândi la ce avea să urmeze. Să cineze cu el, să danseze împreună, s-o cuprindă în braţe.

Îl iubea. Degeaba se străduise să pară detaşată, era convinsă că gândurile i se citeau pe faţă. O clipă, îşi aduse aminte de Miranda. Poate Stewart o iubea, cine ştie. Poate aceste câteva zile nu erau altceva decât un interludiu... Cu atât mai rău; Emma era acum sigură că-l iubea, era o dragoste care nu s-ar fi stins niciodată, chiar dacă, într-o bună zi, s-ar fi hotărât să se însoare cu Miranda.

După baie, îşi îmbrăcă rochia abia cumpărată şi se apropie de oglindă să se fardeze. Rochia îi întrecea aşteptările. Era simplă şi feminină, cu o centură strânsă care-i sublinia subţirimea taliei. Spera să-i placă şi lui Stewart.

El o aştepta în salon şi, la început, n-o recunoscu. Aşezat la o masă, citea un ziar. Tânăra stătu pe loc o clipă ca să-l privească. Purta un costum gri închis, şi alura lui distinsă o impresionă.

Obişnuită să-l vadă în ţinută de safari, nu şi-l închipuise niciodată altfel. Cu trupul zvelt, chipul bronzat, pentru prima oară pieptănat cu grijă, era bărbatul cel mai seducător din încăpere.

— Stewart, spuse până la urmă cu blândeţe. Stewart... El ridică ochii şi se ridică imediat în picioare.

— Emma!

O prinse de mână şi ochii părură să i se întunece.

— Emma, eşti... eşti încântătoare, spuse cu un glas răguşit. Ce facem, plecăm?

A fost o seară încântătoare, pe care „trebuia să şi-o aducă mereu aminte”, îşi spuse tânăra. Au dansat împreună; Stewart a ţinut-o strâns la piept, cu bărbia sprijinită pe părul ei. „N-o să mai fie niciodată aşa. Trebuie să păstrez amintirea asta”. Îi desluşea pe chip emoţia care nu-l părăsise încă de când plecaseră de la hotel. Aceeaşi emoţie o simţise şi ea, încă de la începutul mesei. Comandară nişte fripturi „ca la pădure”, şi tânăra îşi dădu seama că bucătarul-şef avea mâinile fermecate: mâncarea parcă era ambrozie, iar vinul, nectar.

Sporovăiau, râdeau de aceleaşi lucruri, redeveneau serioşi amândoi odată.

Însă, dansând, pierdură dorinţa de a vorbi. La un moment dat, tânăra îşi rezemă capul pe umărul lui şi închise ochii. Ar fi vrut să danseze aşa la nesfârşit.

Când ajunseră din nou la masă, bărbatul se aşeză lângă ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

Tăcerea aşternută între ei nu trăda niciun fel de încordare; liniştea era cea de-a doua fiinţă – ea abia îndrăznea să recunoască îndrăgostite una de cealaltă.

Era târziu când se întoarseră la hotel. Stewart o conduse până la camera ei şi, fără să-i dea drumul mâinii, îi zâmbi.

— Somn uşor, dragă Emma. Mâine dimineaţă am să plec devreme, dar ne întâlnim seara, la cină.

— Stewart, am petrecut o seară minunată, spuse cu glas tremurător. Îţi mulţumesc.

Îi văzu din nou ochii întunecându-se. O privea fără să spună nimic. Până la urmă, o trase lângă el şi o sărută cu blândeţe.

— Eu îţi mulţumesc, Emma.

Singură în camera ei, se privi în oglindă, unde văzu chipul unei femei în culmea fericirii; chipul îmbujorat, ochii sclipitori.

Stewart văzuse chipul acesta când spusese: „eu îţi mulţumesc, Emma”. Fără să vrea, îşi dădu seama că se trădase singură.

În dimineaţa zilei următoare, nu ştia dacă dormise sau nu. Dacă dormise cumva, o făcuse rotindu-se încet, pe un ring de dans, în braţele unui bărbat îmbrăcat în cenuşiu, care-i zâmbea cu un zâmbet ce-i mângâia inima.

Ca într-un vis, se duse să se plimbe pe străzile oraşului. Vitrinele păreau scoase dintr-o poveste, oamenii erau frumoşi; picioarele ei abia atingeau pământul.

Seara, când se întoarse, Stewart o aştepta. O luă de mână şi o întrebă zâmbind:

— A fost frumos astăzi? Ce facem diseară?

Emma n-avea nicio idee. Aveau să petreacă seara împreună, asta-i era de-ajuns.

— Ce-ar fi să mergem să vedem un film după cină? propuse el. Spuse numele unui film cunoscut.

— Eu nu l-am văzut, adăugă. Dar tu, poate...

Ea văzuse filmul, dar nu spuse nimic. Îi era de-ajuns să fie într-o sală întunecată, alături de bărbatul iubit.

Până la urmă, îi plăcu filmul mai mult decât prima dată. Stewart o ţinu de mână tot timpul, şi se lăsă încântată de muzică şi de peisajele minunate.

În a treia seară, ultima a sejurului la Pretoria, se întoarseră la restaurantul din prima zi. Emma se îmbrăcă din nou cu rochia roşie şi văzu iarăşi încântarea pe chipul lui Stewart. Fu o seară minunată.

Mai târziu, în faţa uşii camerei ei, Stewart o privi îndelung. În cele din urmă, o luă în braţe şi murmură:

— Mulţumesc, Emma. Mulţumesc că ai venit cu mine.

Ea îl privi, fără să îndrăznească să spună ceva. Aştepta cuvintele pe care voia să le audă. El însă, se mulţumi s-o sărute, apoi îi întoarse spatele şi se duse în camera lui.

În dimineaţa următoare, plecară devreme înapoi, spre Parc. Tânăra era cam tristă. În curând aveau să fie înapoi la Skukuza. Bineînţeles, acolo îl va mai vedea pe Stewart, însă vălul acesta auriu care-i acoperise pe amândoi avea să dispară. La Skukuza, aveau să se întoarcă la viaţa obişnuită. Nimic nu va mai fi ca înainte. Măcar dacă... măcar dacă i-ar fi spus c-o iubea. Era sigură că avusese ocazia, dar cine-l împiedicase s-o facă? Gândul la Miranda? Fără să vrea, în faţă îi apăru chipul acesteia. Oare Stewart avea faţă de ea o obligaţie de care nu ştia? Era vreun alt motiv?

— Te-ai cufundat în gânduri. Eşti mulţumită că ne întoarcem în tabără?

— Cred că da... dar am petrecut trei zile minunate, nu-i aşa?

O prinse de mână şi o ţinu câteva clipe.

— Absolut minunate, confirmă bărbatul pe un ton morocănos... A doua zi, Johny aştepta s-o vadă.

— Tata mi-a spus că aş putea merge cu el, dar mi-ar plăcea mai mult să vin cu tine... Dacă vrei şi tu, adăugă copilul, grăbit.

— Bineînţeles, aş fi încântată să vii cu mine.

Puştiul scoase din buzunar un carnet de schiţe şi un

creion.

— Pot să iau şi astea?

— Fireşte. Eu, cu aparatul de fotografiat şi tu, cu carnetul de schiţe, o să petrecem o dimineaţă artistică.

— Nu mi-ai arătat fotografiile pe care le-ai făcut, spuse puştiul odată urcat în maşină.

— Abia am dat la developat câteva filme la Pretoria. Când o să găsim un loc unde să oprim, am să ţi le arăt.

— Perfect!

— Unde mergem astăzi, Johny? Ai vreo idee? insistă, văzându-l şovăind.

— E un iaz unde vin hipopotamii. E foarte frumos şi aş vrea să-l desenez. Numai că...

— Numai că?...

— Ei bine, nu prea sunt animale pe drumul până acolo. Nu ştiu dacă o să ai ceva de fotografiat.

— Nu-i nimic. În definitiv, o să stau destul timp aici şi o să mai am alte ocazii. Stewart mi-a arătat un loc minunat unde aş putea să-mi petrec multe ceasuri privind animalele venind să se adape. Cred că este un loc în care au acces numai gardienii.

— Stewart ţi l-a arătat? înseamnă că te iubeşte.

— De ce spui asta, Johny?

— Altfel nu ţi l-ar fi arătat. Cred că ştiu unde este. N-ar lăsa pe oricine să meargă acolo.

— Oh...

Tânăra spera să nu-şi arate bucuria.

— Fireşte, continuă puştiul gânditor, îi placi. Am ştiut asta de la bun început. A fost foarte decepţionat în ziua în care n-ai putut să vii cu noi. Când ai plecat cu Lance.

— Dar...

Se întrerupse, nefiind în stare să reziste tentaţiei şi începu din nou:

— Până la urmă, l-a vizitat cineva. Totul a fost bine, nu-i aşa?

— Da. Miranda asta, continuă el posomorât. Fir-ar să fie!

— Ce-i cu ea?

— Cred că vrea să se mărite cu el. Îi dă mereu târcoale. Îi face dulceaţă, îi tricotează pulovere.

— Da?

Emma apăsă mai tare pedala de acceleraţie. Nu-şi închipuise că lucrurile merseseră atât de departe.

— Da. E nebună, nu? E topită după Stewart. Tinerei îi venea să întrebe: „Şi el?” Băiatul se întoarse deodată spre ea.

— Emma, de ce nu te măriţi tu cu el?!

— Ah, Johny, nu-i aşa de simplu...

— Doar îl iubeşti, nu?

— Da, îl iubesc.

— Şi el te iubeşte. Hai, Emma, mărită-te cu el!

— Nu-i aşa de simplu, Johny.

— De ce?

— Nu m-a cerut de nevastă.

— Atâta tot?

— Asta contează în primul rând. Tânăra hotărî să schimbe subiectul.

— Acolo e o răspântie. Pe unde o luăm?

— La stânga. Emma, eu tot nu înţeleg de ce...

— Uite ce păsări superbe pe crengi. Cred că n-am mai văzut aşa ceva. Ce sunt, Johny?

Era uşor să abaţi atenţia unui băiat de doisprezece ani.

— Asta?... E un calao. Ştii că...

Când termină de vorbit despre felul de a fi al păsărilor, deja uitase subiectul precedent. Acum vorbea despre munca tatălui său, despre şcoală, despre pictura lui, despre tot ce-i trecea prin cap.

Ajunseră până la urmă la iazul hipopotamilor.

— Aici, putem să coborâm, nu-i niciun pericol.

— Eşti sigur?

— E şi o pancartă. Uite!

— În cazul ăsta...

Uitându-se neliniştită în jur, îl urmă pe poteca îngustă, care şerpuia până la râu. Îşi uită temerile când ajunse pe stâncile de pe malul râului.

— Ce frumuseţe! E încântător!

— Nu-i aşa?

Chipul băiatului radia de mândrie, ca şi cum ar fi fost proprietarul locului. Copaci imenşi înconjurau apa de un albastru închis. Emma vedea în depărtare hipopotamii cărora li se vedeau numai capetele.

— Trebuie să-mi arăţi fotografiile, îi aduse aminte Johny.

— Ai dreptate.

Ea îşi deschise geanta şi scoase plicurile. Puştiul examină clişeele cu o expresie critică, ţinându-le în mână cu grijă

— Nu-i rău deloc. Îmi place mult clişeul cu elefanţii, şi cel cu grămada de maimuţe. Cel cu kudu ar fi putut să fie mai clar.

— Te pricepi la fotografii?

— Nu prea, dar ca să devin artist, trebuie să mă obişnuiesc cu arta sub toate formele.

Emma îi zâmbi. Se ataşase de puştiul ăsta atât de

inocent, atât de naiv, şi totuşi, în unele privinţe, deja adult.

— Eu aş vrea să fac şi mai mult, continuă fotografa.

— Sunt convins că o să faci progrese.

— Johny, spusele tale îmi fac atât de bine! exclamă interlocutoarea. Da, ai dreptate. Vreau într-adevăr să fac progrese. Dar parcă voiai să desenezi, nu?

El îşi scoase carnetul din buzunar şi, nu după mult timp, era absorbit de treaba lui. Tânăra privea creionul desenând pe hârtie, mai întâi încet, ca să încadreze subiectul, apoi din ce în ce mai repede. Locul avea un farmec aparte şi copilul desena cadrul.

— O să fac animalele mai târziu, spuse el, ridicând o clipă capul. Scoase din buzunar două pastile de gumă de mestecat şi-i întinse şi însoţitoarei una.

— Poftim, dacă vrei.

Ea primi; nu voia să destrame atmosfera tovărăşească ce se stabilise între ei. Se mai uită puţin la tânărul artist, înainte de a se cufunda în propriile gânduri. Ceea ce-i spusese despre Miranda o dăduse peste cap. Încercase să se convingă că Stewart şi cealaltă erau doar prieteni. Însă dulceaţa şi tricotajele pe care i le făcea nu erau doar rodul imaginaţiei. Erau nişte obiecte pe care puteai să pui mâna, şi o femeie, ştia bine, nu s-ar fi apucat să tricoteze pentru

un bărbat care i-ar fi fost indiferent.

Îşi aducea aminte de aluzia lui Lance; Stewart se folosea de ea ca s-o facă pe Miranda geloasă. Oare era adevărat? Ăsta era motivul pentru care o luase cu el la Pretoria?

În suflet, era convinsă că lucrurile erau tocmai pe dos. Nu se putuse înşela, amintindu-şi privirea lui când o văzuse în rochia roşie, nici după felul cum o strânsese în braţe pe ringul de dans.

Cu toate astea. Fusese atât de încrezătoare că-i va spune că o iubeşte. Se întreba de ce n-o făcuse. Era din cauza Mirandei?

— E timpul să ne întoarcem, spuse Emma.

— Fir-ar să fie! protestă Johmy. Mai am atâta de lucru.

— Ştiu, dar trebuie să mergem să mâncăm.

— O să ne întoarcem zilele astea?

— Fireşte.

— În curând o să mă întorc la şcoală, oftă puştiul.

— Johny, spuse tânăra râzând, nimeni nu poate spune că n-ai idei! îţi promit să mai venim pe aici.

Se întoarseră încet. Emma îl întrebă pe copil dacă voia să meargă cu ea după ce vor mânca, dar el îi spuse că nu putea. După siestă, tânăra se hotărî să se ducă în locul pe care i-l arătase Stewart.

Se aşeză în apropierea râului, având grijă să rămână ascunsă pentru animalele pe care le aştepta. De acolo, putu să facă mai multe fotografii decât făcuse până acum. Fotografie şi două girafe, care ajunseseră până la malul apei cu mersul lor în acelaşi timp stângaci şi demn. Îi plăcea să le vadă bând. Cu picioarele din spate drepte, îşi îndepărtaseră picioarele din faţă, şi-şi îndoiau frumos gâtul ca să ajungă la apă.

Veni să se adape şi o turmă de antilope impala. După aceea, veniră câteva zebre, hotărâte şi temătoare în acelaşi timp, împreună cu prietenii lor, nişte gnu, care lăsau impresia că abia se dăduseră jos din pat, fără să mai aibă grijă să se pieptene.

Începea să se însereze când apăru în sfârşit leopardul. Nu-l văzuse apropiindu-se, însă deodată îşi dădu seama de prezenţa lui pe o creangă. Tremurând de surescitare, îşi pregăti aparatul de fotografiat şi aşteptă momentul potrivit. Descoperise că era un animal mai rar întâlnit decât leul; se ascundea prin arbori şi vâna noaptea.

În acest cadru încântător, fotografia unui leopard reprezenta un trofeu remarcabil. În aşteptare, Emma pierdu noţiunea timpului. Începea să creadă că nu se va mai da jos de pe creangă când, cu o graţie felină, animalul

sări jos şi se apropie de apă. Clic! Fotografia era făcută, în cele mai bune condiţii posibile.

Fericită, puse aparatul de fotografiat în cutie şi, pe drumul gardienilor, ajunse la drumul care ducea la Skukuza.

Ieşind dintre copaci, avu surpriza să se găsească în faţa apusului de soare. Trebuia să fie târziu. Când soarele avea să dispară dincolo de linia orizontului, noaptea va veni foarte repede.

Era la ceva distanţă de tabără; trebuia să se grăbească.

La câţiva kilometri de Skukuza, dintre arbori apăru o formă masivă şi, cu un mers greoi, înaintă până la drum, în faţa maşinii. În situaţia asta, tânăra opri maşina şi scoase aparatul. Un elefant, văzut aşa de aproape, ar fi fost o fotografie nemaipomenită pentru cartea lui Sam! Fu decepţionată când se uită la exponometru şi îşi dădu seama că era prea întuneric. Hotărî totuşi să-şi încerce norocul şi făcu fotografia, după care puse la loc aparatul şi aşteptă ca elefantul să plece. Însă animalul imens nici nu se gândea să se mişte. Apucase cu trompa o creangă aplecată deasupra drumului.

Neliniştită, tânăra femeie înaintă câţiva metri; poate avea loc să treacă pe lângă el. Atunci, elefantul dădu

drumul crengii ca să ridice trompa şi să lanseze un muget puternic. Înspăimântată, Emma se dădu înapoi grăbită şi se opri, fără să oprească motorul, ca să fie gata s-o ia din loc dacă era nevoie.

Elefantul o mai privi o clipă amenințător, înainte de a se întoarce la creanga lui. Era din ce în ce mai întuneric, şi Emma nu se simţea deloc în largul ei. Dacă elefantul se hotăra să-şi petreacă toată noaptea în mijlocul drumului?

În cele din urmă, animalul îşi agită din nou trompa, scoase un alt muget la adresa Emmei şi se înfundă greoi în junglă. Cu un oftat de uşurare, porni din nou spre Skukuza.

Acum era întuneric de-a binelea. Drumurile parcului nu erau niciodată luminate şi peisajul căpătase un aspect fantastic. Câte o formă întunecată se profila uneori pe margini; Emma încetinea, crezând că vede un animal, până în momentul în care recunoştea vreun tufiş. Se linişti în momentul în care la orizont se profilară luminile din Skukuza. Voia în primul rând să ajungă în tabără, să facă o baie, să mănânce şi să meargă după aceea să stea câtva timp lângă gardul înconjurător, aproape de râu, ca să se liniştească în răcoarea serii.

Ajungând la Skukuza, văzu poarta de la intrare închisă. Lângă ea se găsea paznicul, înconjurat de o gaşcă de copii

care abia aşteptau să vadă ce se va întâmpla.

— Deschide-mi, te rog! strigă nou-venita. Niciun răspuns.

— Aş vrea să intru. Îmi deschizi şi mie, te rog?

Trecu un timp. Emma înţelese că nu-i va deschide decât după ce va plăti o amendă...

— Am întârziat din cauza unui elefant care s-a aşezat în mijlocul drumului.

Tot niciun răspuns. Întârziase treizeci şi cinci de minute şi trebuia să plătească amenda. În momentul acela îl văzu pe Stewart apropiindu-se cu paşi mari. Uşurată, îl strigă.

— Stewart! Vrei să-i explici în locul meu?

— Ce să-i explic? o întrebă, cu o expresie severă.

— Doamna a întârziat, interveni paznicul. Trebuie să plătească o amendă ca să intre în tabără.

— E din cauza unui elefant. Înţelegi...

Din păcate, Emma se uita rând pe rând la cele două chipuri neîduplecate. Comisese deci un delict teribil?

— Elefantul a rămas mai bine de un sfert de oră în mijlocul drumului. N-am putut să trec...

— Dar ai întârziat mai mult, preciză Stewart pe un ton neutru. Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Am fost în locul pe care mi l-ai arătat. Acolo a venit

un leopard şi am vrut să-l fotografiez.

— N-ai respectat regulile taberei, ca să faci o fotografie? Să stabilim amenda, spuse el întorcându-se spre paznic.

— Ei bine, dânsa a întârziat treizeci şi cinci de minute...

— Patruzeci, după ceasul meu, interveni scurt Stewart.

Când putu în sfârşit să intre în tabără, îi era greaţă. În primul rând din cauza dezertării lui Stewart. Pentru că era vorba despre o dezertare. Văzându-l apropiindu-se de ea, crezuse că avea să se rezolve totul. El, dimpotrivă, îi agravase situaţia, acuzând-o de patruzeci, în loc de treizeci şi cinci de minute. Se simţise umilită şi, mai rău, nu înţelegea purtarea glacială a lui Stewart. Dar erau atâtea lucruri pe care nu le înţelegea la el. Uneori, era atât de tandru, alteori avea o atitudine atât de autoritară.

Închise ochii, încercând să-şi aducă aminte seara de la Pretoria când dansaseră amândoi, când fuseseră atât de apropiaţi unul de celălalt. Era prima zi după ce se întorseseră, şi deja seara aceea minunată părea că fusese acum o mie de ani.

Poate ar fi fost mai bine să părăsească tabăra, să se întoarcă în Anglia. Dar alungă imediat gândul ăsta din minte. Anglia însemna amărăciune şi Jimmy. Îi veni o altă idee: Skukuza va deveni oare amărăciune şi Stewart? în

acelaşi timp, se simţea obligată faţă de Sam, prietenul tatălui său. O rugase să-i facă nişte fotografii pentru cartea pe care o scrisese. Fireşte, îi făcuse propunerea cunoscându-i nevoia urgentă de a pleca. Însă conta pe ea; aştepta fotografiile, nu putea să-l decepţioneze.

Dezorientată, privea râul când veni Lance lângă ea.

— Nu pari în apele tale, draga mea.

Emma ridică ochii spre el. Oare povestea făcuse înconjurul taberei? Interlocutorul îi citi întrebarea în ochi.

— Îmi pare rău. Ţi-am spus să fii atentă cu Stewart, nu?

— E atât de rău ce am făcut?

— E regula taberei, răspunse Lance pe un ton nesigur. Dar sunteţi prieteni aşa de buni. Eu, în locul lui Stewart, te-aş fi scăpat de amendă.

— Am vrut să-i explic... A fost un elefant care nu voia să se dea la o parte din mijlocul drumului. Şi, înainte de asta, am vrut să fotografiez un leopard. Aşa a început totul. Ştiam cât de rar se întâlnesc leoparzii. Lance, tu înţelegi?

— Da, ştiu cum este când vrei neapărat ceva. Cunosc bine sentimentul ăsta, Emma.

Îl privi o clipă fără să înţeleagă, renunţând să pătrundă adevăratul sens al cuvintelor lui.

— Mai e şi problema timpului, continuă ea. Paznicul

vorbea de treizeci şi cinci de minute, dar Stewart a spus patruzeci. A vrut o amendă mai mare.

— Hmm, făcu Lance dând din cap înţelegător.

— N-are nicio importanţă amenda. Dar de ce a procedat aşa? Asta nu înţeleg, Lance.

— Habar n-am. Ascultă, Emma, vrei să cinezi cu mine? N-am fost aproape niciodată liber şi când am fost, plecaseşi cu Stewart. Tânăra voia în primul rând să ajungă în patul ei. Totuşi, răspunse cu o expresie sfidătoare, ca şi cum i s-ar fi adresat lui Stewart:

— Mulţumesc, Lance; mi-ar face plăcere.

Bărbatul pregăti un grătar şi se strădui să facă masa cât mai savuroasă, ca să-i abată gândurile. Ea nu-şi dădu seama de gustul mâncării, dar, în mâhnirea ei, era conştientă de eforturile pe care le făcea Lance şi-i era recunoscătoare.

Pe urmă, se duseră să se plimbe prin tabără. Tânăra îşi amintea prima seară pe care o petrecuseră împreună, o seară în care-i atrăsese atenţia noutatea. Acum plângea amarnic în adâncul sufletului, dar nimeni nu putea să-şi dea seama de asta.

Instinctul îi atrase atenţia că aveau să-l întâlnească pe Stewart. Într-adevăr, nu după mult timp, îl văzură venind

spre ei. Tânăra înmărmuri pe loc. Lance o văzu, o luă de mână şi merseră mai departe. Stewart se apropia cu paşi hotărâţi, cu o expresie de om serios. Sfidătoare, Emma se lăsă antrenată de Lance. Nu văzu nicio reacţie din partea lui Stewart. Ca şi cum ar fi fost o simplă cunoştinţă, o salută înclinând capul şi-şi văzu de drum.

În clipa aceea, gândul care nu-i dăduse pace toată seara începu să prindă contur în mintea ei şi Emma spuse:

— Mă întrebam dacă... i se adresă, indiferentă, lui Lance. Crezi că aş putea să-mi petrec un timp în altă tabără?

El îi dădu drumul la mână.

— Ca să scapi de Stewart? o întrebă pe un ton puţin sardonic.

— Nici vorbă de aşa ceva! Bineînţeles, ce s-a întâmplat astă-seară m-a contrariat, dar Stewart n-are nicio importanţă pentru mine.

— Chiar aşa?

— Sigur că da...

Începu să râdă, însă îşi dădu seama că era ceva fals în glasul ei.

— Stewart să facă ce-o vrea. Nu mă interesează. De altfel, mai e şi Miranda, nu-i aşa?

Lance, cu o expresie indescifrabilă, păstră un moment de tăcere, înainte de a spune cu o voce neutră:

— Da, mai e şi Miranda.

— Dar să revenim la ideea de a locui un timp în altă tabără... Vreau să vizitez Parcul. N-am fost în nord. Ai vreo propunere?

— Ai putea să mergi la Shingwidzi, la Letaba, la Punta Milia... Taberele sunt aproape pline în perioada asta. Fii atentă, am să văd ce pot face pentru tine mâine dimineaţă.

— Îţi mulţumesc din toată inima, Lance!

Îi zâmbi, recunoscătoare. Sub lumina lunii, era într-adevăr foarte seducător. Şi cât era de amabil! Nu ştia de ce, nu şi-l putuse închipui decât arogant. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, Lance.

— Eu îţi mulţumesc, draga mea. Mi-ar plăcea să atribui sărutului tău o semnificaţie mai profundă. Însă nu se va putea niciodată, nu?

Fără un cuvânt, cu ochii plini de lacrimi, tânăra îl privea.

— Vino, îi spuse el cu blândeţe. Am să te duc la bungaloul tău. Mâine, am să-ţi spun dacă am putut să fac ceva pentru tine.

În noaptea aceea, o hienă ţipă lângă gardul despărţitor, şi asta aproape o înnebuni pe fată. Parcă fiara şi-ar fi bătut joc de ea. „Proasto, sărmană prostuţă!”, părea să urle. Până la urmă, Emma, nemaiputând să suporte, îşi puse perna pe cap să n-o mai audă.

Desperarea, singurătatea, o copleşea, Izbucni în lacrimi. Plânse, plânse ore în şir... Când se trezi a doua zi, perna era udă.

Capitolul 5

— Ai avut noroc, spuse Lance, a doua zi dimineaţă, devreme.

— Da? Ai găsit ceva pentru mine?

— La Shingwidzi... E bine?

— Bineînţeles, răspunse Emma, zâmbind.

— Dar este o problemă; trebuie să împarţi camera cu cineva.

— Oh...

Era puţin surprinsă; se gândea cum îşi dăduse frâu liber lacrimilor, noaptea trecută. Dacă nu era singură...

— N-ai mai găsit nimic altceva, bănuiesc...

— Nu, din păcate. E plin peste tot. Din fericire, la Shingwidzi, două fete angajate acolo împart aceeaşi cameră. Una dintre ele s-a îmbolnăvit şi a trebuit dusă la spital. Aşa a apărut un loc liber.

— Înţeleg... spuse încet Emma.

— Gândeşte-te bine. N-are rost să primeşti dacă nu-ţi convine. Ai putea să mai rămâi aici.

Tânăra se hotărî imediat.

— Nu. Sunt de acord, Lance.

— În cazul ăsta, îţi propun să pleci devreme. E drum lung până la Shingwidzi. Poţi să mergi în timpul zilei, dar cu condiţia să porneşti la drum cât mai devreme.

— Ai dreptate. Nu vreau să mă trezesc din nou în faţa unei porţi închise, spuse cu un zâmbet strengăresc.

— Când te întorci? Pentru că te întorci, nu?

— Da. Vreau să plec puţin, să văd alţi oameni, alte peisaje... înţelegi?

— Cred că da. La revedere, Emma, spuse Lance, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Distracţie plăcută!

Tânăra se duse la gardul despărţitor ca să mai privească o dată râul şi jungla. În depărtare, trei girafe se apropiau încet de apă. I-ar fi plăcut să le privească mai mult, însă timpul trecea. Se întoarse la bungaloul ei.

Nu-i trebui mult timp să-şi facă bagajele. Din fericire, ştia că-şi putea găsi camera când se va întoarce. Totuşi, avu un sentiment de mâhnire când închise uşa în urma ei.

Îşi puse valiza în portbagajul maşinii şi se duse să-l caute pe Johny. Nu putea să plece fără să-şi ia rămas-bun de la el. Când o văzu, chipul puştiului se lumină.

— Bună. Te căutam, spuse ea. Voiam să-ţi spun la revedere.

— La revedere? exclamă copilul, nevenindu-i să creadă.

Dar era vorba să rămâi trei luni aici!

— Nu plec din Parc. Mă duc la Shingwidzi.

— Nu poţi să faci dus-întors într-o zi, cred că ştii.

— Am să rămân acolo un timp.

— Oh...

Chipul lui îşi schimbă expresia. Dezamăgirea era amestecată cu un fel de neîncredere.

— E din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea, întrebându-se de unde ştia.

— Ai să te întorci?

— Cred că da...

— Când?

— Nu sunt sigură. Depinde de multe lucruri...

Se întrerupse. „Depinde de mine, de Stewart. O să pot să-l văd din nou? Sau n-o să mai vreau?”

Încurcat, Johny sărea de pe un picior pe celălalt.

— Te duci să-i spui la revedere şi lui Stewart?

— Nu, Johny, nu cred.

— Dar, Emma...

— Cred că n-ar fi o idee bună.

— Emma...

— Johny, trebuie să plec, dragul meu, spuse cu

blândeţe. Nu vreau să ajung prea târziu. Ne vedem când am să mă întorc. O să mergem la iazul cu hipopotami, şi ai să-ţi poţi termina desenul.

Se îndepărtă repede, fără să se mai uite înapoi, ca să-şi ascundă lacrimile şi să nu fie tentată să se răzgândească.

După câteva minute, ieşea pe poarta de la Skukuza şi pornea la drum spre nord. Satara, Letaba, Shingwidzi, Punta Milia... îi treceau prin minte numele taberelor situate în partea de nord a Parcului. În altă situaţie, numele acestea ar fi încântat-o, însă în prima jumătate de oră de mers, rămase cufundată în deprimare.

Soarele urca pe cer. Era o zi frumoasă, tocmai bună pentru a întâlni animale. Văzuse deja o hienă fofilându-se printre tufişuri, se oprise să vadă un elan Derby, una dintre antilopele cele mai rare şi mai frumoase, se uitase la câteva familii de maimuţe şi babuini zbenguindu-se prin crengile copacilor.

Deodată, se alarmă în privinţa ei însăşi. Era ridicolă. Venise în Africa să scape de o dragoste nefericită şi, deja, era gata să întâlnească alta. Sejurul la Shingwidzi avea să fie plăcut; aşa ar fi vrut să fie. Poate se va întoarce la Skukuza, dar mai întâi se va strădui să-l uite pe bărbatul care nu era făcut pentru ea.

Aparenta fragilitate a tinerei femei ascundea o forţă de caracter nebănuită. Odată ce lua o hotărâre, făcea tot posibilul să meargă până la capăt. Hotărâtă să-l alunge din minte pe Stewart şi să fie atentă la ceea ce o înconjura, începu să-şi uite mâhnirea.

Emma devenise pasionată de junglă. Acum înţelegea de ce o fiinţă, după ce-şi petrecuse toată viaţa într-un asemenea mediu, începea să-l iubească, astfel încât nu se mai simţea în stare să trăiască în limitele unui oraş.

Drumul o uimea tot timpul. Călătoarea trecea acum prin altă parte a Parcului, diferită de restul, mai tropicală şi foarte frumoasă. Vedea din ce în ce mai multe girafe şi, ca întotdeauna, graţia şi demnitatea lor maiestuoasă o impresionau.

Cu toată hotărârea de a nu mai opri să facă poze, o făcu totuşi la un moment dat şi puse mâna pe aparatul de fotografiat. Nu departe de drum, printr-un luminiş, trecea o turmă mare de zebre şi antilope gnu. Descoperise deja asemănarea care exista între aceste două specii. Antilopele o amuzau prin aspectul lor aparent neîngrijit, dar zebrele aveau o frumuseţe sălbatică. Stewart îi vorbise despre caracterul acestor animale, astfel încât conduse maşina cât mai încet posibil, ca să le privească atent. Făcu

câteva clişee înainte de a porni din nou la drum; fără îndoială, avea să mai găsească asemenea ocazii.

La Satara, opri puţin. Auzise vorbindu-se mult despre tabăra asta şi voia s-o vadă cum era. Printre altele, nu-şi luase micul dejun şi începea să i se facă foame.

Opri maşina la umbra unui copac şi se plimbă puţin, înainte de a se duce la restaurant. O încânta tot ce vedea. Copacii mari şi peluzele înflorite făceau tabăra şi mai atrăgătoare. Pentru Emma, Skukuza, cu numeroasele ei facilităţi, era ideală, dar să stea câteva zile la Satara ar fi fost minunat. Se aşeză la umbra unui copac înflorit să mănânce un sandviş şi să bea o cană cu ceai, după care, cu părere de rău, urcă din nou în maşină şi porni la drum.

Peisajul devenea din ce în ce mai tropical. Peste tot erau copaci imenşi; păsări exotice se chemau din creangă în creangă.

Ajunse în sfârşit la Shingwidzi şi se duse direct la biroul de cazare. Era aşteptată, şi primirea fu călduroasă.

— Miss Anderson. Lance ne-a spus despre venirea dumneavoastră. Aveţi noroc că avem un loc disponibil.

— Am să împart o cameră cu cineva, nu?

— Da. O angajată de-a noastră a făcut o criză de apendicită şi am dus-o la spitalul din oraşul cel mai

apropiat. Veniţi! Cineva o să vă arate unde o să staţi.

Nu fără puţină teamă, tânăra îşi urmă călăuza. Avusese mult noroc că stătuse singură la Skukuza; nu existau prea multe locuri de cazare în Parc. Se întreba dacă nu cumva cea împreună cu care va locui n-o va considera o intrusă.

Când o văzu pe Rose, toate temerile se risipiră. Când Emma intră în bungalou, cealaltă fată se ocupa să-şi aranjeze hainele. Un zâmbet fermecător îi lumină chipul bronzat.

— Bună ziua. Trebuie să fii Emma. Pe mine mă cheamă Rose... Lucrez la birou. Se pare că ai o valiză grea. Pune-o pe pat. Am să-ţi arăt după aceea unde să-ţi pui lucrurile.

Emma răsuflă uşurată. Tânăra asta îi plăcea.

— Mi s-a spus că prietena ta s-a îmbolnăvit?

— Mda... A apucat-o noaptea trecută. Sandy se plângea că o doare stomacul. Trebuie să spun că mâncase cât şapte; făcusem un grătar cu nişte colegi. I-am spus că nu era prea bine pentru ea, dar. S-a simţit din ce în ce mai rău şi, în timpul nopţii, gemetele ei m-au trezit. Parcă nu mai era Sandy. Era într-adevăr bolnavă, mi-am dat seama imediat. Săraca! A avut o criză acută de apendicită, şi aşteptăm să se facă bine.

— Îmi pare rău! spuse Emma, înţelegătoare. Sper să fie

de acord să stau în locul ei cât lipseşte.

— Bineînţeles, nu-ţi face probleme! Şi eu sunt încântată să stai cu mine. Nu-mi place să fiu singură. Prietenii spun că vorbesc ca o moară stricată... Ceilalţi spun altfel. Dar o să fim prietene, nu-i aşa?

— Fireşte, încuviinţă Emma pufnind în râs.

Prezenţa tinerei ăsteia avea să-i facă bine; cum s-ar fi putut simţi deprimată împreună cu ea?

— Eşti fotografă, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Ne-a spus Lance, când a dat telefon de la Skukuza. A spus că are o prioritate absolută, o fotografă formidabilă, venită tocmai din Anglia. Ţi-a dat prioritate absolută.

— Lance a exagerat...

Totuşi, Emma era bucuroasă să ştie că nu le spusese adevăratul motiv pentru care plecase de la Skukuza.

— Am venit să fac nişte fotografii, e drept, dar nu sunt „o fotografă nemaipomenită”.

— Pentru ce le faci? se interesă Rose.

— Pentru o carte. Un prieten a scris o carte cât a stat în Parc, şi eu trebuie să fac nişte fotografii care s-o ilustreze.

— Aha... Ai terminat să-ţi aşezi lucrurile, Emma? Pe moment, sunt liberă. Vino, am să te prezint celorlalţi.

Fură invitate la un grătar de un grup de tineri care petreceau câteva zile în Parc. Masa fu reuşită. Băieţii, în jurul focului, îşi ţineau fripturile pe jăratic, înfipte în nişte furci cu câte doi dinţi. Glumeau, râdeau, povesteau o sumedenie de întâmplări. Deasupra capetelor, un milion de stele împânzeau cerul african; de jur-împrejur, în liniştea nopţii, se auzea cântecul greierilor.

Unul dintre băieţi luă chitara şi începu să cânte un cântec de dragoste, melancolic, care făcu să apară lacrimi în ochii Emmei. Dar, după un timp, tinerii începură să bată din palme ritmul. Pe urmă să cânte. Se răcorea, şi Emma se apropie de jăraticul care, după un timp se stinsese. Era linişte acum în tabără. Copiii se culcaseră de mult, iar cei mari, după ce-şi terminară berile, se retraseră la rândul lor. În Parc, deseori te trezeai înainte de răsăritul soarelui şi trebuia să te culci devreme.

Seara fusese foarte plăcută, constată Emma, nu fără oarecare surprindere.

— Noapte bună, tuturor. Pe mâine, le spuse celorlalţi.

Chitaristul cu barbă îşi ridică instrumentul în semn de rămas-bun. Urmă un cor de „noapte bună”. Împreună cu Rose, nou-venita porni către bungaloul lor.

Fusese o zi lungă, plină de emoţii, petrecută în mare

parte la volan. Când se culcă în sfârşit, oboseala o doborî. Era destul de obosită ca să nu mai simtă nicio emoţie. Pentru o clipă, o siluetă înaltă, bronzată, îi apăru în faţa ochilor, dar după câteva minute, adormi.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, era singură; Rose plecase deja. Soarele se ridicase destul. Când dădu la o parte perdelele, constată că numeroase maşini plecaseră. Trebuie să fi fost foarte obosită.

După atâtea ore de somn adânc, se simţea bine dispusă, gata să înceapă o nouă zi. Se ridică din pat, se îmbrăcă şi se duse să caute ceva de mâncare. Astăzi n-avea să se grăbească, până să pornească la vânătoarea de fotografii.

Îi era foame. Îşi pregăti două ouă cu şuncă, o cană de cafea, şi mâncă totul cu multă poftă. După aceea, se duse să se plimbe prin tabără.

Cu o zi înainte, ajunsese destul de târziu, fusese grăbită să se instaleze şi nu putuse să vadă mare lucru. Acum, tot ce vedea o încânta. Shingwidzi era foarte diferită de alte tabere pe care le cunoştea, avea un farmec aparte. Peste tot erau copaci imenşi, magnifici. Arbuştii tropicali se duceau până departe. Acolo se găseau păsările mici pe care le remarcase şi la Lower Sable. Da, îi plăcea tabăra asta.

Hotărî în sfârşit să-şi ia maşina şi porni spre nord, pe lângă Punda Milia şi Pafuri, care era ultima tabără din capătul nordic al rezervaţiei. Priveliştea n-avea nimic în comun cu ceea ce văzuse până atunci. În regiunea asta, vegetaţia era luxuriantă, compactă, foarte verde. De fiecare parte a drumului era o junglă de nepătruns. Tânăra se întrebă dacă se puteau vedea animalele, în altă parte în afara drumului care urca, cobora, vira la stânga apoi la dreapta, şi trebuia să fie foarte atentă, nu numai ca să evite maşinile care veneau din sens opus, dar şi pentru că se aştepta să se trezească în orice clipă cu un elefant în faţă.

Pentru că era ţara elefanţilor. Prin partea asta a parcului, bântuiau turme mari. Numeroasele urme de excremente dovedeau acest lucru.

Tot mergând, se străduia să recunoască diferiţii copaci, cu ajutorul cărţii pe care şi-o luase. Pe drumul către Pafuri, întâlni cel mai fascinant copac, enorm, susţinut de un trunchi gigantic la capătul căruia se afla o coroană uriaşă de crengi cu nenumărate ramificaţii. Părea să fie acolo de la începutul lumii. Parcă îşi închipuia creaturile preistorice găsindu-şi adăpost în trunchiul lui. Răsfoi prin carte ca să-l recunoască. Era un baobab! Stewart îi vorbise despre el şi-

i propusese să meargă împreună să i-l arate. În ziua aceea se întrebase ce putea să aibă copacul acela atât de deosebit.

Acum, ştia. Îl contemplă îndelung. El singur merita un drum până la Pafuri.

Emma se obişnui repede cu viaţa în tabăra nouă şi acolo, se trezi fericită. Se înţelegea foarte bine cu Rose. În fiecare zi făcea câte ceva; serile se adunau în jurul focului de tabără şi cântau.

Totuşi, noaptea se gândea la Stewart. Se întreba cât timp va mai trece până să-l uite. Îl va uita vreodată? De multe ori, fără să vrea, se regăsea cu el pe ringul de dans, învăluită într-o atmosferă magică. Dar se trezea brusc la realitate şi se întreba încă o dată, de ce ţinuse s-o pedepsească? Sigur, încălcase una dintre regulile taberei, şi era normal să plătească. Dar de ce insistase atât?

Capitolul 6

Zilele treceau una după alta. Într-o dimineaţă, Emma constată cu surprindere că se afla acolo de două săptămâni.

Era o căldură înăbuşitoare. Nori mari pluteau pe cer, şi atmosfera apăsătoare o făcuse să se hotărască să se întoarcă devreme în tabără. Trecu pe la bungaloul ei să lase aparatele de fotografiat şi se duse la restaurant, să bea o cană cu ceai şi să mănânce. Ronţăi ceva, fără să ia seama ce. Păsărele mici, albastre, ţopăiau în jurul ei, pândind un moment de neatenţie dar, pentru prima dată, îndrăzneala lor n-o mai amuza. Se întrebă dacă vremea care prevestea furtună era cauza indiferenţei sale.

Ce avea să facă după-amiază? în ultimele zile, făcuse toate traseele care duceau spre Pafuri, Punda Milia, Babalala, ajunsese şi la Tsange Hill, unde avusese ocazia să admire o perspectivă surprinzătoare. Acum, nu-i mai rămăsese niciun itinerar nou de făcut.

Îi lipsea Skukuza; văzuse lucrul ăsta de câteva zile.

Şi-i mai lipsea şi Stewart. De la începutul sejurului la Skukuza, descoperise biblioteca taberei şi, când devenise

interesată de Parc şi de animalele de acolo, apelase la cărţile pe care le găsise. Departe de a se obişnui cu misterul şi imensitatea junglei, începuse s-o considere din ce în ce mai atrăgătoare. Prinsese drag de animale; voia să le cunoască mai îndeaproape felul de a fi; înţelegea mai bine de ce Stewart alesese acest mod de viaţă. Îşi goli cana cu ceai şi vru s-o umple din nou.

— Mai rămâne un pic şi pentru mine?

Câteva clipe, nu vru să ridice ochii. Vocea gravă exprima tandreţea poznaşă care-i revenea de atâtea ori în minte. Visa iarăşi? Cu cea mai mare grijă, aşează cana pe tavă.

— Ei? se auzi din nou glasul. Mai este un pic şi pentru mine? îşi stăpâni tremurul mâinilor, înălţându-şi încet privirea.

— Stewart?... întrebă pe un ton şovăitor.

— Sunt chiar eu. Credeai că e o fantomă?

Vorbea nepăsător, dar avea privirea din seara când dansaseră împreună.

— Păi... Nu înţeleg.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse nou-venitul aşezându-se.

— Ce întrebare? Ah, cu ceaiul... Da, Stewart, mai este, de bună seamă.

— Cu atât mai bine. Începeam să mă îngrijorez.

— Dar... nu înţeleg... De ce ai venit aici?

— Am vorbit despre cum stau lucrurile, eu şi cu Johny. Am hotărât împreună că e timpul să te întorci.

— Ah, Stewart! exclamă ea cu glas înăbuşit.

— Haide, Emma, vrei să vii? o întrebă cu blândeţe. Îl privea, neputând să spună un cuvânt.

— Vrei, Emma? repetă întrebarea.

— Da... Ah, da!

— Bine.

Îi zâmbi, cu zâmbetul acela domol, care o bulversa. Era fericit de răspunsul pe care-l primise.

— Când plecăm, Stewart? îl întrebă imediat.

— Într-o zi-două. Am ceva de făcut aici. Ar fi putut să facă oricine treaba asta, dar am hotărât să vin eu însumi. O să-mi ia un pic de timp.

— Cu atât mai bine. Nici eu n-aş fi putut să plec aşa, dintr-odată.

— Ţi-a plăcut, aici?

— Da. Tabăra e foarte frumoasă. Locuiesc împreună cu Rose, care e foarte amabilă cu mine. O cunoşti?

— Rose e o tipă fermecătoare.

— Mai sunt şi ceilalţi. Am făcut grătare împreună şi ne-

am petrecut serile în jurul focului.

— Chiar vrei să pleci? întrebă Stewart, ironic.

— Chiar vreau, murmură tânăra. Emoţia i se citea în ochi.

Aflând vestea, Rose fu la fel de surprinsă.

— Aşadar... e Stewart, spuse ea gânditoare.

— Trebuia să am pe cineva acolo, nu?

— Cred că da. Când ai venit, aveai o privire... de parcă te-ar fi supărat cineva. Mi-am spus că era vorba de un bărbat...

— Era atât de vizibil?

— Da, destul de vizibil. Stewart e un tip formidabil, Emma. Sper că totul o să fie bine pentru voi.

— Mulţumesc, şopti ea cu glas tremurător. Mulţumesc pentru tot.

* * *

Întoarcerea spre nord făcu minuni. Tăcută lângă Stewart, Emma îi privea din când în când profilul şi mâinile, care ţineau volanul. Avea impresia că se întorcea acasă.

Totuşi, ştia că totul nu era aşa de simplu cum părea să creadă Rose. Îl iubea. Ăsta era un lucru clar, fără îndoială. Dar ce credea Stewart? Când o privea cu blândeţe, era

tentată să creadă că şi el o iubea. Dar atunci, de ce se arăta atât de imprevizibil? De ce-i făcuse scena aceea, în faţa portalului? Cine era Miranda? Ce importanţă avea pentru el? Da, situaţia nu era deloc simplă, dar, pentru moment, îi era suficient că era aproape de el, că putea să-l privească, că era pe drumul de întoarcere.

— M-ai iertat pentru seara aia? o întrebă deodată.

— Dacă aş înţelege de ce...

Nu-i răspunse. Ochii cu care o privea aveau o expresie indescifrabilă. După câteva clipe, schimbă discuţia şi nu mai abordă subiectul delicat.

Îşi petrecură noaptea la Satara, unde Emma putu să capete o cameră împreună cu alte două tinere. Noaptea era a ei, îşi spuse.

Împărţind un grătar cu Stewart, în faţa unui foc care trosnea. Uneori, în tabără, avea impresia că toate focurile formau unul singur, şi cei care erau împrejurul lor erau nişte fiinţe legate de experienţe împărtăşite în comun. Dar în seara aceea, focul lor mic era o insulă, un refugiu luminos într-un ocean de tenebre. După masă, făcură încet o tură a taberei. Emma se împiedică de o piatră şi fu cât pe ce să cadă, dar mâna lui Stewart o prinse şi degetele li se întâlniră.

Seara se termină prea devreme. În noaptea aceea, rămase mult timp trează. Era fericită.

A doua zi ajunseră la Skukuza, şi tânăra avu impresia că se întorsese acasă. Stewart o lăsă în faţa bungaloului ei.

— Pe mai târziu. Te las o jumătate de oră, după care ne întâlnim pe verandă, pentru un ceai!

— Perfect!

În culmea bucuriei, Emma deschise uşa şi se opri în prag. Pe noptieră era o floare într-o vază, o floare albă, exotică, cu parfum persistent. Lângă vază era o acuarelă; o antilopă într-un luminiş.

— Johny! exclamă, bucuroasă.

Cadourile erau simple, dar trădau o atenţie delicată. Îşi simţea inima gata să-i sară din piept. Era clar că-i simţiseră lipsa şi se bucurau că se întorsese. Îşi desfăcu în grabă valiza, făcu un duş şi după aceea porni către restaurant. Mai erau câteva minute până să-l întâlnească pe Stewart; se hotărî să treacă pe la Lance, să-i spună bună ziua.

— Uite că te-ai întors...

Tonul lui sardonic îngheţă pe buze zâmbetul Emmei.

— Nu eşti mulţumit că mă vezi din nou?

— Sunt încântat!

— Nu înţeleg, Lance.

— Din ce în ce mai bine... Stewart se încruntă, şi-ţi iei imediat tălpăşiţa. Pe urmă zâmbeşte, ridică degetul mic, şi uite că te-ai întors imediat.

— Nu-i deloc aşa! izbucni Emma, scandalizată.

— Ah, nu? o întrebă ironic.

O clipă, îl dispreţui profund.

— Nu, bineînţeles. Plecarea mea n-a avut nicio legătură cu Stewart.

— Scuză-mă, Emma. Eu crezusem contrariul.

— Lance, vorbeşti prostii! Am venit aici să fac nişte fotografii, ştii prea bine. Ar fi fost o prostie să-mi petrec tot timpul la Skukuza. Credeam că ai înţeles.

— Într-adevăr, spuse el cu răceală.

— Atunci, ce încerci să insinuezi? De ce eşti furios?

— Nu sunt furios, ci curios. Aş vrea să-ţi cunosc sentimentele faţă de faimosul tău gardian.

— Mi-e doar prieten, Lance. La fel ca tine.

— Te-ai fi întors la fel de repede dacă aş fi venit eu să te caut?

— M-aş fi întors, pentru că era timpul. N-am avut niciun motiv personal. Te rog, nu-mi strica întoarcerea. Eram aşa de fericită că m-am întors.

— Şi acum te-am supărat, spuse interlocutorul, neplăcut surprins. Îmi cer scuze, Emma. Vezi tu, sunt un pic gelos pe Stewart şi nu pot să nu arăt asta.

— Gelos pe Stewart?

— Îl iubeşti mult, nu-i aşa?

— Vă iubesc mult pe amândoi.

El fu pe punctul de a replica, dar se abţinu.

— Atunci, cu atât mai bine, oftă până la urmă. Şi eu te iubesc mult. Sper că-ţi aduci aminte.

Pornind din nou la drum, se simţi puţin deprimată. Se întreba dacă nu se expunea unei noi serii de complicaţii. La Shingwidzi, cel puţin, nu avusese nicio problemă. Ajunsă pe verandă, se opri o clipă, căutând cu privirea un chip cunoscut. Văzu ridicându-se un braţ bronzat, musculos, şi, cu inima uşurată, porni spre el. Erau acolo amândoi, Stewart şi Johny, două fiinţe de care prinsese drag. Se ridicară la apropierea ei şi-i zâmbiră în acelaşi timp. Îl cuprinse pe copil cu braţul şi-l sărută pe obraz.

— Johny! Ce bine-mi pare să te văd din nou!

— Am şi eu dreptul la un sărut, nu-i aşa? interveni Stewart.

Ea se înroşi, începu să râdă şi se aşeză pe scaunul pe care i-l arătase.

— Johny, îţi mulţumesc pentru cadourile tale.

— Unul singur e de la mine, spuse puştiul, cu un zâmbet radios.

— Bănuiesc că acuarela.

Dar floarea n-a venit tot din partea ta?

— Nu, răspunse puştiul, zâmbind cu subînţeles. Tânăra se uită pe rând la amândoi, cum îi zâmbeau.

— Atunci... Stewart, floarea... e din partea ta?

— Da.

— Ah...

Niciodată nu fusese atât de dezorientată. Din partea lui Stewart, era un efort să-i ureze bun venit.

— Oh, Stewart, mulţumesc.

În deplină bună înţelegere, îşi băură paharele cu sucuri, după care coborâră până la râu. Emma se sprijini cu coatele de palisadă ca să contemple jungla. Râul era lat, verde şi liniştit, cum îşi aducea aminte. De partea cealaltă era jungla, vastă, magnifică, în toate tonurile de cenuşiu, verde şi brun, de o linişte înşelătoare sub soarele care apunea. Privirea ei căuta animale. Nu văzu niciunul, dar ştia că erau acolo, continuând permanent ciclul vieţii.

— Ce bine că m-am întors, murmură, întorcându-se spre cei doi însoţitori.

— Mă bucur din toată inima că te-ai întors, spuse Johny, cu chipul radiind.

Fără să spună nimic, Stewart îi zâmbi Emmei, care-i răspunse la fel.

— Johny, ţi-ar plăcea să mergi din nou cu mine?

— Ah, da. Aş vrea să continuu acuarela pe care am început-o la iazul cu hipopotami.

— Fireşte... începu tânăra.

— Ascultă Johny, interveni Stewart râzând, Emma de-abia a venit şi ai pus deja mâna pe ea.

— Şi eu aş vrea să merg cu Johny la iaz.

— Cu atât mai mult cu cât, în oraş, o să aibă loc un concurs de pictură. Mama a citit asta în ziar... şi băieţii de vârsta mea au dreptul să participe. Aş vrea să încerc, cu acuarela de la iazul cu hipopotami.

— O să avem grijă, promise tânăra. Aş fi atât de mândră dacă ai câştiga!

— Asta e una dintre preocupările noastre cele mai ingrate, spuse Stewart când ajunseră pe podul de peste râu.

Opri jeepul şi făcu un gest în jos. Sub ei, era albia râului, secat sub razele nemiloase ale soarelui. Nisipul era marcat de nenumărate urme de copite.

— E una dintre tragediile noastre.

— Ce s-a întâmplat cu apa?

De multe ori, Emma trecuse peste asemenea râuri secate, fără să le dea prea mare importanţă.

— Este efectul secetei. Când or să înceapă ploile de vară, poate or să apară din nou. Dar poate că nu... Ne confruntăm cu seceta asta de multă vreme.

În unele porţiuni ale Parcului, nu plouă ani întregi, şi uite rezultatul. Închipuie-ţi disperarea a mii de animale care vin la râu să se adape, şi nu găsesc decât nisip uscat.

— Totuşi, mai sunt şi alte râuri? întrebă Emma.

Se gândea la panglica de apă care curgea înainte de Skukuza.

— Bineînţeles. Problema este să le ducem în locurile unde se găseşte apă.

— Credeam că găsesc singure drumul.

— Nu-i aşa de simplu. Animalele au obiceiurile lor. Sunt obişnuite să bea în fiecare zi din acelaşi loc. Când adăpătorile seacă, ele sapă gropi în nisip, străduindu-se să dea peste câteva picături de apă.

— Şi reuşesc?

— Uneori. Sub nisip mai rămâne o mică rezervă de apă... dar care se termină foarte repede şi situaţia devine

disperată. Totul depinde de speciile de animale. Antilopele se mulţumesc cu foarte puţină apă. Elefanţilor, îţi dai seama, le trebuie foarte multă.

— Există vreo scăpare?

— Săpăm puţuri şi construim rezervoare imense de ciment. Dar seacă şi ele, şi trebuie să găsim alte resurse.

— Nu-mi închipuiam că sunt atâtea dificultăţi.

— Problema este, o spun din nou, să deturnăm animalele din zonele secetoase ca să le ducem unde este apă. E una dintre sarcinile cele mai importante ale gardienilor.

Porniră din nou la drum. Emma nu spunea nimic. Era atât de ignorantă! Trebuia să înveţe atâtea lucruri. „Trebuia”? Nu, „voia”, se corectă imediat.

Când venise în Parc, nu ştia nimic despre existenţa gardienilor şi, chiar după ce-l cunoscuse pe Stewart, nu înţelesese în ce constă treaba lui. Începea să înveţe. O lua cu el din ce în ce mai des în patrulări şi tânăra devenea tot mai interesată de animale, de junglă.

Aruncă pe furiş o privire spre trupul zdravăn al însoţitorului şi simţi că era mândră de el. Făcea o muncă bărbătească şi deodată avu certitudinea că asta era important pentru ea. Îi veni o altă idee.

— De ce nu împiedici leii să vâneze antilopele? îşi dădu seama imediat de naivitatea ei şi adăugă:

— Am pus o întrebare prostească, nu-i aşa?

— Nicidecum, spuse Stewart. Dar, ca să fiu sincer, e imposibil aşa ceva. Nu suntem într-o grădină zoologică... cred că ţi-am mai spus asta când ne-am întâlnit prima dată. Leii au nevoie de carne.

Nu numai leii, toate animalele carnivore: leoparzi, gheparzi, hiene. Şi nu le putem arunca de mâncare ca şi cum ar fi în cuşcă.

— Nu puteţi totuşi să găsiţi un mijloc? se hazardă ea.

— Dacă am lăsa antilopele să se înmulţească fără control, ar deveni stânjenitoare, şi ar trebui să le suprimăm noi... Totuşi, se mai întâmplă să intervenim. Când o mamă este omorâtă şi puiul rămâne neajutorat, încercăm să-l salvăm. Orice animal este neajutorat fără mama lui. Încă n-a învăţat legea junglei, şi trebuie ajutat, dacă vrem să-i lăsăm o şansă să supravieţuiască.

Drumul, după un ocol, se întorcea spre albia secată a râului. Un mic grup de antilope impala se înghesuia lângă un pâlc de salcâmi arşi de soare.

— Priveşte, spuse Stewart oprind maşina.

Pe malurile uscate, două animale se agitau frenetic.

— Ce fac? întrebă Emma.

— Caută apă. Poate găsesc un pic... habar n-am. Râul ăsta e secat de mult timp. Dar e şi mai rău când abia a venit seceta; rămân bălţi cu noroi, care sunt foarte periculoase. Animalele vin şi se înnămolesc. Atunci, devin o pradă uşoară pentru carnivore. Sălbăticiunile aşteaptă doar şi îşi aleg prada.

— Ce groaznic! murmură tânăra.

— Într-adevăr. Dar aici, trebuie să intervenim noi, săpând găuri pentru apă. Când animalele, înnebunite de sete se înfundă în mocirlă, le ajutăm să iasă afară.

— Nu-mi închipuiam...

— Emma, spuse încet Stewart, ai vrea să vezi despre ce-ţi vorbesc?

— Ah, da!

— Din păcate nu e un spectacol frumos, dar dacă vrei să înţelegi Parcul şi animalele, trebuie să-l vezi.

„Mai vreau să-i înţeleg şi pe gardieni”, îşi spuse în sinea ei. Ceea ce avea să-i arate, îşi dădea seama că turiştii nu aveau ocazia să vadă. În felul ăsta, îi dovedea că avea încredere în ea; lua lucrurile în serios, considerând-o UNE PERSONNE A PART ENTIERE. Şi, în adâncul inimii, îi era profund recunoscătoare.

O conduse la un bazin care fusese nu de mult umplut cu apă. Animalele veneau să bea; coborau încet printre tufişuri, copaci, păscând ce mai găseau. Locul trebuie să fi fost cândva splendid, dar nu mai era. Emmei i se făcu greaţă când văzu spectacolul macabru care i se oferea. Nu mai plouase de ani de zile. Apa de acolo fusese epuizată de miile de animale care veniseră să se adape şi soarele african făcuse să se evapore ce mai rămăsese. Acum rămăsese o groapă cleioasă, alunecoasă, periculoasă.

De jur-împrejurul bazinului erau animale. Înnebunite de sete, înaintau poticnindu-se, trăgându-şi cu greu picioarele din noroi ca să se împotmolească la următorul pas.

Şi mai erau şi animale de pradă care pândeau liniştite. Emma numără şapte lei şi trei gheparzi.

— Nu-i atacă? murmură, îngrozită.

— Numai dacă le e foame. Probabil sunt sătule, nu sunt în stare să se deplaseze.

— Dar celelalte animale nu-i văd?

— Îi văd, dar nu le pasă. Scopul lor este să găsească apă.

Tânăra privi o zebră, cu o privire sticloasă, apărând din junglă, trecând pe lângă maşina lor şi coborând spre mocirlă. Animalul se opri o clipă ca să-şi scoată piciorul din

noroi; încercă să sape în căutarea apei. În cele din urmă porni din nou. Aproape ieşise din mlaştină când o atacară leii. Totul se termină într-o clipă.

Parcă ar fi fost o scenă de coşmar. Animalele mureau de sete. Cele de pradă, răpuse de căldură, stăteau la pândă. Pe sus, se roteau vulturii care-i dădeau impresia că presimţeau moartea. Peste tot unde era vreo mortăciune, erau prezenţi, gata să adune rămăşiţele după ce leii terminau de mâncat.

Singura speranţă în acest spectacol macabru, erau gardienii, care aveau grijă să salveze puii neajutoraţi. După ce o întrebă dacă putea să rămână singură, Stewart se duse la ei. Mult timp, Emma privi devotamentul micului grup de oameni. Soarele îi ardea; mocirla le imobiliza picioarele, dar ei îşi continuau treaba, scoţând animalele din glod, dându-le puilor să bea cu biberonul. La un moment dat, îl văzu pe Stewart ştergându-se pe frunte, clătinând din cap în semn de răspuns unui tovarăş; chipul lui exprima furia sau disperarea. Se duse din nou în mlaştină.

Îl văzu luând în braţe un puiuţ de antilopă impala. Se purta cu micuţul animal cu o grijă infinită, astfel încât Emma se topi de dragoste pentru el. Cu puiul în braţe, el

se apropie de maşină şi deschise portiera. Văzu un biberon între degetele lui.

— Crezi că poţi să-l faci să bea lapte?

— Ah, da!

Se pregătea să plece, dar ea îl reţinu o clipă.

— Stewart, o să fie bine? Leii ăştia...

— Totul o să fie bine. Avem puşti, dar n-o să avem nevoie de ele. Îi zâmbi, dar oboseala şi disperarea i se citeau în priviri.

— Hrăneşte-l pe micuţ pentru mine. În felul ăsta o să mă ajuţi. Se aplecă repede s-o sărute şi o zbughi. Stângace, Emma aşeză animalul pe genunchi. N-avea nimic în comun cu un pisoi sau un căţeluş, care s-ar fi adaptat fără nicio problemă după contururile trupului său. Stătea în picioare şi, speriat, se zbătu câteva clipe încercând să scape. În fine, ca şi cum ar fi înţeles că-i era prietenă, se linişti şi se cuibări în braţele ei. Cu ochi mari, de un negru strălucitor, se ridică spre ea încrezător, şi, când îi apropie tetina de gură, gemu încetişor. Copleşită de un val cald de compasiune, îl privi cum bea.

— Parcă eşti un Bambi micuţ, murmură ea. Un Bambi micuţ şi drăguţ. Mama îmi citea povestea ta, când eram mică.

Maică-sa ar fi fost stupefiată dacă şi-ar fi putut vedea tânăra, singură într-un jeep, sub arzătorul soare african, înconjurată de lei, gheparzi şi tot felul de alte animale sălbatice, dând să sugă cu biberonul unui pui de antilopă impala.

„Niciodată n-am să mai plec din Anglia”, îşi spuse în sinea ei.

Revedea căsuţa părinţilor, cu trandafirii căţărători, caprifoii, narcisele şi ciuboţica-cucului. Lăsând-o să plece în Africa, părinţii ei de bună seamă nu-şi închipuiseră sălbăticia, patima care domnea în aceste locuri şi care o cuprinseseră pe de-a-ntregul. Scena care se desfăşura în faţa ochilor ei degeaba o dezgusta. Iubea locurile astea, viaţa de aici, comunicarea cu natura, creaturile din junglă, farmecul, frumuseţea şi cruzimea aceasta care reprezentau însăşi esenţa vieţii şi a morţii.

Stewart se întoarse, îl luă pe pui şi-l duse celorlalţi. După aceea, urmă un pui de kudu, apoi un pui de zebră. Emma îi hrăni pe toţi, îi legănă, încântată de ideea de a îngriji animale rătăcite în jungla africană.

Ziua trecu pe nesimţite. Soarele era din ce în ce mai arzător, animalele din ce în ce mai numeroase, căutând cu disperare apă. Deasupra, vulturii planau răbdători.

Animalele carnivore sătule, aşezate deoparte, dormeau, aşteptau, pândeau.

Pentru o clipă, Stewart se apropie de maşină. După ce se şterse cu batista pe faţa transpirată şi plină de praf, scoase un termos şi câteva sandvişuri.

— Îmi pare rău că te oblig să suferi cu noi, spuse el în vreme ce ea îi turna cafea.

— Nu sufăr deloc. Stau bine.

— Dar e o căldură toridă... şi nu eşti obişnuită cu aşa ceva.

— Nici nu mi-am dat seama, spuse cu sinceritate. Aş vrea doar să pot să vă ajut mai mult.

— Ne ajuţi destul, spuse Stewart zâmbind. Având grijă de puii pe care ţi i-am adus, ai disponibilizat un gardian care să poată scoată animalele din mlaştină. Nu-ţi pare rău c-ai venit?

— Nu, nu, Stewart. Sunt sinceră când spun asta. Se întrerupse, căutând un moment în care să-şi exprime sentimentele.

— Fireşte, nu-mi place deloc să asist la un asemenea spectacol şi la o asemenea suferinţă, dar mă bucur că sunt aici. Am... am impresia că fac ceva important.

Bărbatul o privi mai atent. Emma se întrebă o clipă ce

urma să-i spună.

El se mulţumi însă să zâmbească şi se aplecă să-i şteargă cu batista fruntea transpirată.

— Îmi pare bine, Emma. Se trase înapoi şi oftă.

— Bine, la treabă! Ceasurile trecură unul după celălalt. Arşiţa soarelui se domoli. Venise vremea să plece.

— Nu e prudent să conduci noaptea, îi spuse Stewart însoţitoarei, când porniră în sfârşit pe drumul către Skukuza.

— Cred că eşti mort de oboseală, murmură tânăra.

— Mda...

— N-aş fi crezut niciodată că ai o treabă aşa de greu de făcut.

— Aveai impresia că stau toată ziua în tabără aşezat la umbră, bând răcoritoare? E o meserie care nu e prea apreciată!

— E o meserie pentru un bărbat, răspunse ea simplu.

— Asta aşa e.

O privi o clipă, cu o expresie indescifrabilă.

— Asta aşa e, repetă el. Părea foarte obosit, şi se hotărî să-l lase în pace, ca să nu mai fie nevoit să se concentreze şi asupra discuţiei pe care ar fi purtat-o. Liniştea dintre ei era a două fiinţe care trăiseră aceeaşi experienţă, care

împărtăşeau aceleaşi gânduri şi nu aveau nevoie de cuvinte ca să comunice. În întunericul din ce în ce mai dens, Emma se gândea: „Sunt fericită. Ziua a fost obositoare, neaşteptată, dar şi însufleţită”.

Impresia că ajutase animalele să supravieţuiască îi adusese o imensă satisfacţie. Ziua aceea, ştia foarte bine, avea să-i rămână multă vreme în minte.

Capitolul 7

După această zi demnă de ţinut minte, viaţa Emmei căpătă parcă o nouă dimensiune. Stewart îi cerea din ce în ce mai des să-l însoţească. Îi arăta ceea ce unui turist obişnuit nu-i era dat să vadă niciodată. Îi vorbea despre munca lui, de visurile despre Parc şi despre animale.

Îi mai vorbea şi despre el însuşi. Însă niciodată despre perioada în care fusese cu Mary.

Se părea că o acceptase ca pe o prietenă, nu doar ca pe o simplă vizitatoare care venise să vadă câtva timp Parcul, după care să se întoarcă la civilizaţie. Stewart îi spunea uneori că era prin esenţă un singuratic. Ţinuse în el toate gândurile pe care le scotea la lumină acum.

Dar, apreciind totuşi clipele petrecute împreună cu el, i-ar fi plăcut să-l audă spunându-i cuvinte care să-i dea speranţe în legătură cu un viitor comun. Încet, implacabil, timpul trecea. După trecerea celor trei luni, trebuia să-şi facă valiza, să-şi ia aparatele, să arunce o ultimă privire bungaloului care o adăpostise şi să plece înapoi, în Anglia.

Or, acum ştia că voia să rămână în Africa, în rezervaţia asta, împreună cu bărbatul pe care-l iubea, însă până

acum Stewart nu-i spusese nimic despre sentimentele lui. Nu-i spusese niciodată că ar vrea s-o vadă rămânând. Surprindea uneori în privirea lui o expresie tulburătoare, împărtăşeau momente de tandreţe şi înţelegere, dar asta nu era de-ajuns. Dacă voia s-o păstreze aproape, trebuia să i-o spună.

Poate voia să rămână fidel amintirii lui Mary; poate că pierderea era încă prea dureroasă ca să se îndrăgostească de altă femeie.

Sau poate Miranda avea un loc important în viaţa lui. Gândurile acestea aruncau o umbră de nelinişte şi de tristeţe peste bucuria Emmei.

Totuşi, bucuria aceasta exista. Îi plăceau orele petrecute în jeep împreună cu Stewart.

Înţelegea din ce în ce mai bine în ce consta munca lui; simţea crescându-i respectul pentru oamenii care îşi consacrau viaţa miilor de animale care trăiau în imensa rezervaţie.

Învăţă cum identificau diferitele grupuri, cum evaluau numărul de animale care-l alcătuiau. Află măsurile care se luau pentru prevenirea incendiilor, nevoia care apărea mereu de a găsi apă. Apa era lucrul cel mai preţios în Parc, elixirul vieţii de care depindeau toate celelalte.

Mai auzi vorbindu-se despre braconieri, persoane pe care gardienii nu le puteau suferi.

În ziua aceea, mergeau pe drumul care ducea spre sud, la Malelane. Stewart vorbea despre braconieri, şi Emma se întoarse să-l privească.

— Sunt o ameninţare teribilă, spuse el. Dac-aş putea, i-aş lega de picioare într-o capcană şi i-aş privi cum se zbat în cele mai cumplite suferinţe, încercând să scape.

— Sunt deci atât de mulţi? întrebă tânăra.

— Da, sunt destui. Din când în când, reuşim să-i facem să se liniştească pentru un timp. Dar, când se cred în siguranţă, o iau de la capăt.

— De ce fac asta?

Se gândea la capcanele puse în pădurile englezeşti, ca să prindă iepuri şi alte animale care se puteau mânca. Dar ce rost avea braconajul în Parc?

— În primul rând, prind antilope; asta înseamnă carne uscată care se vinde bine. Elefanţii sunt căutaţi pentru fildeş şi alte animale pentru blană. Braconierii găsesc mereu câte ceva avantajos de vândut.

— Cum fac asta, Stewart? Nu le este frică? Şi leii?

— N-ar trebui să-ţi spun asta...

Îi zâmbi, cu o expresie maliţioasă.

— Dacă-ţi spun, ai să te duci în junglă să faci fotografii de fiecare dată când unghiul de fotografie din maşină n-o să ţi se pară satisfăcător.

— Vrei să spui că, până la urmă, animalele sunt dresate ca la circ? Emma schiţă bosumflarea. Astea erau clipele care-i plăceau cel mai mult, cele când între ei nu era nici cea mai mică neînţelegere sau când se tachinau puţin.

— Dacă-ţi fac asemenea mărturisiri, n-o să mă ierţi niciodată. Tânăra mimă că se gândeşte.

— Nu, nu cred. Mi-ar părea rău gândindu-mă la toate clişeele minunate pe care le-aş rata.

— În cazul ăsta, nu-mi asum riscul. El continuă, de data asta mai serios:

— Nu, nu trebuie să cobori absolut deloc din maşină ca să te aventurezi în junglă. Dar oamenii care trăiesc aici, o pot face. Cu toate astea, uneori li se întâmplă să mai facă o greşeală, şi atunci.

Făcu un gest expresiv.

— Oamenii ăştia s-au născut aici, şi-au petrecut toată viaţa în Parc, cunosc leii, îi înţeleg. Ştiu când le e foame, când sunt gata să omoare. În asemenea momente, n-ar fi nebuni să se aventureze pe drumuri, pe jos. Dar mai ştiu şi că leii nu omoară decât atunci când sunt flămânzi.

— Nu ştiam, spuse Emma.

— Nu ştii multe lucruri, domnişoară, spuse bărbatul râzând. Şi nu vreau să te învăţ prea multe. Dar ăsta e adevărul: leul omoară doar când îi e foame. Alte animale sălbatice omoară de plăcere: de exemplu, tigrii. Dar în Africa, nu sunt tigri.

— Sunt deci momente în care poţi să stai fără niciun pericol în junglă?

— Da. Totuşi, nu mereu e prudent să faci aşa ceva. Ai văzut deja o turmă de antilope rămânând lângă o baltă chiar atunci când se apropie un leu, nu?

— Da, şi am luat asta ca pe o prostie.

— Totul e să-l cunoşti. Animalele ştiu când un leu e sătul. N-o să mai omoare câteva zile.

— Şi braconierii ştiu asta?

— Braconierii? Bineînţeles.

Expresia feţei lui Stewart deveni sumbră, severă.

— Au făcut multe pagube pe aici, în ultima vreme.

— Nu prea înţeleg, Stewart: cum ştii când au prins un animal?

— Oamenii ăştia pun capcane. La început, trec pe la ele regulat. Dar, când nu mai au nevoie, capcanele rămân în junglă. Animalele se prind în ele, nimeni nu vine, şi

săracele sunt abandonate, pradă unor suferinţe teribile.

— Ce cumplit! murmură tânăra, cutremurându-se.

— Da. Asta încercăm să eliminăm. Braconajul este pedepsit sever, dar aduce bani buni.

Totdeauna se găsesc nişte oameni gata să-şi asume riscul. E ceva absurd, nu crezi?

Emma nu mai spuse nimic. Se gândea la reacţiile diferiţilor oameni faţă de animale. Pe de o parte, erau gardienii, cei care păstrau rezervaţia, Stewart şi colegii lui, care voiau un singur lucru: să protejeze animalele sălbatice, să le apere de pagubele pricinuite de secetă şi de toate celelalte primejdii care le ameninţau. Pe de altă parte, erau braconierii şi vânătorii, pentru care vânătoarea reprezenta un moft sau un mod de petrecere a timpului liber, cărora nici nu le păsa de suferinţele pe care le pricinuiau.

— E ceva absurd, aprobă Stewart, şi noi suntem la mijloc, pentru moment.

O dată în plus, tânăra lua cunoştinţă de ceva care scăpa turiştilor obişnuiţi.

— Bănuiam traficul ăsta, de câtva timp. Ajunseseră nişte zvonuri până la urechile noastre. În ultimele săptămâni, am primit rapoarte despre animale cu răni grave. Mor de

foame, pentru că rănile le împiedică să se hrănească.

— Ce faceţi când le găsiţi?

— Le omorâm, îi răspunse scurt. Le urmărim. Ne trebuie câteva zile ca să găsim animalul, dar mergem până la capăt şi, când îl găsim, încercăm să fim miloşi.

— Turul de astăzi are vreo legătură cu braconierii?

— Da, din păcate.

Bărbatul tăcu câteva clipe. Când începu să vorbească din nou, avea glasul calm, stăpânit, ceea ce, Emma ştia, îi trăda furia.

— Ne-au fost semnalaţi nişte elefanţi prinşi într-o capcană. Au ieşit de acolo, dar se pare că unii sunt răniţi. A fost găsit unul, a cărui trompă rămăsese prinsă.

— Ah, nu! reacţionă Emma, îngrozită la gândul torturii îndurate de animal.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Trebuie să sufere...

— Da, dar e altceva şi mai rău. E înfometat. O să moară.

— De ce, Stewart?

— Nu mai poate să-şi folosească trompa, nu se mai poate hrăni.

— Groaznic!

— Uneori, în asemenea cazuri, elefantul încearcă să

scape de capcană frecându-se de copaci, dar, în general, eforturile îi agravează rana, explică gardianul cu glas neutru. Trebuie să găsim elefantul.

— Cum...?

— Gardienii şi urmăritorii sunt în căutarea lui de câteva zile. Nu prea m-ai văzut în ultima vreme. Eram cu toţii în junglă, încercând să găsim urmele animalului.

— Şi le-aţi găsit?

— Nu suntem siguri; sunt foarte mulţi elefanţi, dar continuăm căutările.

— De ce m-ai adus, astăzi?

— Pentru că n-am venit să mă afund în junglă. Am venit doar să iau nişte informaţii de la gardieni. Să dea Dumnezeu să găsim animalul... Nu poate să reziste mult timp.

— Ce se va întâmpla dacă nu-l găseşti?

— Nici nu vreau să mă gândesc... Ştii, Emma, ceilalţi elefanţi ar putea să pună capăt suferinţelor tovarăşului lor.

— Cum aşa?

— Uneori, când unul dintre ei e foarte bolnav, îl ajută să găsească mâncare, dar când e grav rănit, când ştiu că o să moară, îl omoară ei, ca să-l scape de o agonie prelungită.

Interlocutoarea îl privi, stupefiată. El continuă, de data

asta emoţionat:

— De fapt, e mai bine aşa. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştim despre animale. Se ghidează după instinct, şi de multe ori există logică în acţiunile lor.

Când un elefant e omorât de ceilalţi, nu e fără judecată. Spre deosebire de oameni, care omoară de plăcere.

La Malelane, Emma se duse să se plimbe, în timp ce Stewart îşi vedea de treburile lui.

Când îl văzu căutând-o, se duse la el.

— Hai să mâncăm, spuse el, dar repede. Trebuie să mă întorc, din păcate.

— E perfect, Stewart, îi răspunse imediat.

Voia doar să fie împreună cu el; toate celelalte n-aveau nicio importanţă. Ar fi vrut să i-o spună.

— Mulţumesc, Emma.

Stewart zâmbi şi îşi trecu o mână peste frunte, cu un gest obosit.

— Eşti foarte înţelegătoare. Odată, după ce o să se termine toată povestea asta, aş putea să mă revanşez.

Erau în drum spre Skukuza, când o anunţă:

— Mâine seară avem un film.

— Da? replică tânăra întorcându-se spre el

— Vrei să-l vezi împreună cu mine?

— Cu plăcere. Îşi luă o mână de pe volan ca s-o mângâie, lucru care o făcu să se simtă fericită.

Mergeau cu viteza limită, fără să vorbească, într-o deplină armonie. Emma n-ar fi renunţat niciodată la viaţa asta, care pusese stăpânire pe simţurile şi pe imaginaţia ei, cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Cu toate astea, dacă Stewart nu-i cerea să rămână, trebuia să plece, după terminarea celor trei luni. N-ar fi avut niciun pretext să mai întârzie şi nu putea să devină o turistă permanentă.

Mai erau câteva săptămâni. Ideea i se părea insuportabilă şi se gândea cât mai puţin la ea.

Chiar dacă Lance ar fi cerut-o în căsătorie, cum făcuse aluzie de câteva ori în glumă, nu putea să folosească pretextul ăsta ca să rămână. Ba dimpotrivă, trebuia să-l refuze; pe de o parte, nu-l iubea şi nu putea să se mărite cu el; pe de altă parte, chiar dacă accepta, i-ar fi fost imposibil să trăiască în Parc ca soţia lui, şi să-l privească pe bărbatul vieţii ei văzându-şi de treburi. Ar fi fost mai rău decât dacă ar fi plecat, cu certitudinea de a nu-l mai vedea niciodată pe Stewart.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Emma întârzie mai mult în tabără. Spera ca Stewart s-o invite să-l însoţească, dar nu-l văzu nicăieri. Încet, coborî până la râu, apoi se întoarse la magazin. Acolo, îl văzu pe Lance.

— Bună dimineaţa, spuse ea vesel. Cum îţi merge în dimineaţa asta?

— Mult mai bine, pentru că te-am văzut, draga mea. N-ai plecat încă?

— Nu. Am să plec, dar mă simt puţin obosită. O privea cu o expresie curios de amuzată.

— Îl căutai pe Stewart? Nu-i aici.

— Nu, nu-l căutam, spuse ea, puţin dezorientată de sinceritatea lui.

— Iartă-mă, draga mea. Credeam că el este principala ta ocupaţie.

Enervată, se întreba dacă lăsa să i se vadă sentimentele pe faţă.

— Uite cum stau lucrurile, Lance! Sunt liberă şi cred că pot să-mi folosesc timpul aşa cum cred, fără să tragi concluzii pripite, da?

— De acord, de acord, veni răspunsul, ironic. Aş fi mulţumit dacă nu ţi-ai face griji pentru ce face Stewart.

— Ascultă, ce-ar fi să schimbăm subiectul?

— Am înţeles. Dar vezi să nu te oboseşti.

— De ce?

— Diseară rulează un film.

— Aha! reacţionă ea, imediat în defensivă.

— Emma, vrei să vii cu mine?

— Îmi pare rău, Lance, dar nu pot.

— Stewart te-a invitat deja?

— Da...

— Înţeleg.

Lance căpătă deodată o expresie glacială.

— Foarte bine, Emma. Pe curând.

Se răsuci pe călcâie să se întoarcă la problemele lui. Dezorientată, tânăra ieşi din magazin.

Fără grabă, se duse la locul ei preferat, aproape de râu. Cu coatele sprijinite de gardul despărţitor, cu bărbia în palme, contemplă jungla. Dar de data asta nu se uita după animale; se gândea la cuvintele lui Lance. Oare cei din jurul ei începeau să-şi dea seama de sentimentele pe care le avea faţă de Stewart? Dar el însuşi ştia?

Absorbită de propriile gânduri, nu mai era atentă la

nimic. Auzi un glas:

— Salut, Emma.

Se întoarse, cu ochii sclipind de plăcere.

— Johny! Nu te-am auzit când te-ai apropiat.

— Ştiu. Cum spune mama, erai „în altă lume”.

— M-am întors. Şi a venit timpul... Ce-ai zice să mergem să facem o tură, Johny?

— Bineînţeles! răspunse puştiul, încântat.

— Ne întâlnim la maşina mea, peste zece minute?

Se duse să-şi caute aparatele în bungalou, întârzie o clipă să privească acuarela agăţată deasupra patului ei şi floarea aşezată pe noptieră. Vedea în acest cadou o intenţie... care nu existase niciodată? îşi petrecu peste umăr curelele aparatelor şi se duse să-l întâlnească pe Johny. Ca întotdeauna, văzându-i chipul plin de pistrui, se simţi liniştită. Îi zâmbi şi ieşi din tabără.

— Unde mergem, Johny?

— Unde vrei, răspunse el nonşalant.

— Nu te cred! spuse Emma râzând. Ai un creion care îţi iese din buzunar. Şi nu e micul bloc de desen cel care face cocoaşa asta?

— Nu pot niciodată să te păcălesc! protestă puştiul râzând la rândul lui.

— Atunci, e clar, mergem la iazul hipopotamilor. Pe la jumătatea drumului, îl întrebă:

— Cum îţi merge tabloul?

— Binişor, dar mai am mult de lucru.

— Din partea mea, ştii, îmi place să merg acolo. Şi tatăl tău, sunt sigură, are lucruri mai bune de făcut.

— Da... Mai ales acum, spuse puştiul, încruntându-se. Sunt în căutarea unui elefant care a fost prins într-o capcană.

— Am auzit ceva. Încă nu l-au prins?

— Nu, nu încă. Dar sunt pe drumul cel bun.

— Cine sunt „ei”, Johny? Tatăl tău şi mai cine?

— Şi alţi gardieni. E ŞI Stewart.

— Ah... oftă ea.

— Uite de ce nu sunt cu tata, astăzi. Au plecat devreme. Trebuie să meargă o bună parte din traseu pe jos, prin junglă. Tata crede că sunt prea mic ca să mă ia.

„Eu sunt prea neexperimentată. Şi sunt femeie”. Emma nu spuse cuvintele astea cu glas tare, dar era fericită să ştie de ce Stewart nu dăduse niciun semn de viaţă pe ziua de azi. În acelaşi timp, era îngrijorată pentru el.

— Ce crezi, or să-l găsească astăzi? Cei doisprezece ani ai băiatului lăsau să se vadă un pic de experienţă, de

cunoştinţe, de dragoste de animale, ca un gardian adevărat.

— Şi când or să-l găsească, ce vor face?

— Depinde.

Petrecură câteva ceasuri liniştitoare pe marginea iazului cu hipopotami. Johny desena, iar Emma, aşezată pe pietre, îl asculta nu cu prea multă atenţie, şi se bucura de căldura soarelui pe faţă şi pe mâini.

Locul era foarte frumos, umbrit de copaci, împrejmuit de pietre mari, negre. De multe ori, hipopotamii rămâneau complet sub nivelul apei, dar i se întâmplase să-i vadă şi ajungând pe malul celălalt. Erau animale neîndemânatice, în aparenţă inofensive.

Tânăra îşi amintea prima oară când Johny o adusese acolo. Şovăise să coboare din maşină; se aştepta în fiecare clipă să vadă apărând un leu din spatele unui tufiş. Dar băiatul îi arătase un panou care dădea voie vizitatorilor să iasă din maşină. Prin urmare, Stewart confirmase spusele lui Johny; aici nu venea niciun animal de pradă.

După-amiaza se termina când se întoarseră în tabără. Emma se întreba dacă gardienii se întorseseră, dar băiatul se duse în căutarea tatălui său şi se veni spunând că nu sosiseră încă. Nu peste mult timp, urma să se închidă

poarta. Fără îndoială, îşi vor petrece noaptea în altă tabără.

Era profund decepţionată. Sperase să petreacă seara asta împreună cu Stewart. Îşi punea întrebări şi în legătură cu siguranţa lui.

— Vrei să facem un grătar, Johny?

— Mi-ar fi plăcut, Emma, dar mama mă aşteaptă.

Emma îşi pregăti ceva sumar de mâncare. În jurul ei, vedea focurile arzând, ajungeau până la ea mirosurile apetisante de carne prăjită, auzea vorbăria copiilor. Se simţi deodată singură, parcă ţinută departe de lume. Taberele din Parc păreau rezervate grupurilor de familii sau de alte feluri.

Îi auzea pe copiii surescitaţi vorbind despre filmul pe care aveau să-l vadă dar, în lipsa lui Stewart, ea nu voia să se ducă să-l vadă. Se gândi să se culce devreme.

După o cină frugală, spălă vasele şi ieşi să facă o plimbare scurtă. Din cauza filmului, oamenii mâncaseră mai devreme. Nu după mult timp, copiii îmbrăcaţi în pijama şi părinţii, încărcaţi cu pături şi perne, se duceau spre poiana unde fusese instalat un ecran. Aici, nimeni nu se interesa de ea. De altfel, dacă unii începeau să-şi dea seama de sentimentele ei pentru Stewart, cum lăsase

Lance să se înţeleagă, absenţa ei, pentru cei care o cunoşteau, ar fi fost şi mai clară.

Îşi găsi un loc, se aşeză cât mai confortabil şi se uită în jur cu un interes amuzat. Şedinţele de cinema nu erau rare, în tabără; totuşi, de fiecare dată, creau o atmosferă însufleţită, de aşteptare.

Îşi dădu deodată seama că era cineva lângă ea şi ridică ochii. Lance stătea în picioare, în apropierea ei.

— Singură? întrebă, înălţând sprâncenele.

— Da.

— Prietenul a uitat de tine?

— Of, Lance, eşti un nesuferit! protestă ea râzând, ferm hotărâtă să nu se lase antrenată într-o ceartă. Stewart e în căutarea elefantului rănit. Ieri, când m-a invitat, nu s-a gândit c-o să se întâmple aşa ceva.

— Hmm, mormăi gânditor tânărul. Oricum aş fi, poate am multe defecte, dar nu sunt ranchiunios. Pot să stau cu tine?

— Bineînţeles. Fu bucuroasă să-l vadă aşezându-se alături. Îi plăcea Lance. Cu toate copilăriile lui, era prietenos, fermecător şi chiar seducător, cu zâmbetul lui sclipitor. Adusese cu el o pătură.

— Ridică-te o clipă, spuse el.

Îl ascultă. El întinse pătura pe jos şi se aşezară pe ea.

— E mai bine, nu?

— Mult mai bine.

Până la urmă, îşi spuse că o să petreacă o seară plăcută. Începu filmul. Era vorba de un documentar despre albine, după care mai urmară alte două. Emma avusese o zi obositoare, la fel precum cea dinainte. Îşi simţea ochii începând să se închidă şi începea să clatine din cap.

— Plec, Lance. Sunt foarte obosită.

— Doar n-o să mă laşi singur, Emma! Fii drăguţă şi mai rămâi.

— Bine... Dar mi-e răcoare. Mă duc să iau ceva de îmbrăcat. Dădu să se ridice, dar el o opri.

— N-are rost. Uite... apleacă-te puţin. Trase de pătură, lăsând doar cât să se poată sta pe ea şi, împreună, se înfăşurară cu restul.

— E bine aşa?

— Mda.

— Cu atât mai bine. Dacă adormi, poţi să-ţi rezemi capul de umărul meu. Nu te vede nimeni.

— Eşti drăguţ, Lance, îi spuse, recunoscătoare.

Începea filmul următor. Sprijinită de vecinul ei, încerca să ţină ochii deschişi, să se concentreze asupra a ceea ce

avea să urmeze. Nu voia să adoarmă. O clipă, se pomeni închizând ochii şi-i deschise din nou cu un efort de voinţă.

Când se trezi, filmul se terminase. Capul îi alunecase pe umărul lui Lance, şi se odihnea pe pieptul lui. Lângă ei, în picioare, stătea un bărbat. Stewart!

— Of! făcu Emma, ridicându-se brusc. El nu spunea nimic.

— Stewart! Nu ştiam că te-ai întors.

— Îmi dau seama, spuse el.

— Stewart...

Îşi dădea seama ce putea să creadă văzându-i aşa, înghesuiţi sub pătură, strânşi unul în celălalt.

— Da?

— Am promis să te însoţesc, dar nu erai acolo... Eram singură... Lance a venit la mine.

Se opri; complica şi mai mult situaţia. De altfel, îşi spuse deodată, de ce căuta să-şi ceară scuze? Nu făcuse nimic rău.

— De altfel, n-ai de ce să faci din asta o dramă! reluă Emma, puţin furioasă.

— Tu faci din asta o dramă, remarcă Stewart liniştit. Cred că n-am spus nimic. Nici Lance.

— Dar asta-ţi citesc pe faţă... ca şi cum aş fi greşit. Te-

am căutat, dar nu te-am găsit.

— Ne-am întors foarte târziu, după închiderea oficială a porţilor.

— N-aveam de unde să ştiu. Şi... nu te-am văzut nicăieri.

— Am avut de întocmit un raport.

— Ah... Elefantul, îşi aduse ea aminte într-un târziu. L-aţi găsit până la urmă?

— Da.

— Cum era?

— Jumătate din trompă era sfâşiată de capcană. Era într-o stare foarte proastă.

Vorbea pe tonul acela calm, neutru, care ei nu-i plăcea.

— L-am omorât, adăugă Stewart.

— Oh, ce cumplit... ce cumplit!

— Da... Se mai uită o clipă la cei doi tineri, cu o expresie detaşată, după care le spuse noapte bună şi se îndepărtă.

— Ei bine, remarcă Lance, e fermecător curtezanul tău, dar nu prea ştie să piardă, nu?

— Chiar îi promisesem să-mi petrec seara cu el, explică Emma.

— Dar ai văzut că nu era aici şi n-ai vrut să vii singură. Atunci, te-ai mulţumit cu mine... să-l înlocuiesc, spuse însoţitorul, mâhnit.

Tânăra se întoarse imediat spre el.

— Oh, Lance, nu e vorba de aşa ceva!

— N-am fost niciodată altceva, nu? Nu-i aşa, Emma?

Îl privea, îngândurată. În oarecare măsură, avea dreptate. Îi plăcea, se simţea bine când era cu el, dar sentimentele faţă de Stewart şi Lance nu se puteau compara. Nu iubea decât un singur bărbat. Ceilalţi îi puteau fi prieteni, dar nimic mai mult.

— În felul cum o spui, e cumplit, oftă tânăra.

— Dar e adevărat, nu?

— Nu, Lance, n-o lua aşa. Nu te-am considerat niciodată un... înlocuitor.

— Dar nu mă iubeşti... Păcat, Emma. Iubeşti un bărbat care nu te va iubi niciodată. Te-am prevenit în legătură cu asta, îţi aduci aminte? Fără să răspundă, tânăra se ridică şi îndepărtă firele de iarbă care i se agăţaseră de pantaloni.

— E timpul să mergem la culcare, Lance. Mă însoţeşti?

— Ştii bine. Am adus o cutie cu cacao şi două căni. O să luăm nişte apă caldă pe drum. Este exact ce ne trebuie la ora asta târzie, pe răcoarea asta.

— Ai luat două căni? Dar nu ştiai că am să fiu cu tine, nu-i aşa, Lance? Cu ochii aţintiţi asupra ei, în întuneric, el nu răspunse imediat.

— Speram asta... spuse până la urmă.

— Lance, ştiai... că Stewart se întorsese?

— De unde să ştiu? Haide, Emma, acum o să mă consideri vinovat, sub pretextul că am o cană în plus?

— Nu, fireşte.

— Atunci, bem ciocolata despre care vorbeam?

— Mulţumesc, Lance, mi-ar face plăcere. După ce-şi goliră cănile, se duseră să le spele.

— Şi acum, spuse tânăra, e timpul să ne spunem noapte bună. Când ajunse în camera ei, se dezbrăcă repede, îşi puse pijamaua pe ea şi, aşezată pe marginea patului, contemplă floarea din vaza care stătea pe noptieră. În cele din urmă, se strecură între cearşafuri şi stinse lumina.

Trecu mult timp până să adoarmă. Zgomotele junglei africane ajungeau până la ea. Auzi un elefant mugind. Undeva, un leu răcni.

Pe câmp, în jurul ei, era din ce în ce mai linişte; râsetele, glasurile, cântecele se stingeau. Dar Emma încă nu dormea.

Ce crezuse oare Stewart, când îi găsise împreună, astă-seară? Totuşi, nu se simţea deloc vinovată. Era singură, Lance la fel: uniseră două singurătăţi. Lance adusese o pătură, cum făcea toată lumea, ca să se apere de frigul ce

se lăsa după apusul soarelui. Era obosită; se sprijinise de el, ca un copil lângă tatăl său.

Însă Lance nu era tatăl ei, şi ea, Emma, nu mai era un copil. Lance era un bărbat seducător, amabil. Ea era femeie. Şi Lance era gelos. Cât despre Stewart... şi el era bărbat.

Bănuielile Emmei se treziră. Lance ştia de întoarcerea lui Stewart? Ştia că, mai târziu, va veni s-o caute? Nu, era o presupunere absurdă. Nici Johny nu ştiuse de întoarcerea gardienilor. Cu toate astea, ultimul gând al Emmei, înainte de a adormi, luă forma unei întrebări; dacă Lance ştia, de ce se purtase aşa?

Capitolul 9

O neplăcere nu vine niciodată singură, Emma îşi dăduse deja seama. La trei zile după fiascoul cu vizionarea filmului, Linda Willis organiză o recepţie. Fiind soţia unui gardian, Linda se hotărâse să-şi sărbătorească aniversarea. Invită tot personalul din tabără, şi Emma, în calitate de turistă de lungă durată, fu invitată şi ea.

Toată ziua aceea, tânăra îşi petrecu timpul întrebându-se dacă să participe sau nu la serată. Putea să folosească drept pretext o migrenă, o insolaţie. Dar, îşi reproşă imediat prostia, îşi aduse aminte de hotărârea de a fi puternică, de a nu-şi da pe faţă sentimentele. În felul ăsta, şovăi până în ultima clipă. În momentul acela, aşezată lângă o baltă, locul unde îl cunoscuse pe Stewart, îşi dădu seama ce prostie era pe cale să facă.

N-avea niciun motiv să nu se ducă la recepţie. Dacă Stewart ar fi fost surprins s-o găsească în compania lui Lance, ar fi fost o copilărie din partea lui, şi nu putea să facă nimic. Până la urmă, nu căutase intenţionat prezenţa tânărului.

Dacă Stewart ar fi fost acolo, ar fi mers cu el să vadă

filmul. De unde să ştie că se întorsese?

Cu toate astea, apărea o bănuială: Lance ştiuse. O convinsese să stea lângă el, sub pătură, doar în scopul de a provoca un incident.

Oh, bărbaţii! Pretindeau că femeile sunt de neînţeles. Însă bărbaţii erau nişte creaturi imposibile. Geloase, exigente, complexe.

Emma reveni la seara aceea. Era perfect sănătoasă şi asta se vedea clar. Dacă ar fi spus că avea o migrenă, nu l-ar fi păcălit pe Stewart, şi Lance ar fi râs de ea.

Se va duce la serată, naiba să-i ia pe amândoi. Poate avea să găsească un al treilea bărbat, ca să-i facă să turbeze pe ceilalţi doi.

Rămânea o problemă: cum să se îmbrace? Bineînţeles, n-avea o garderobă prea mare. Adusese o fustă lungă de bumbac, cu un corsaj foarte simplu şi o rochie bleu, pe care o purtase de câteva ori la nişte serate, în Anglia. Putea s-o aleagă pe una sau pe cealaltă.

Sau... rochia roşie. Uneori, seara, înainte să urce în pat, o scotea din şifonier s-o privească. Mângâia ţesătura şi parcă retrăia clipele petrecute împreună cu Stewart. Atunci, fuseseră într-o perfectă armonie.

Şi chiar mai mult de atât.

Acum, era supărat pe ea, fără motiv... era glacial, distant. Emmei i se întâmpla uneori să vrea să-l vadă dând frâu liber furiei. Chiar dacă ar fi ajuns să se certe, ar fi avut ocazia să se explice, să pună lucrurile la punct. Dar, când se vedeau întâmplător, se găsea în faţa acestei răceli, acestei politeţi scrupuloase. În faţa unui străin.

Se hotărî până la urmă să poarte fusta lungă şi o bluză cu croială clasică. Se va coafa puţin altfel, şi va arbora un zâmbet nepăsător.

În după-amiaza aceea, se întoarse în tabără devreme. Înainte de a face un duş, deschise dulapul şi mângâie rochia roşie, dar scoase cealaltă ţinută, pe care o aşeză pe pat.

Când se întoarse de la duş, cu părul umed şi buclat, culoarea lui era mai vie. Se pieptănă, îşi rujă buzele, se îmbrăcă. Odată gata, se privi în oglindă, înainte de a se apropia de floarea din vază. Deodată, clătină din cap. Repede, îşi scoase hainele, le puse în dulap şi scoase rochia pe care o îmbrăcă imediat.

Se uită la ceas. Era timpul să plece.

Lance o văzu primul.

— Emma! Eşti... încântătoare!

Zâmbetul care-i lumina chipul i se păru mai sincer ca de

obicei.

— Absolut încântătoare!

— Mulţumesc.

Se întoarse să-l privească pe Stewart. Şi el o privea. Nu mai avea chipul straniu din ultimele trei zile; nu avea nici expresia pe care i-o cunoscuse la Pretoria. O contempla cu o gravitate care îi rămânea indescifrabilă.

— Stewart...

Bărbatul întinse o mână spre ea. Se duse să se apropie de el, când mai apăru o femeie. O femeie foarte drăguţă... Miranda.

— Vă cunoaşteţi, nu-i aşa?

Stewart era din nou lipsit de personalitate.

— Bineînţeles. Ce mai faci, Miranda?

Emma zâmbea, dar în adâncul sufletului, plângea.

Miranda era acum lângă Stewart; îi petrecu un braţ pe sub al ei, şi el nu făcu niciun efort să se împotrivească.

— Da, ne-am întâlnit... E tânăra fotografă. Nu ştiam că mai este aici. O să stai mult?

Tonul era dezinvolt, dar Emma, surprinsă, sesiză o intenţie bine definită. Deci, nici Miranda nu era sigură de poziţia ei?

Din fericire, nu rămaseră singuri mult timp. Linda

organizase bine recepţia şi invitaţii se găsiră nu după mult timp în jurul focurilor, stând de vorbă şi râzând.

Mâncarea era aşezată pe o masă lungă. Erau platouri cu cotlete şi antricoate. Frigărui cu carne de miel, ceapă şi ardei verde aşteptau să ajungă pe foc, împreună cu coceni de porumb, cartofi, ardei roşii şi sparanghel.

Când focurile ajunseră la stadiul de jăratic, bărbaţii puseră carnea la prăjit în vârfurile unor furci special făcute pentru aşa ceva, şi arome apetisante se răspândiră în aerul liniştit.

Se făcură glume, se râse. Cea mai mare parte dintre invitaţi se cunoşteau foarte bine şi atmosfera destinsă a seratei dezlega limbile, făcea ochii să sclipească.

Miranda rămăsese lângă Stewart, cu o mână aşezată pe braţul însoţitorului ei. Emma se bucură când îl văzu pe Lance apropiindu-se. Într-o mână, ţinea două farfurii de carton, în cealaltă, două pahare.

„Vreau să mă bucur de reuniunea asta, îşi spuse tânăra. Pentru asta am venit: să mănânc sub cerul înstelat al Africii, să ascult în întuneric ţipetele animalelor sălbatice, cântecul greierilor. De asta am plecat din Anglia; ca să mă distrez, să râd într-un nou peisaj, departe de ploaie şi de ceaţă, departe de amărăciunea jurămintelor încălcate,

departe de complicaţii şi de reproşuri. Departe de dragoste”.

După ce terminară de mâncat, se trecu la dans. În alte împrejurări, în braţele altui bărbat, Emma ar fi fost în al nouălea cer. Mireasma plăcută a arbuştilor exotici se îmbina cu savuroasele arome de friptură. Deasupra capetelor se întindea imensitatea cerului; se auzeau glasuri murmurând; de partea cealaltă a palisadei, care marca hotarul dintre lumină şi întunericul junglei, se auzeau din când în când chemările animalelor. De când plecase din Anglia, visase acest univers şi, fireşte, era cât se poate de bine dispusă.

Totuşi, nu era nimic. Pierduse orice speranţă să-l vadă pe Stewart întorcându-se la ea.

— Linişteşte-te, îi spuse Lance. Parcă ai fi un animal sălbatic gata să sară asupra prăzii.

— Iartă-mă.

Se lăsă strânsă în braţele lui. Dragul de Lance! Fusese atât de bun cu ea, încă din ziua în care venise în tabără. Mereu răbdător, înţelegător, prietenos, zâmbitor. I se întâmplase să-şi trădeze decepţia când ea prefera compania lui Stewart, dar proasta lui dispoziţie nu durase niciodată mult. Era totdeauna prezent în planul al doilea.

Era dublura, gata să ia locul vedetei dacă era nevoie, îşi spuse ea. Vru imediat să alunge gândul acesta din minte, dar ăsta era adevărul, ştia bine.

Se apropie mai mult de el, ca şi cum ar fi vrut să compenseze nedreptatea pe care o făcea în mintea ei. Nu departe, îi văzu pe Stewart şi pe Miranda dansând împreună. O văzu dându-şi capul pe spate când râdea, vizibil amuzată de o remarcă a lui Stewart; şi el, la rândul lui, începu să râdă. Miranda îşi aşeză după aceea capul pe umărul partenerului şi-i cuprinse gâtul cu braţele. Zâmbind şi glumind, Emma se simţea sfâşiată în adâncul sufletului de o suferinţă insuportabilă. Din fericire, amabilitatea lui Lance o mai atenua. Dansau de câtva timp, când Lance o întrebă:

— Emma, pot să te las puţin singură?

— Da, fireşte.

— Aş vrea s-o invit pe Miranda la dans. Partenera îl privi surprinsă, dar îşi reveni imediat.

— E de la sine înţeles...

Îl văzu ducându-se spre Stewart şi Miranda: perechea îşi întrerupse discuţia. Tânăra femeie ridică ochii spre partenerul ei şi-i spuse câteva cuvinte, înainte de a ajunge în braţele lui Lance. Stewart îi urmări o clipă cu privirea,

apoi se apropie de Emma.

Cu gura uscată, privi în jurul ei ca şi cum ar fi vrut să găsească pe cineva cu care să vorbească... absolut orice. Refuza situaţia asta; n-ar fi trebuit să se simtă obligat să vină la ea pentru că rămăsese singură.

— Să nu mă alungi, Emma, spuse o voce gravă, chiar în spatele ei.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva... Eu...

— Dar aşa s-ar părea. Vrei să dansezi cu mine?

— Da.

Se trezi în braţele lui şi avu imediat impresia că se afla pe un alt ring de dans, ca şi când nimic nu s-ar mai fi întâmplat de atunci. Dar îşi aduse aminte de Miranda. Stewart o invitase pentru că tânăra femeie dansa cu Lance. Farmecul momentului se destrămase. În loc să se bucure în linişte de clipa asta de fericire, simţi deodată nevoia să vorbească, dar nu era în stare să spună ce simţea. Discuţia forţată parcă era a unei străine.

— E o seară minunată, nu-i aşa?

— Îţi place?

— Da, e absolut fermecător. Linda e o gazdă extraordinară. Şi masa... totul a fost perfect... Şi Lance e un drăguţ. Exact genul de bărbat cu care îţi place să

petreci o asemenea seară.

— Emma, parcă ai face un anunţ publicitar, comentă Stewart ironic.

— Dar chiar e simpatic. Nu eşti de aceeaşi părere?

Nu-i răspunse şi ea îşi continuă sporovăiala exuberantă, stupidă. Nu putea să tacă. Se temea de o tăcere care ar fi putut să devină stânjenitoare. În acelaşi timp, în adâncul sufletului, cineva plângea.

Dansul se termină. Stewart îi mulţumi, o părăsi cu un zâmbet politicos, impersonal. Sfârşitul acestui dans însemna în acelaşi timp şi sfârşitul a ceva mai important. Sperase degeaba; era mai departe decât fusese vreodată.

Se bucură să ajungă din nou în braţele liniştitoare ale lui Lance. Dansară fără să spună nimic.

Ea îşi pierduse toată dorinţa de a umple tăcerea, şi Lance însuşi devenise straniu de tăcut.

Puţin mai târziu, când zgomotele din tabără se stinseră, după ce toţi îşi spuseră „noapte bună”, Lance o luă de mână să facă o scurtă plimbare.

Când ajunseră lângă râu, tânăra îi văzu; o siluetă înaltă şi alta, mai scundă. El o ţinea de mijloc... ea ridică ochii spre el. Fără să vrea, tânăra se opri. Lance făcu acelaşi lucru. Îl văzură pe Stewart aplecându-se spre Miranda ca s-

o sărute grăbit. Cei doi plimbăreţi se îndepărtară.

Emma îşi privi însoţitorul; se aştepta să-i vadă expresia satisfăcută din noaptea filmului, dar, curios, pe chipul lui se citea amărăciunea, resemnarea. Dacă disperarea n-ar fi cuprins-o şi pe ea, Emma şi-ar fi pus nişte întrebări, dar se mulţumi să ridice din umeri şi uită clipa aceea.

* * *

Spre marea ei surprindere, după câteva zile, Stewart o invită să iasă împreună. Îi spuse că trebuia să meargă într-o altă tabără; o întrebă dacă ar vrea să meargă cu el.

Ziua începu plăcut, fără un conflict deschis. Emma ar fi vrut contrariul; o ceartă ar fi limpezit atmosfera, ar fi pus capăt tensiunii care se ascundea sub o amabilitate superficială.

Vorbeau, râdeau împreună, având grijă să evite subiectul sensibil. Nici nu veni vorba despre Lance sau despre Miranda. Filmul şi serata Lindei parcă n-ar fi existat niciodată.

Tânăra nu putea să se liniştească. Stewart era şi el conştient de această tensiune? se întreba ea.

La sfârşitul după-amiezii, se opriră lângă o baltă cu apă.

Emma n-o mai văzuse niciodată. Se găsea pe un drum cunoscut de gardieni, interzis turiştilor. Îi plăcu liniştea şi

frumuseţea poienii însorite. Sub ei curgea râul, cu taluzurile nisipoase pline de urme de animale. La umbra copacilor, la adăpost de soarele încă arzător, păştea o turmă de antilope impala. Era specia cea mai răspândită în Parc, dar Emmei îi plăcea mereu graţia antilopelor, felul cum îşi ţineau capul şi ochii lor mari şi umezi.

— Se spune că uneori animalele seamănă cu oamenii, îi spuse lui Stewart.

— Pe mine în ce grup mă plasezi? o întrebă cu un zâmbet amuzat.

— Egocentricule! spuse ea, ca să ocolească răspunsul. Nu mă gândeam la tine.

Dacă ar fi trebuit să aleagă un animal care să-l reprezinte pe Stewart, ce alegere ar fi făcut? Care ar fi simbolizat mai bine aroganţa ce se putea transforma în tandreţe, şi spiritul neîmblânzit şi independent?

— De fapt, reluă Emma, mă gândeam că unele animale amintesc de unii oameni.

— Atunci, cu ce crezi că semăn?

— Eşti incorigibil!

Imediat, se bosumflă. În realitate, atitudinea ironică a companionului ei îi plăcea. Parcă era o mică întoarcere în atmosfera armonioasă care existase între ei. Voia să facă

o diversiune.

— Foarte bine, spuse Stewart râzând. Să nu vorbim despre noi, dar spune-mi ce înţelegi tu prin asta.

— Un gnu, de exemplu... De fiecare dată când văd unul, îmi vine să râd. Am avut un patron care era aşa: bombănea tot timpul, era nesuferit, parcă totdeauna se trezea cu fundul în sus şi uita să se spele şi să se pieptene.

— Formidabil! spuse Stewart, dând capul pe spate ca să râdă din toată inima. Asemănarea asta nu mi-a sărit în ochi niciodată.

— Şi vulturii... ştii ce-mi amintesc? De babele îngrămădite la un scandal, gata să-şi înfigă ghearele într-o victimă.

— Aici, ai dreptate.

Încurajată de interesul lui, continuă:

— În fine, antilopele impala parcă sunt un corp de balet.

— Sunt foarte frumoase, într-adevăr.

— Sunt desăvârşite. Asta...

Arătă un animal care se îndepărtase de celelalte.

— E prima balerină.

Păstrară un moment de tăcere, pierduţi în contemplare. Între ei, tensiunea se risipise.

— Uite, Emma, spuse el deodată...

— Unde?

— Acolo... Nu vezi nimic? Masculul, şeful turmei nu l-a descoperit nici el. E un leu, Emma.

— Oh, da...

Acum vedea animalul de pradă care înainta fără zgomot, şi a cărui blană se confunda cu peisajul înconjurător.

— Oare...

— Se pregăteşte să atace. Şi îmi pare rău, victima o să fie chiar prima balerină.

— Nu, Stewart, nu se poate!

— Ba da. E prea departe de celelalte...

Se întrerupse brusc. Evenimentele se precipitau. Turma îşi dădu deodată seama de pericol. Leul atacă. Luată prin surprindere, încântătoarea antilopă nu mai avea ce să facă.

— Opreşte-l! strigă Emma.

Credea că impala mai putea fi salvată.

— Opreşte asta, Stewart!

Dar n-avea să intervină. Atunci, disperată, încercă să deschidă portiera. În aceeaşi clipă, mâna însoţitorului o prinse şi o strânse cu putere. Când putu să privească iar, totul se terminase.

— De ce n-ai salvat-o?!

— Prostuţo! făcu el, palid de furie. Ce naiba voiai să faci?

— N-ai vrut să faci nicio mişcare! protestă ea.

— Leul trebuie să mănânce...

— Dar nu antilopa aia!

— Asta e jungla, Emma.

Ochii lui Stewart erau de gheaţă, glasul aspru.

— Jungla are legile ei. Ar fi bine să înţelegi asta cât mai repede! Deodată, o trase spre el şi începu s-o sărute brutal, cu pasiune. N-a ştiut niciodată cât durase sărutul acesta. Când îşi dezlipi buzele de ale ei, tânăra se retrase, toropită, bulversată, incapabilă să gândească.

— Îţi cer scuze, articulă el printre dinţi.

— Şi asta e legea junglei?

— Ţi-am cerut să mă ierţi.

— Du-mă în tabără, spuse ea cu un glas neutru.

Fără un cuvânt în plus, el puse maşina în mişcare pornind spre Skukuza.

Dezamăgită, Emma privea prin geamul portierei. Nu asta însemna dragoste... Cel puţin, nu aşa şi-o închipuise. De mult ar fi vrut ca Stewart s-o sărute, dar ar fi vrut cu tandreţe, cu pasiune, nu cu brutalitatea asta, cu asemenea

cruzime.

Acum simţea între ei un fel de ostilitate, de aşteptare periculoasă. Niciodată nu fusese mai fericită când văzu Skukuza apropiindu-se.

— Pe curând, spuse Stewart pe un ton impersonal, coborând din maşină.

— Da... Mulţumesc pentru masă...

Fără să-i răspundă, el se îndepărtă repede. Emma se întoarse ca să coboare spre râu. Avea să devină imposibil să mai locuiască în tabăra unde lucra Stewart? Trebuia să se întoarcă în Anglia, fără să mai ţină seama că-i mai rămâneau câteva săptămâni? Ar fi vrut, dar nu se putea.

Mai avea de făcut fotografii; spera să întâlnească unele animale. Mai multe clişee nu-i plăceau întru totul, şi voia să le refacă. Totuşi, nu era singurul motiv.

Avea o obligaţie faţă de sine însăşi. Niciodată nu mai voia să se simtă abandonată. Dacă părăsea Parcul acum, ar fi dus peste tot cu ea acest sentiment, convingerea că dăduse altcuiva voie să-i influenţeze viaţa.

Mai avea doar câteva săptămâni. Ar fi făcut mai bine să profite, în ciuda lui Stewart!

Capitolul 10

Odată hotărârea luată, Emma se gândi la scurta perioadă care-i mai rămânea de petrecut în Parc. În loc să colinde peste tot în căutare de animale, se va limita să treacă pe la locurile pe care le cunoştea deja: iazul hipopotamilor, bălţile pe la care trecuse, drumurile care coborau până la râu. Uneori, rămânea acolo ceasuri întregi, să vadă animalele care veneau să bea apă, să asculte cântecul melodios al păsărilor exotice. Îi plăcea mai ales pacea, liniştea, impresia de a simţi scurgerea infinită a timpului.

O să-i lipsească viaţa asta. Se gândea la Anglia, se întreba cum va mai fi existenţa ei acolo. Trebuia să străbată străzile Londrei, să se grăbească să prindă un loc în metrou, să stea sub o umbrelă aşteptând să poată traversa o stradă cu circulaţie intensă. O să-şi amintească viaţa din Africa, părându-i rău de simplitatea, de naturaleţea de aici.

Şi de Stewart, care nu fusese decât un episod, încerca să-şi spună. Trebuia să-l uite. Şi-l va uita. Cel puţin, va face tot posibilul.

Mai era şi Lance. Nu fără un sentiment de regret, era convinsă că, odată întoarsă în Anglia, va ajunge o umbră palidă. Totuşi, petrecea mai mult timp cu el, după serata Lindei şi sărutul surprins în apropierea râului.

— O să te mai gândeşti din când în când şi la mine? o întrebă într-o bună zi.

— Deseori, îi răspunse zâmbind.

— Emma...

Îi văzu expresia din privire şi nu vru să-l lase să continue.

— Emma, ai putea într-o zi să încerci pentru mine un sentiment mai profund?

— Ştii bine că-mi placi foarte mult.

— Îţi plac, da, dar te-ai mărita cu mine dacă ţi-aş cere?

Nu voia să-l rănească, astfel încât nu-i răspunse la întrebare. Dacă ar fi întrebat-o altcineva.

— Atunci... Emma?

— Nu, Lance, îi răspunse, cât mai amabil. Prietenie, da, însă căsnicie.

— Din cauza lui Stewart, nu?

— Nici nu se pune problema să mă mărit cu Stewart.

— Atunci...

— Poate încă n-a venit timpul să mă mărit. Te rog, hai

să profităm de aceste ultime săptămâni. Ne-am înţeles atât de bine până acum.

— De acord, draga mea. O privi o clipă şi-i zâmbi.

— O să încercăm să ne înţelegem bine până la capăt. Dragul de Lance! Mereu înţelegător, mereu binevoitor.

Avea să-i lipsească şi Johny, cu pistruii lui, pantalonii decoloraţi, zâmbetul lui poznaş, mâinile pricepute.

În ziua aceea, au fost la iazul hipopotamilor.

— Aş vrea să nu trebuiască să mai pleci, îi spusese.

— Vacanţele se mai şi termină. Johny, acuarela ta e gata?

El făcu un pas înapoi, cu creionul în aer, privindu-şi creaţia cu ochi critic.

— Trebuie să mai vin o dată aici. Restul, am să-l termin acasă.

— Toate astea or să-mi lipsească, oftă tânăra.

— Nu eşti obligată să pleci, insistă el.

— Johny...

— Ai putea să te măriţi cu Stewart.

— Am mai vorbit despre asta şi răspunsul e în continuare „nu”. Nu te căsătoreşti pentru aşa ceva.

— Dar dacă vrei într-adevăr să rămâi?

— O să înţelegi când o să fii mai mare. În orice caz,

Stewart n-ar vrea să se însoare cu mine.

— Ba da, sunt sigur. El...

— Johny, hai să vorbim despre altceva. Unde sunt toţi gardienii astăzi? Mi se pare că l-am văzut pe tatăl tău plecând devreme.

Puştiul se încruntă, gânditor.

— Da, au plecat să caute un bivol rănit. Sper să-l prindă. Bivolii sunt totdeauna periculoşi, dar când sunt răniţi.

— Au plecat mulţi gardieni?

— Da... destui.

— Şi... Stewart e printre ei? reuşi ea să întrebe, cu dificultate.

— Da.

— Ah...

Ar fi mereu atât de îngrijorată ştiindu-l la ananghie?. Nu, peste câteva săptămâni, nu va mai şti absolut nimic despre el. Or să aibă curajul să-şi scrie unul altuia?

— Of, nu li se va întâmpla nimic? întrebă, îngrijorată.

— Nu, nu cred.

Dimineaţa trecu repede. Uitându-se la ceas, Emma constată cu regret că se apropia ora mesei.

— Ţie nu-ţi chiorăie maţele de foame? îl întrebă pe copilul de doisprezece ani.

— E drept, mi-e cam foame. N-am mâncat de mult.

— De la micul dejun. Foarte bine, Johny, să plecăm. Păcat, am fi putut sta toată ziua aici.

— Am putea...

— Nu, pentru că ţi-e foame. Data viitoare, am să mă gândesc să aduc ceva de mâncare.

— Ne întoarcem curând?

— Imediat ce o să ai o zi liberă.

— Perfect! Nu mai e mult până la concurs. Sper că nu te întorci în Anglia înainte să termin, nu?

— Oh, Johny! spuse Emma râzând. Trăncăneşti ca o bătrână! Ţi-am spus clar: o să ne întoarcem.

Când ajunseră în tabără, se despărţiră. Emma se hotărî să mănânce ceva rapid şi pe urmă să-şi facă siesta. După-masă plecă din nou, stătu câtva timp pe malul râului, aşteptând animalele să vină să se adape. Se întoarse la Skukuza cu puţin timp înainte de a se închide poarta.

Îi plăcea foarte mult momentul acesta al zilei; vizitatorii se întorceau în tabără, treceau pe la magazin, unde-şi făceau cumpărăturile pentru masa de seară. Alţii, aşezaţi pe verandă, îşi sorbeau băuturile cu gheaţă povestindu-şi aventurile din timpul zilei.

Emma se ducea şi ea la magazin când îl văzu pe Lance,

care vorbea cu cineva; îl salută cu mâna, zâmbindu-i. Îi zâmbi la rândul lui, dar avea o expresie ciudată. Pe urmă, trecu pe lângă un grup de oameni ce făceau parte din personal, cu chipurile crispate. Auzi câteva cuvinte: „accident”, „rănit”. Se opri imediat, presimţind o catastrofă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă imediat pe cineva. Iertaţi-mă, dar v-am auzit.

Un bărbat cu o expresie gravă, se întoarse spre ea.

— A avut loc un accident. Emma simţi un ghimpe în inimă.

— Un accident?!

— Un grup de oameni a plecat dimineaţă în căutarea unui bivol.

— Ah, da, ştiu!

— Unul a fost accidentat.

— E grav? întrebă, îngrijorată.

— Destul de grav, din câte am aflat.

Se strădui, dar nu putu să nu pună întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Despre... cine e vorba?

— Nu ştim.

— Totuşi, dacă aţi aflat despre accident...

— Am auzit doar un tamtam... Ştii cum e, nu? O să aflăm cu timpul.

Dezorientată, tânăra porni din nou. Instinctiv, asemenea unui animal care ajunge în bârlogul lui să-şi lingă rănile, coborî spre râu, spre locul unde palisada devenise locul ei de refugiu.

Un accident. Un gardian rănit... grav. Era oare Stewart? N-avea cum să afle. Nimic nu-i dădea dreptul să se ducă la autorităţile taberei să se intereseze, imediat ce ar fi apărut noutăţi. Nu, nu avea niciun drept, în afară de unul, care nu era deloc oficial. Dreptul de tânără îndrăgostită. Îi plăcea bărbatul ăsta mai mult decât oricine pe lume; o parte din ea ar fi murit, dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

Se duse spre bungaloul ei. Dimineaţă poate va afla ceva noutăţi, amănunte. Aşteptând, nu putea să facă altceva decât să se roage. Şi, când va veni clipa, o să se ducă să afle amănunte. Nimeni n-ar veni să-i dea de veste.

Emma dormi puţin în noaptea aceea. Chipul lui Stewart îi apărea neîncetat în faţa ochilor. O să-l uite când se va întoarce în Anglia? Putea să-l părăsească dacă era grav rănit? Fără îndoială că Miranda ar fi venit imediat la căpătâiul lui, să-l îngrijească.

I se părea că noaptea nu se mai termina. Totuşi, spre

dimineaţă, reuşi să adoarmă. Când se trezi, soarele era sus pe cer. În tabără se auzeau zgomotele obişnuite; vizitatorii nu ştiau ce se întâmplase. După un mic dejun frugal, Emma, cu pas grăbit, porni în direcţia biroului.

— Încet! în graba ei, nu se uita pe unde mergea şi se lovi de cineva care venea din direcţia opusă.

— Încet, Emma!

Fusese cât pe ce să cadă. O mână o opri, un braţ o cuprinse o clipă de mijloc.

— Stewart!

Surprinsă, îl privea, fără să-i pese de emoţiile care i se citeau pe faţă.

— Stewart! Oh, Stewart!

— Da, eu sunt, spuse bărbatul, zâmbitor.

— Eu... Eşti bine?

— Perfect. Ce se-ntâmplă, Emma?

— Am crezut... Mi-am închipuit... Accidentul... bâlbâi cea întrebată.

— Da, s-a întâmplat aşa ceva. A fost un accident teribil. Încă prea îngrijorată să poată vorbi, doar îl privea.

— Ai auzit deci vorbindu-se, continuă el.

— Da, aseară. Şi am crezut...

— Ce ai crezut?

Rareori văzuse blândeţe apărând pe chipul lui Stewart.

— Emma, ai crezut... că eu eram victima?

Nu era în stare să-i răspundă; dacă deschidea gura, ar fi izbucnit în lacrimi. O cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Nu, Emma, n-am fost eu... A fost Mike.

— Mike?!

Îl privi o clipă fără să înţeleagă, înainte de a spune:

— Nu tocmai el! Nu tatăl lui Johny!

— Ba da...

Îi dăduse drumul şi-şi aprindea o ţigară; mâna îi tremura puţin.

— Bivolul era rănit. Când ne-am apropiat de el, ne-a atacat. Mike s-a împiedicat. Un accident. Şi-a prins piciorul într-o rădăcină ascunsă în iarbă. Se mai întâmplă uneori.

— Şi Mike...?

— Trăieşte. E la spital. E într-o stare critică, dar sperăm să-şi revină.

— Oh! gemu Emma.

— Trebuie să-l opereze astăzi.

— Nevasta lui... Jane... ştie?

Cel întrebat încuviinţă, clătinând din cap.

— Şi Johny?

— Da.

Sesiză o nuanţă de teamă în glasul lui şi îşi opri respiraţia.

— Cum a reacţionat?

— A fost şocat...

— Ţine atât de mult la tatăl lui... Ce-or să facă acum, Johny şi maică-sa?

— Nu ştiu.

— Au să rămână aici?

— Nu cred. Aseară, Jane spunea c-o să se ducă la ai ei, până la vindecarea lui Mike. Dacă se vindecă...

Emma, cu ochii în lacrimi, se întoarse spre Stewart.

— Ce groaznic! Vreau să-l văd pe Johny... Mike sper să-şi revină.

— Toţi sperăm, spuse bărbatul, uitându-se la ceas. Emma, trebuie să plec.

M-am întors doar pentru o oră-două.

— Dar...

— Bivolul este tot acolo. În îngrămădeala de după accident, ne-a scăpat.

— Şi-l urmăriţi în continuare?

— Ştim unde e, dar pe întuneric nu ne permitem să riscăm. O strânse o clipă la piept.

— Pe curând, Emma.

Temătoare, îl urmări cu privirea. Un impuls o făcu să-l strige:

— Stewart!

— Da, ce-i?

— Să fii atent!

O mai privi o clipă, şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— O să fiu.

O salută cu mâna şi se îndepărtă. Emma se trezi la realitate şi-l văzu pe Lance, nu departe de ea. Avea o expresie ciudată. Se întrebă de când era acolo.

— Lance?

— Bună, Emma, spuse fără să se apropie.

— Ne ascultai?

— Am auzit totul. Foarte emoţionant!

— Emoţionant?

— Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu cred că te înţeleg. Cineva a fost grav rănit. Nu văd nimic emoţionant în asta.

— Ah, da, dar nu este vorba de Stewart. Asta contează în primul rând, nu-i aşa?

— Nu vreau să continuăm discuţia, spuse ea trecând prin faţa lui. Vreau neapărat să-l găsesc pe Johny.

* * *

— Jane! Abia am aflat vestea proastă. Emma întinse mâna celeilalte femei.

— Mulţumesc că ai venit, Emma. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

Chipul lui Jane, de obicei vesel, era palid şi avea ochii roşii de plâns.

— Îţi faci bagajele? o întrebă tânăra.

— Da. Plecăm când vin ai mei.

— Ai aflat...

— Nu, nimic. E cumplită aşteptarea... E aşa de greu de suportat.

— Îmi închipui.

— Vreau un singur lucru; să fiu lângă Mike.

— Jane, pot să te ajut cu ceva?

— Nu... Ba da... Să ai grijă de Johny...

— Unde este?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut de câtva timp.

— Nu înţeleg...

— A avut un şoc teribil. Vestea a venit ieri, foarte târziu. Johny s-a trezit, a auzit.

— Înţeleg.

— E atât de apropiat de Mike. A plâns, Emma. A încercat să nu facă zgomot. Fără îndoială îi era ruşine, Dumnezeu

ştie de ce...

— Dar acum, unde e? interveni Emma.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut de când ne-am întors, ieri. Jane măsura camera cu paşi mari.

— Se ascunde pe undeva. E foarte sensibil şi-l adoră pe Mike. Trebuie să se fi ascuns undeva, unde să fie singur.

— Dar trebuie să-l găsim, spuse Emma, mai îngrijorată decât voia să arate.

— Sunt sigură că n-o să întârzie prea mult.

Era clar că Jane încerca să se liniştească singură.

— De bună seamă, spuse tânăra. Aşteptând, o să arunc o privire prin împrejurimi. Dacă-i e foame, o să am grijă.

— Mulţumesc, spuse Jane schiţând un zâmbet. Emma...

— Dacă-l găsesc, ţi-l trimit, promise ea. Dar tu? Sunt sigură că n-ai mâncat nimic.

— Nu mi-e foame...

— Trebuie să mănânci, să fii în putere, insistă Emma.

Fără să mai aştepte răspuns, găsi o cutie cu nes, o cană, pe care o umplu cu apă fierbinte. Înainte de a pleca în căutarea lui Johny, se asigură că Jane bea cafeaua şi mănâncă un sandviş

— Acum, mă duc să-l caut.

— Mulţumesc. Johny vorbeşte tot timpul despre tine,

Emma.

— Şi eu îl iubesc. Fii liniştită, nu i s-a întâmplat nimic; e cumpătat.

— Da.

— Mă duc să-l caut, Jane... Bineînţeles, nu sunt decât nişte cuvinte... Dar încearcă să nu te nelinişteşti pentru Mike.

— Nu-i aşa uşor, spuse biata femeie.

— Nu, ştiu.

Emma îşi închipui ce-ar fi simţit dacă Stewart ar fi fost la spital, într-o situaţie critică.

O părăsi pe Jane, trecu pe la birou, pe la magazin, pe la restaurant. Îi întrebă pe membrii personalului. Toţi îl cunoşteau pe puşti, dar nimeni nu-şi aducea aminte să-l fi văzut de curând.

Zvonul accidentului se răspândise. Era cel mai interesant subiect de discuţie. Pe Johny îl cunoşteau toţi şi oamenii îl simpatizau, dar nimeni nu-l văzuse.

Emma străbătu tabăra în lung şi-n lat, întrebă la toate bungalourile. Era mai greu; majoritatea turiştilor nu-l cunoşteau pe Johny, şi vedeau în fiecare zi o sumedenie de copii pistruiaţi.

Tânăra coborî la râu, trecu de cealaltă parte a gardului

care împrejmuia tabăra, deşi ştia că puştiul nu s-ar fi ascuns acolo. Dar începea să fie disperată.

Orele treceau. Emma era din ce în ce mai neliniştită. Începea să se vorbească despre un grup care să-l caute.

— Nu înţeleg, îi spuse lui Lance când îl întâlni.

— Cu siguranţă, se ascunde undeva.

— Dar unde? Nu ştiu la ce sfânt să mă mai rog.

— Vrea să fie interesant... O să se întoarcă atunci când o să i se facă foame.

— Johny nu e aşa! protestă, furioasă.

De ce nu remarcase niciodată nepăsarea lui Lance?

Soarele era la zenit. În toată tabăra, vizitatorii se pregăteau pentru masa de prânz, şi Johny încă nu fusese găsit. Emma era extrem de neliniştită. Membrii personalului căutau peste tot.

Deodată, Emmei îi veni în minte o idee. Se uită imediat la ceas; avea tot timpul. După ce se opri la magazin ca să-i spună lui Lance unde se ducea, urcă în maşină.

— Poate e la iazul hipopotamilor, îi explicase tânărului. Mă duc acolo.

— Cum ar fi ajuns acolo?

— Ar fi putut să ceară cuiva să-l ia cu maşina. Îmi încerc norocul. Dacă nu e, mă întorc imediat. Lance, dacă

întreabă cineva. Dacă întreabă Stewart. Vrei să-i spui unde sunt?

Pornea oare într-o căutare fără sorţi de izbândă? Se înşela închipuindu-şi că se gândise la acuarele, în vreme ce tatăl lui era pe un pat de spital? Alţii puteau să-l acuze că n-avea inimă, însă ceilalţi nu-l cunoşteau ca ea.

Johny îşi iubea tatăl. Accidentul fusese pentru el un şoc teribil. Ca să-şi revină, poate avea nevoie să se agaţe de ceva. Şi arta avea pentru el o mare importanţă. Dacă şi-ar fi terminat acuarela, poate ar fi avut impresia de siguranţă care l-ar fi ajutat să treacă peste momentul acesta greu. Totuşi, dacă voia să ajungă la iazul hipopotamilor, de ce nu venise s-o caute pe ea?

Găsi încă o dată răspunsul: crezuse fără îndoială că-l va considera un nesimţitor.

Ajunse la drumeagul care cobora spre râu, şi-i stătu inima în loc; acolo nu mai era nicio altă maşină. Coborî, se uită cu luare-aminte şi-şi dădu seama că puştiul nu era acolo. Făcu cale întoarsă, oftând uşurată când se văzu în maşină, cu uşile închise. În marşarier, ieşi din locul în care-şi lăsase maşina, întrebându-se de ce manevra era aşa de grea.

Maşina mergea în hopuri. Poate din cauza pietrelor, a

nisipului.

Ajunse la drum şi porni spre Skukuza. Acum, avea în faţa ochilor apusul de soare. Se uită neliniştită la ceas. Va ajunge înapoi înainte de închiderea porţii.

La un moment dat, îi veni o idee; de câtva timp, nu mai văzuse alte maşini. Totuşi, nu se nelinişti. Ştia cât timp îi trebuia să facă drumul până în tabără, fără să depăşească viteza limită.

Totuşi, mersul nefiresc, în hopuri, al maşinii o punea pe gânduri. Ce putea să fie? Trebuia să dea capota la o parte şi să se uite la motor. Dar acesta se opri din senin, şi nu mai reuşi să-l facă să pornească din nou.

— Oh, nu! Nu se poate aşa ceva!

Dar asta era situaţia. Dezorientată, se uită de jur-împrejur. Dacă ar fi putut să coboare, să vadă care era cauza penei. Dar parcursese o oarecare distanţă de la iazul hipopotamilor, şi un leu putea să se ascundă oriunde. În orice caz, cunoştinţele ei de mecanică erau limitate, aşa că...

Automat, aruncă o privire la bordul maşinii. Terminase benzina! Cum naiba plecase fără să verifice? în orice caz, nu mai avea nimic altceva de făcut, decât să aştepte să-i vină cineva în ajutor. Era exasperată. Era târziu şi la ora

asta nu mai treceau maşini, dar îi spusese lui Lance unde se duce. Când avea să vadă că lipseşte, trebuia să trimită pe cineva după ea.

Se gândea în primul rând la Johny. Unde putea să fie? Fusese convinsă că-l va găsi la iazul hipopotamilor, dar uite că nu era. Ce se întâmplase cu el?

Se gândi din nou la Stewart. Grupul gardienilor găsise oare bivolul? Măcar de s-ar fi terminat asta, ar fi fost sigură că totul mergea bine...

Încă o dată, se uită la ceas.

Soarele african apune într-o feerie, dar după ce trece de linia orizontului, se înnoptează foarte repede. Cufundată în gândurile astea, Emma nu-şi dădu seama că se întuneca repede de tot.

O vor vedea, se întreba, când vor veni s-o cautedacă vor veni? Acest „dacă” nu-i dădea pace, cu toate eforturile pe care le făcea să-l alunge. Mai mult ca sigur trebuia să vină cineva, când Lance le va spune unde plecase.

„Te rog să vii, Stewart, te rog. Vino repede!” Bineînţeles că avea să vină. Cum putea să se îndoiască de acest lucru? Avea să se întoarcă în tabără după ce va găsi bivolul şi-i va pune capăt suferinţelor. Când se va întoarce, se va duce la Jane, care-i va spune despre dispariţia lui

Johny şi că Emma plecase să aibă grijă de el. N-ar găsi-o în tabără şi va da alarma. Lance, odată ce va afla cum stau lucrurile, va vorbi cu Stewart despre plecarea ei la iazul hipopotamilor. Atunci, o vor căuta.

Vedea totul clar. Îl vedea pe Stewart alergând la jeepul lui, mergând până la poarta închisă pe timpul nopţii. Îl vedea spunându-i paznicului că era vorba de o urgenţă; dispăruse o femeie. Poarta se va deschide ca să facă loc de trecere jeepului.

Trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Era de-ajuns să aibă răbdare, să aştepte.

În junglă, se auzeau o sumedenie de zgomote. Eternul cântec al greierilor devenea dintr-odată mai clar, mai puternic. Se auzea râsul dement al unei hiene, scheunatul unui babuin. La un moment dat, răcnetul unui leu o făcu să se cutremure din cap până-n picioare.

Deodată, se simţi privită. Întoarse repede capul. Două puncte luminoase sclipeau în umbră. Nu înţelese din prima clipă, dar ştiu imediat că era vorba despre un animal. Dar ce fel de animal, Doamne?

„Stewart! Lance! Unde sunteţi? Nu ştiu cât o să mai pot suporta situaţia asta”.

Puţin mai târziu, simţi un alt animal, masiv, înfricoşător,

făcând înconjurul maşinii, atingând cu botul obiectul acela straniu, înainte de a se îndepărta. Noaptea asta n-o să se mai termine niciodată, îşi spuse atunci; coşmarul nu se va mai termina.

Nu putea să doarmă. Chiar dacă nu i-ar fi fost frică, îi era rece, şi foamea n-o lăsa să se liniştească. Din când în când, i se închideau ochii, aţipea câteva minute, dar nu era un somn adevărat.

Începu să se crape de ziuă foarte devreme. În crepusculul dimineţii, Emma începu să distingă formele arborilor şi tufişurilor care o înconjurau. Nu după mult timp, observă în jurul maşinii numeroase urme. Zgomotele din timpul nopţii nu fuseseră închipuiri.

I se păru că vede o mişcare, în spatele unui pâlc de arbori. Nu era destulă lumină ca să fie sigură, dar curând mişcarea se apropie din ce în ce mai mult. Emma văzu mai întâi picioarele, lungi, subţiri, nervoase. Corpurile se vedeau la nivelul crengilor copacilor, şi putu să vadă trei girafe, lente şi maiestuoase, care mâncau frunzele de pe crengile cele mai înalte. Văzând maşina, se opriră; doar cozile se mai mişcau. Parcă înţelese între ele, se duseră până la drum, îl trecură la trap şi se înfundară în jungla de dincolo.

Din ce în ce mai multe animale se duceau acum la râu, traversând drumul. De acum sigură că-i va veni cineva în ajutor, pentru că drumul era folosit în timpul zilei, Emma recăpătă plăcerea de a privi în jurul ei. Niciodată nu fusese afară atât de dimineaţă. Stewart îi spusese o dată că animalele se duceau să se adape la răsăritul soarelui, şi trebuia să fie undeva, aproape de un loc de adăpat.

Trei kudu cu un aspect regal trecură prin faţa maşinii, urmaţi de o antilopă neagră, foarte rară. Nu departe, trecea o turmă de zebre şi de gnu. Nişte grohăituri anunţară prin iarbă trecerea unui porc ţepos. Întors spre Emma, speriat, şovăi o clipă, înainte de a traversa drumul cu mersul lui împleticit şi de a dispărea.

Măcar de-ar fi îndrăznit să coboare, să deschidă portbagajul ca să-şi ia aparatele! Se gândea la această idee în definitiv, nu-i trebuia decât câteva clipecând văzu vulturii în copaci. Hidoşi, periculoşi, aşteptau. Emma se cutremură. Undeva, nu departe, o fiinţă fusese omorâtă, şi vulturii pândeau momentul când să se ducă la masă. Un animal de pradă, poate mai multe, se mai aflau încă în junglă.

Începea să-şi simtă stomacul cerându-şi dreptul când auzi zgomotul unui motor. Îşi ţinu răsuflarea. Un jeep

tocmai se oprise lângă ea.

— Emma!

Sărind imediat din maşina lui, bărbatul intră în cealaltă, strângând-o pe tânără în braţe.

— Ah, Emma!

— Stewart!

Plângea, uşurată. Şi încântată, de asemenea: niciodată nu şi-l închipuise atât de bulversat.

— Ah, Stewart, m-ai găsit!

Se îndepărtă puţin s-o privească. Ea crezu o clipă că o s-o sărute, dar, inexplicabil, o luă de mâini şi o scutură.

— Of, Emma, prostuţo!

Îl privea fără să înţeleagă.

— Ai plecat să-l cauţi pe Johny, nu?

— Da. Ce face? întrebă, grăbită.

— Bine.

— Unde l-ai găsit?

— S-a dus să-l vadă pe tatăl lui.

— Nu!

Cum de nu se gândise la varianta asta?

— Nu văd cum...

— A cerut cuiva care părăsea tabăra să-l ducă până la Nespruit.

— Dar de ce nu i-a spus nimic mamei lui?

— N-a avut timp. Se gândea să-i telefoneze de la spital, dar telefoanele mergeau foarte prost şi n-a putut să găsească fir. A sunat aseară.

— Biata Jane, ce uşurare pentru ea!

— Era gata să clacheze, spuse Stewart.

— Biata Jane! repetă tânăra. Stewart, ce face Mike?

— Nu pot să spun foarte bine, dar o să scape. Acum, e sigur. A suportat bine operaţia de ieri.

— Slavă Domnului, răsuflă uşurată.

— Da, aprobă Stewart, pe un ton grav. A fost o minune. Bivolul l-a rănit grav. Eram foarte îngrijoraţi.

— O să se poată întoarce în tabără?

— Aşa sper. Mike e un gardian foarte bun, dar îi va trebui ceva timp să se refacă.

— Şi Jane? Are de gând în continuare să se mute la părinţii ei, să aştepte?

— Da. În felul ăsta, n-ar fi aşa departe de bărbatul ei.

— Atunci, Johny nu-şi va putea termina acuarela, spuse Emma, tristă.

Stewart o privi cu o expresie stranie înainte de a-i răspunde.

— Or să se întoarcă pentru câteva zile. Jane mai are

câte ceva de făcut.

— O să-l pot duce pe Johny la iazul hipopotamilor?

— Da, dacă asta vrei.

— Vreau foarte mult! îi e de-ajuns să mai meargă o dată ca să-l termine.

— Ăsta e motivul care te-a făcut să vii? Credeai că-l găseşti aici?

— Da... Nu m-am gândit că ar putea să se ducă la spital să-şi vadă tatăl. O prostie, nu? Stewart, ce s-a întâmplat cu bivolul?

— L-am găsit şi... a fost nevoie să-l împuşcăm...

După o tăcere prelungită, el începu din nou, de data asta furios:

— Ce prostie! A fost încă o dată vorba despre nişte braconieri, care au uitat de o capcană. Vezi care e rezultatul; viaţa unui om în pericol, şi un animal sacrificat prematur.

Cât discutară, se făcuse ziuă de-a binelea.

Privindu-şi însoţitorul, tânăra şi-l închipui prin ce încercări trecuse; riduri de oboseală şi mâhnire îi brăzdau chipul. Coborî privirea şi-i văzu mâinile jupuite şi zgâriate. Degetul mare de la mâna dreaptă era tăiat.

— Eşti rănit! ţipă tânăra.

Se uită şi el, ca şi cum ştia despre ce era vorba.

— O nimica toată.

— Ai trecut prin clipe grele.

— Mda...

O privi, şi ea fu surprinsă să-l vadă din nou furios.

— Când m-am întors în tabără, nu erai acolo, Emma, şi nimeni nu ştia unde eşti. Închipuie-ţi cum m-am simţit!

Ea nu răspunse. Stewart continuă:

— Putea să ţi se întâmple ceva, Emma. Nu te gândeşti niciodată? După părerea ta, ce-aş fi putut să cred când nu te-am găsit în tabără? Am întrebat pe toată lumea. Nimeni nu ştia nimic. Nimeni nu te-a văzut plecând. Poarta era închisă, bungaloul tău pustiu; maşina nu era la locul ei. Ce să mai cred?

— Am plecat să-l caut pe Johny, bombăni în chip de răspuns. Eram sigură că am să-l găsesc la iaz. Voia atât de mult să termine acuarela pentru concurs. Şi dacă pleca din tabără, nu putea să... A fost o prostie, fără îndoială, dar l-am căutat peste tot, degeaba. Ideea asta era un fel de ultimă scăpare...

M-am înşelat.

— M-am gândit la iaz în toiul nopţii, spuse Stewart. De mult timp nu dormeam, încercând să-mi închipui unde

puteai fi.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine?

— Dacă nu ştii, spuse bărbatul cu brutalitate, înseamnă că eşti mai proastă decât credeam. Pe la miezul nopţii, mi-am adus aminte de plimbările tale cu Johny. L-am convins pe paznicul de la poartă să-mi deschidă, de îndată ce s-a luminat.

— Oh, Stewart, articulă într-un hohot. Ai venit deci pentru mine.

— Fireşte... Dar de ce ai părăsit tabăra atât de târziu? Trebuia să-ţi dai seama că n-aveai timp să te întorci.

— Nu-i aşa. Am rămas fără benzină. O privi lung.

— Emma, prostuţo, spuse cu o tandreţe care o tulbură. Prostia ta e fără margini. Cum ai putut.

Se întrerupse.

— De ce n-ai spus nimănui?

— Dar... i-am spus lui Lance.

— Lance?

— Da. Dacă l-ai fi întrebat...

Urmă o tăcere prelungită. Vulturii îşi luară zborul spre cerul care se lumina repede. Cele trei girafe se întoarseră graţios de la râu şi se afundară în junglă.

— L-am întrebat, spuse până la urmă Stewart.

— Şi ce-a spus?

— Nimic.

— Nu ţi-a spus unde plecasem?

— M-a întrebat doar ce mă făcea să cred că ar şti unde eşti.

— De necrezut. Ştia că dispărusem?

— Bineînţeles că i-am spus.

— Atunci...

Începea şi ea să-şi dea seama de trădarea lui Lance.

— Ştia că am plecat în junglă... singură. S-ar fi putut întâmpla orice, nu? întrebă, tristă.

— Absolut orice, fu şi el de acord.

— N-a ştiut că a fost vorba despre o pană de benzină. Dacă aş fi avut un accident. Un leu sau un elefant. Sau...

O lăsă să vorbească... să se liniştească.

— Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Stewart, tu ţi-ai fi închipuit?

— Nu m-am gândit la asta, dar nu sunt surprins.

— Nu l-ai plăcut niciodată, spuse ea încet.

— Nu.

— Şi el... nici el pe tine. Voia să mă ţină departe.

— Adevărat?

— Da, încă din prima zi. De ce nu-ţi place de Lance? El

şovăi, dar în cele din urmă răspunse:

— E ceva în el care nu-mi inspiră încredere, dar nu voiam să vorbesc despre asta. Ţie îţi plăcea. Ai fi crezut că voiam să te întărât împotriva lui.

— Am crezut că te ura.

— Aşa e.

— De ce?

— Din gelozie.

— Din gelozie? Din cauza mea? întrebă Emma.

— Da. Dar nu la început.

— Mai e deci cineva?

— Miranda.

— Vrei să spui...

— Lance o iubeşte pe Miranda. După cum ştii, e foarte frumoasă.

— Da, aşa este.

— Şi Miranda... Pe vremea aceea, nu părea să-l placă.

— Era îndrăgostită de tine, nu?

Emma încerca să vorbească liniştit, dar chiar pentru urechile ei, îşi simţea glasul stingându-se.

— Aşa credea ea, răspunse Stewart. Şi Lance, oricum, era pornit împotriva mea. Am avut câteva neînţelegeri referitoare la munca lui. Când Miranda a părut că-l

respinge, a început să mă urască.

— Oh!

— În situaţia asta, ai apărut tu. Erai atât de inocentă, atât de drăguţă, atât de tulburătoare. El...

— S-a hotărât să se folosească de mine?

— Tu... îmi plăceai, şi şi-a dat seama. Iată de ce şi-a dat atâta osteneală să te cucerească.

Emma tăcea. Îşi amintea impresia stranie pe care o avea uneori, când era cu Lance. Imaginile i se succedau în faţa ochilor. Adevărul începea să iasă la iveală.

— Tot nu înţeleg, spuse în cele din urmă, de ce m-a lăsat să stau toată noaptea aici. Trebuia să-şi dea seama că ceva nu mergea.

— Nu ştiu, Emma. Presupun că a considerat asta o răzbunare. În ochii lui, aparent mă preferai pe mine. Avea dreptate?

Avea să-i mărturisească adevărul, nu putea face altfel, însă era degeaba!

— Da, răspunse tânăra, cu o voce neutră. O prinse de mână şi o mângâie.

— Imediat după ce ne întoarcem, o să pun lucrurile la punct cu Lance, începu din nou tânăra.

— N-o să mai fie acolo. A plecat în zori.

— A plecat?

— Cu Miranda.

— Nu!

— Vezi tu...

Emma simţi deodată nevoia să respire adânc, înainte de a asculta mai departe. Era moartă de foame.

— Întâmplător, n-ai ceva de mâncare? O clipă dezorientat, el răspunse:

— Bineînţeles! Uitasem. N-ai mâncat nimic de aseară. Trebuie să-ţi fie foame.

— În realitate, de ieri dimineaţă.

— Sărmana mea Emma! Râzând, vârî mâna în buzunar, de unde scoase o ciocolată şi un măr.

— Raţia de ajutor... O altă regulă pe care trebuie s-o înveţi. Zâmbi, văzând-o înfigându-şi dinţii în măr.

— Am să te duc în tabără, dar trebuie să-ţi mai spun ceva. Rezişti?

— Cu astea, da.

Se simţea deja mai bine, pregătită să-l asculte.

— Miranda, ţi-am spus, îşi închipuia că mă iubeşte, dar nu era nimic. I-am făcut nişte servicii, în timp, atât ei cât şi fratelui său. Mi-a fost recunoscătoare, dar confundase recunoştinţa cu dragostea.

Păstră o tăcere prelungită. Când începu să vorbească din nou, se întorsese spre portieră.

— La început, am lăsat-o să vină să mă vadă. A fost poate o greşeală, dar. Mă simţeam singur şi Nu vedeam niciun rău în asta. Pe urmă situaţia s-a schimbat şi am început să-i găsesc insistenţa stânjenitoare. Am vrut să-i explic de ce nu... Pe scurt, în noaptea recepţiei Lindei, am rupt legătura.

— Dar v-am văzut sărutându-vă.

Vorbise fără să se gândească şi-i păru rău imediat.

— Aşadar, Lance ne-a urmărit.

Emma revăzu chipul îndurerat al tânărului. Acum înţelegea în sfârşit semnificaţia.

— I-am explicat Mirandei totul, spuse Stewart. A fost un sărut de adio.

— Şi acum, e cu Lance?

— O să fie potrivit pentru ea. E slab, dar o iubeşte sincer. Poate... poate are nevoie de ea ca să se schimbe. Am impresia că o să fie bine pentru amândoi.

— Ai spus că „situaţia s-a schimbat”, începu Emma pe un ton ezitant. Ce înţelegi prin asta?

— Chiar nu-ţi dai seama?

O privea drept în ochi, ceea ce făcu inima tinerei să bată

mai repede.

— Chiar nu ştii?

— Eu...

— Trebuie să pun punctul pe „i”, draga mea? O luă în braţe şi o strânse la piept.

— Te iubesc, Emma. Te iubesc mult!

— Oh, Stewart!

Avea ochii plini de lacrimi. Bărbatul puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut pasionat şi, cu toate astea, de o tandreţe nesfârşită.

— Am fost atât de brutal cu tine, ca să mă urăşti? Emma, spune-mi că mă iubeşti. Spune-o!

— Te iubesc, reuşi să bâiguie. Te-am iubit mereu.

— Şi eu, încă de la început, când te-am văzut, cu toată inocenţa ta, făcând o fotografie în mijlocul junglei. Te iubesc.

— Nu mi-ai spus-o niciodată, murmură ea.

— Ştiu. Din două motive...

— Care?

— Voiam să fiu sigur că nu vii la mine... doar ca să-l uiţi pe Jimmy.

— Ah, nu, Stewart, nicidecum!

— Păreai foarte fericită cu Lance... Totuşi, când am

plecat câteva zile împreună, am avut impresia. Am început să mă întreb dacă nu era doar singurătatea care te apăsa.

— M-am lecuit deja de Jimmy de câtva timp...

— Şi... Lance?

— Era un prieten, nimic mai mult.

— Nu eram sigur...

O ţinea strâns în braţe.

— Emma, draga mea, vreau să mă însor cu tine, dar nevasta unui gardian trebuie să ştie câteva lucruri. Sunt nişte principii elementare care trebuie urmate, nişte reguli de care trebuie să ţii seama.

— Mi-ai spus de două motive...

— Şi ăsta-i al doilea. Eu... Am fost brutal cu tine, dragostea mea, însă voiam să ştii despre exigenţele acestei vieţi.

— Ziua aceea faimoasă, în faţa porţii...

— Da. Şi celelalte zile. Mă considerai neomenos, şi sufeream din cauza asta. Mary... Mary a murit ca urmare a unui gest necugetat. Nu voiam ca tragedia să se repete.

O ţinu o clipă lângă el fără să spună nimic.

— Ai atâtea de învăţat. N-o să fie mereu uşor. Sunt crud, Emma? Aş face mai bine să te trimit în Anglia, în universul tău?

— Nu! ţipă agăţându-se de el. N-aş mai suporta.

— Draga mea... îi mângâia tandru părul.

— Frumoasa mea, draga mea, pe jumătate moartă de foame. Nici măcar nu te-am cerut în căsătorie. Cu aroganţa mea obişnuită, mi-am luat dorinţele drept realitate. Vrei să te măriţi cu mine, Emma?

Se depărtară unul de celălalt, şi, mult timp, se priviră ochi în ochi. Tânăra citea în ochii lui puterea şi statornicia, tandreţea şi pasiunea, generozitatea bărbatului iubit.

— Da, spuse Emma. Da, dragul meu.

Atunci, o sărută iar şi iar, ca şi cum nu se mai putea opri.

Viitorul lor comun, îşi spuse ea, putea să fie uşor sau greu, n-avea nicio importanţă; va fi împreună cu Stewart, bărbatul pe care-l iubea mai mult decât orice pe lumea asta. Îşi înnodă braţele după gâtul lui şi-i răspunse săruturilor din toată inima.

Sfârşit